

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยได้แบ่งเนื้อหาออกเป็นด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการให้อภัย

1.1 ความหมายของการให้อภัย

1.2 แนวคิดทฤษฎีการให้อภัย

1.3 แนวคิดทฤษฎีการให้อภัยของ แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 1997)

1.4 รูปแบบการให้อภัย

1.5 แนวทางการส่งเสริมให้เกิดการให้อภัย

1.6 ประเภทของมาตรการให้การให้อภัย

2. ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการให้อภัยของนักเรียน ระดับนักเรียน

และระดับสาขาวิชา

3.1 ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการให้อภัย ปัจจัยระดับนักเรียน

3.2 ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการให้อภัย ปัจจัยระดับสาขาวิชา

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้อภัย

4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาแบบวัดการให้อภัย

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้อภัย

4. เทคนิคการวิจัยแบบเดลฟาย

5. การตรวจสอบคุณภาพของแบบวัด

6. หลักการและแนวคิดการวิเคราะห์ห้พหุระดับ

แนวคิดเกี่ยวกับการให้อภัย

ความหมายของการให้อภัย

เอนไรท์ (Enright, 1991) ให้ความหมายว่า การจะไม่กระทำความผิดทางลบและการมองผู้ละเมิดกฎหมายด้วยความรักและความเห็นอกเห็นใจ

โรเบิร์ต (Robert, 1995) ให้ความหมายว่า แนวโน้มที่จะยกเลิกความโกรธที่มีต่อบุคคลที่มีความผิดที่น่าตำหนิ โดยการมองพวกเขาด้วยความเมตตา กรุณา ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่มีเหตุผลของการให้อภัย

แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 1997) ให้ความหมายของการให้อภัยไว้ว่า การให้อภัย (Forgiveness) หมายถึง รูปแบบการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจของบุคคลที่ตอบสนองต่อ เหตุการณ์ทางลบ โดยบุคคลลดแรงจูงใจที่จะโต้ตอบ ลดแรงจูงใจที่หลีกเลี่ยงจากบุคคลที่ทำให้ขุนเคือง และเพิ่มแรงจูงใจที่จะกลับมาคืนดีกันและมีมิตรภาพที่ดีต่อบุคคลที่ทำให้ขุนเคือง

เดอ บลาสิโอ (Di Blasio, 1998) ให้ความหมายว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงในอำนาจ เพื่อลดพฤติกรรมการประสงคร้ายที่มีต่อผู้กระทำผิด เดอ บลาสิโอ (Di Blasio) เรียกการให้อภัย คือ การให้อภัยบนพื้นฐานการตัดสินใจ (Decision-based Forgiveness)

แมคคัลลัฟ (McCullough, 2001) ให้ความหมายว่า การเปลี่ยนแนวคิดใหม่ของแรงจูงใจ ทางลบ ให้เป็นแรงจูงใจทางบวก ทำให้เกิดการประนีประนอมอย่างยั่งยืนแก่ผู้กระทำผิด โดยคำนึงถึงสององค์ประกอบที่เป็นลักษณะของการให้อภัย คือ ลดแรงจูงใจทางลบและ เพิ่มแรงจูงใจทางบวก

ไรย และพาร์กเมนต์ (Rye & Pargament, 2002) คือ ให้ความหมายว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงอารมณ์ทางลบ (การมีเจตนาร้าย) การรู้การคิดทางลบ (ความคิดอาฆาตเค้น) และพฤติกรรมทางลบ (ก้าวร้าวทางวาจา) ที่มีต่อความอยุติธรรมและอาชกรรมทั้งการมีอารมณ์ ทางบวกต่อผู้กระทำผิด

เวอร์ทิงตัน และเชอร์เรอ (Worthington & Scherer, 2004) ให้ความหมายว่า เป็นลักษณะทางอารมณ์และการตัดสินใจอันเป็นการตอบสนองของบุคคลที่เกิดขึ้นเมื่อรู้สึกรว่า ถูกทำร้ายทางร่างกาย ทำร้ายจิตใจ หรือสิ่งของที่ตนหวงแหนถูก ทำลาย

พุทธทาสภิกขุ (2533 อ้างถึงใน กษิรา เทียนส่องใจ, 2551, หน้า 181) ได้ให้ความหมาย ของอภัยทาน หมายถึง ให้อภัย คำว่าอภัยนี้แปลว่าไม่ต้องกลัวให้อภัย คือ เราให้ความไม่ต้องกลัว แก่บุคคลนั้น แปลว่าบุคคลนั้นไม่ต้องกลัวเรา นี่คือ ให้อภัย ที่นี้บางคนอาจคิดว่านี่มันไม่ใช่ให้ทาน นี่มันไม่รู้ เขาพูดไปทั้งที่ไม่รู้การให้อย่างนี้ เรียกว่า ให้ทาน แต่เขาเรียกว่า “อภัยทาน” เป็นสิ่งที่ ให้กันได้ ให้ได้ทั้งทางกาย ให้ได้ทั้งทางวาจา ให้ได้ทั้งทางจิตใจทางร่างกาย เขามาขอมาขออภัย เราได้รับ ทางวาจาบอกโหสิกรรม ทางจิตใจ เราก็สลัดความโกรธ ความอาฆาตจองเวรอย่างนี้เรียก “อภัยทาน” ทั้งนี้มีได้ทั้งทางกาย ทางวาจา ทางใจ

สรุปว่าความหมายของการให้อภัย หมายถึง การเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจของบุคคล ที่ตอบสนองต่อเหตุการณ์ทางลบโดยบุคคลลดแรงจูงใจที่จะโต้ตอบ ลดเจตนาร้าย ลดการอาฆาต เค้น ลดการก้าวร้าวทางวาจา ลดการกระทำทางลบ และเพิ่มแรงจูงใจที่จะกลับมาคืนดีกันและมี มิตรภาพที่ดีต่อบุคคลที่ทำให้ขุนเคือง

แนวคิดทฤษฎีการให้อภัย

กษิรา เทียนส่องใจ (2551) ได้กล่าวถึงแนวคิด ทฤษฎีการให้อภัย ของการให้อภัยไว้ ดังนี้ ประวัติการศึกษาเรื่องการให้อภัยนั้น อาจแบ่งได้เป็น 2 ยุค ยุคแรกอยู่ในราว ๆ ช่วงปี 1932-1980 ซึ่งในการศึกษายุคแรกนั้นจะมีแต่ทฤษฎีมากมาย และเรื่องราวสังเกตการณ์ของผู้ศึกษาเรื่องนี้ สำหรับยุคที่สองจะอยู่ในช่วงตั้งแต่ปี 1980 เป็นต้นมา ซึ่งการศึกษาเหล่านี้จะแสดงให้เห็นถึง การศึกษาเรื่องการให้อภัยอย่างเข้มข้น และจริงจังมากขึ้นเรื่อยมาจนกระทั่งสิ้นปี 1998 ในการศึกษา ทางด้านจิตวิทยา ศูนย์ให้คำปรึกษาหรือคลินิกจิตแพทย์ ต่างก็มีการเผยแพร่และกล่าวขวัญถึง ประเด็นเรื่องการให้อภัยซึ่งกันอย่างจริงจัง โดยจากเอกสารรายงานผลการศึกษาด้านต่าง ๆ ที่ได้รับ การเผยแพร่เหล่านี้จึงอาจสามารถกล่าวได้ว่า การศึกษาเรื่องการให้อภัยเป็นศาสตร์ที่อยู่ในช่วงขาขึ้น โดยแท้จริง โดยมีรายละเอียดแนวคิด ดังนี้

แนวคิด ยุคแรกราวปี 1932-1980

แนวคิดทฤษฎีของ เพียเจต์ (Piaget, 1932)

จากหลักฐานที่มี พบว่างานเขียนครั้งแรกทางการพัฒนาประเด็นจิตวิทยาที่มีการอ้างอิง เรื่องการให้อภัยนั้น คือ ผลงานของเพียเจต์ในปี 1932 ชื่อว่า หลักศีลธรรมกับเยาวชน (Le Jugement Moral Chez l'Enfant) เพียเจต์ได้ใช้พื้นที่น้อยนิดเพียงประมาณสามส่วนสี่หน้าจากทั้งหมด 335 หน้า ในงานเขียนของเขากล่าวถึงแนวคิดเรื่องการให้อภัย ในงานเขียนของเขานั้น เพียเจต์ได้นำ การให้อภัยมาเทียบเคียงกับประเด็นเรื่องความยุติธรรม โดยที่เพียเจต์มองการให้อภัยว่าเป็น การแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน ซึ่งหมายถึงว่า จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านต้องการให้เขาปฏิบัติต่อท่าน เพียเจต์กล่าวว่า การให้อภัยนั้นจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อการกระทำนั้นเกิดเนื่องจากความต้องการได้รับการ ปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน โดยสมบูรณ์ กล่าวคือ การให้อภัยนั้นเกิดขึ้นเนื่องจากเราเคยได้รับการ อภัยมาก่อนและต้องการที่จะได้รับการให้อภัยต่อไปในภายภาคหน้า ซึ่งเพียเจต์ กล่าวว่า แนวคิดนี้จะเข้าใจได้เมื่อเด็กเจริญเติบโตอย่างเข้าสู่วัยรุ่น

แนวคิดทฤษฎีของ ไฮเดอร์ (Heider, 1958)

ในหนังสือเรื่อง The Psychology of Interpersonal Relation หลักจิตวิทยาของ การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของไฮเดอร์ ได้กล่าวถึงการแก้แค้นของบุคคลที่ประสบกับเหตุร้าย โดยเขาได้อ้างด้วยว่าการให้อภัยก็เกี่ยวข้องกับการแก้แค้น โดยที่การให้อภัยนั้นเป็นการแสดงออก ของเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายที่แสดงออกว่าตนยังมีคุณค่า และยังเป็นการแสดงความศรัทธาต่อศีลธรรม ทางศาสนาของพวกเขาเหล่านั้น อย่างไรก็ตาม ไฮเดอร์มิได้ศึกษาเจาะจงลงไปในเรื่องราว การให้อภัยมากนัก และถ้าแม้ว่าผลงานของไฮเดอร์จะมีคุณค่าต่อการศึกษาเรื่องจิตวิทยาสังคม แต่ประเด็นเรื่องการให้อภัยนั้น ก็ยังมีได้มีมากเพียงพอที่จะจุดประกายการศึกษาต่อไป

แนวคิดทฤษฎีของ โรคิช (Rokeach, 1967)

ในเวลาต่อมา การศึกษาเรื่องการให้อภัยของมนุษย์นั้น อาจได้รับแรงกระตุ้นจากผลงานของ มิลตัน โรคิช ซึ่งได้ทำการศึกษาเรื่องคุณค่าของมนุษย์ โดยได้มีการทำแบบสำรวจหลายต่อหลายครั้งเพื่อให้ได้ผลงานวิจัยออกมา ในแบบสำรวจได้แบ่งการให้คุณค่าของมนุษย์เป็นสองส่วน ส่วนแรกคือ “สิ่งที่ต้องทำ” ซึ่งจะว่าด้วยหลักการกระทำต่าง ๆ และ “ผลลัพธ์” ซึ่งจะกล่าวถึงชีวิตที่คนเราต้องการ ผู้เข้าร่วมการสำรวจจะต้องลำดับสิ่งที่ตนเห็นว่ามีค่าทั้งหมด 18 อย่าง ทั้งในส่วนของสิ่งที่ต้องทำ และผลลัพธ์ ซึ่งจากการสำรวจพบว่า ผู้คนที่ตอบว่า “การให้อภัย” เป็นหนึ่งใน 18 อย่างของสิ่งที่ต้องทำนั้นด้วย อย่างไรก็ตาม แม้จะมีการศึกษาที่ต่อเนื่องมาจากผลงานของ โรคิชมากมาย แต่ก็น่าประหลาดใจว่าผลงานการศึกษารุ่นใหม่ ๆ ไม่ได้เกิดสืบเนื่องจากงานวิจัยนี้ซึ่งอาจแสดงให้เห็นว่ากลุ่มคนที่ต่างกันก็ให้ความสำคัญแก่การให้อภัยต่างกัน และยังเสนอด้วยการได้รับการให้อภัยนั้นมีค่าอย่างไรต่อคุณค่าของมนุษย์ โดยขยายประเด็นกว้างขึ้นออกไป

แนวคิดยุคที่สอง ตั้งแต่ปี 1980 เป็นต้นมา

แนวคิดทฤษฎีของ แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 1997)

การให้อภัยระหว่างบุคคลเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางสังคมการปฏิสัมพันธ์ และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ซึ่งในอดีตการศึกษาการให้อภัยในด้านจิตวิทยาสังคมและบุคลิกภาพนั้น มีปรากฏอยู่ในหนังสือ The Psychology of Interpersonal Relation ของ ไฮเดอร์ในปี 1985 โดยได้อธิบายถึงหลักการอนุมานสาเหตุต่าง ๆ ที่สนับสนุนให้เกิดการแก้แค้นภายหลังการถูกผู้อื่นทำร้ายร่างกายหรือจิตใจ ซึ่งการให้อภัยระหว่างบุคคลนั้น ไฮเดอร์อธิบายว่าเป็นการยกเลิกพฤติกรรมอาชญากรรมที่แสดงออกเป็นความนับถือความรู้สึกผิดของผู้ถูกกระทำ แต่อย่างไรก็ตาม ไฮเดอร์ก็ไม่ได้ให้คำจำกัดความของ “การให้อภัย” อย่างชัดเจน การให้อภัยระหว่างบุคคลบนพื้นฐานตามแนวคิดเชิงทฤษฎีของ แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 1998) ระบุว่า การให้อภัยระหว่างบุคคล เป็นการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจในการแสดงโดยสร้างสัมพันธ์อันดีแทนที่จะทำลายความสัมพันธ์ลง โดยการให้อภัยมีองค์ประกอบของแรงจูงใจ 2 ด้าน คือ

1. ลดแรงจูงใจที่จะตอบสนองการทำลายความสัมพันธ์ คือ การหลีกเลี่ยงและการแก้แค้น
2. เพิ่มแรงจูงใจที่จะสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกัน

นอกจากนี้ แมคคัลลัฟ และคณะ ยังได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการให้อภัย โดยรวบรวมปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการให้อภัยระหว่างบุคคลไว้ได้เป็น 4 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. ตัวกำหนดทางด้านปัญญาและสังคม (Social-cognitive Determinants) ที่มีผลต่อการให้อภัย ซึ่งได้แก่ ตัวแปรความสัมพันธ์ระหว่างคู่กรณีหรือผู้ที่กระทำผิดและผู้ที่ได้รับผลของการกระทำผิดนั้น พบว่าตัวแปรอารมณ์ความรู้สึก-การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (Affective-empathy) เป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุดของการให้อภัย โดยผู้ที่ได้รับผลจากการกระทำผิดเกิดความเข้าใจความรู้สึกและเกิดความเห็นอกเห็นใจผู้ที่กระทำผิดโดยเป็นลักษณะของการเอาใจเขามาใส่ใจเราและรวมไปถึงตัวแปรอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น การอนุমানสาเหตุ การตัดสินใจที่จะรับผิดชอบของผู้ที่กระทำผิด การรับรู้ความรุนแรงของสถานการณ์ การพยายามหลีกเลี่ยงที่จะไม่กระทำผิดต่อผู้อื่น การสารภาพความผิด และการย่ำคิดอยู่กับความผิดนั้น

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับลักษณะของเรื่องที่กระทำผิด (Offense-related Determinants) เป็นลักษณะของเหตุการณ์หรือสถานการณ์ของการกระทำผิดที่เกิดขึ้นระหว่างคู่กรณีและตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับเรื่องที่กระทำผิดได้แก่ การรับรู้ความรุนแรงของเหตุการณ์ที่มีความรุนแรงน้อย และยังมีตัวแปรที่เกี่ยวข้องด้วยคือการขอโทษ (Apology) ซึ่งเป็นตัวแปรสื่อกลางที่มีผลให้ผู้ที่ได้รับการขอโทษนั้นเพิ่มระดับของความเห็นอกเห็นใจเพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้มีการให้อภัยเพิ่มสูงขึ้นด้วย

3. ลักษณะของความสัมพันธ์ของผู้ที่ให้อภัยกับผู้กระทำผิด เช่น ระดับของความใกล้ชิด ความไว้วางใจ ความพึงพอใจความสัมพันธ์ โดยถ้าความสัมพันธ์ระหว่างคู่กรณีมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีความใกล้ชิดมาก มีความไว้วางใจสูง และมีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ก็จะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้อภัยระหว่างบุคคล

4. ลักษณะบุคลิกภาพ ลักษณะบุคลิกภาพบางอย่างของผู้ที่ให้อภัย ลักษณะของการตอบสนองต่อความโกรธ เจตคติที่มีต่อการแก้แค้นเป็นต้น ซึ่งจัดเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการให้อภัยระหว่างบุคคลน้อยที่สุด

จะเห็นได้ว่า แนวคิดเชิงทฤษฎีของ แมคคัลลัฟ และคณะ นับว่ามีประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนาแนวคิดการให้อภัยระหว่างบุคคลให้เป็นทฤษฎีทางจิตวิทยาสังคมที่เป็นระบบระเบียบ เพื่อที่จะเป็นประโยชน์ในการที่นำไปใช้ศึกษาต่อไป โดยได้พยายามที่จะอธิบายการให้อภัยระหว่างบุคคลให้เป็นแนวทางของพฤติกรรมทางสังคม การปฏิสัมพันธ์ และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

แนวคิดทฤษฎีของ เอนไรท์ แกสซิง และวู (Enright, Gassin & Wu, 1992)

เอนไรท์ และกลุ่มผู้ร่วมศึกษาเรื่องพัฒนาการทางจิตวิทยาของเขานั้นได้รับการยกย่องว่าเป็นพวก กลุ่มแรกที่ทำการศึกษาเรื่องพัฒนาการทางจิตวิทยา และทฤษฎีของ เอนไรท์ว่าด้วยเรื่องการใช้เหตุผลในการให้อภัยนั้น เกิดขึ้นตามทฤษฎีของ โคลเบอร์ก (Kohlberg) ว่าด้วยเรื่องพัฒนาการของหลักการใช้เหตุผลทางศีลธรรม

เอนไรท์ได้ลำดับขั้นของทฤษฎีการให้อภัย ออกเป็น 3 ระดับ คือ ขั้นต่ำสุด ขั้นกลาง และขั้นสูง

ขั้นต่ำสุด การให้อภัยแบบยังผูกใจเจ็บ (Revengeful Forgiveness) ฉันสามารถให้อภัยได้ ก็ต่อเมื่อบุคคลผู้นั้นถูกลงโทษหรือได้รับผลตอบแทน แบบเดียวกับที่ทำกับฉันแล้ว และเป็น การให้อภัยแบบต้องการฟื้นฟูความสัมพันธ์เดิม (Restitution Forgiveness) ก็ได้ หากฉันได้ สิ่งที่เคยไปคืน ฉันก็พร้อมจะให้อภัยให้ การให้อภัยจะสามารถเกิดขึ้นได้หลังจากมีการแก้แค้น หรือลงโทษผู้กระทำผิดแล้ว

ขั้นกลาง การให้อภัยแบบคาดหวัง (Expectation Forgiveness) ฉันอภัยได้หากคนอื่น ต้องการให้ฉันให้อภัย หรือการให้อภัยเพื่อความสามัคคีในสังคม (Forgiveness as Social Harmony) ฉันให้อภัยเพื่อต้องการรักษาความสงบในสังคม และความสัมพันธ์อันดีกับสังคมนั้น การให้อภัยนั้น จะมีขึ้นเมื่อผู้ให้อภัยมีแรงผลักดันจากปัจจัยหรือสิ่งที่แวดล้อมอยู่

ขั้นสูง การให้อภัยเพราะความรัก (Forgiveness as Love) ให้อภัยเพื่อเป็นการแสดง ความรักอันยิ่งใหญ่ เพราะฉันพึงใส่ใจผู้อื่นสิ่งที่เขาหรือเธอกระทำนั้น ไม่ได้เปลี่ยนแปลงความรัก นั้น ความสัมพันธ์แบบนี้จะเปิดกว้างต่อการประนีประนอมและปิดประตูการแก้แค้นทั้งปวง ซึ่งก็ หมายถึง การให้อภัยนั้นเกิดขึ้นจากทัศนคติที่ไม่มีเงื่อนไขอื่น ได้นอกจากความปรารถนาดีและ เจตนาดีเท่านั้น

ตารางที่ 1 พัฒนาการของความเข้าใจในการให้อภัย 6 ขั้น (Enright et al., 1992)

ขั้นที่	พัฒนาการของความเข้าใจในการให้อภัย
ขั้นที่ 1	การให้อภัยที่เกี่ยวกับการแก้แค้น คือ การให้อภัยเมื่อผู้ทำผิดต่อตนโดนลงโทษ อย่างสาสมแล้วเท่านั้น
ขั้นที่ 2	การให้อภัยที่มีเงื่อนไข เช่น เงื่อนไขว่า ได้รับประโยชน์ที่สูญเสียไปกลับคืนมาก่อน หรือถ้ารู้สึกอับอายที่ยังไม่ให้อภัย ก็จะไม่ให้อภัยได้
ขั้นที่ 3	การให้อภัยตามการคาดหวัง โดยถ้าถูกบีบบังคับ หรือ คนอื่นคาดหวังให้ฉันอภัย ฉันก็จะอภัยให้เขาได้
ขั้นที่ 4	การให้อภัยตามกฎ เช่น ฉันให้อภัยเพราะศาสนาของฉันเรียกร้องให้ทำเช่นนั้น
ขั้นที่ 5	ฉันให้อภัยเพื่อความสงบสันติของสังคม ทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบุคคล ในสังคม ลดการขัดแย้ง โดยใช้การให้อภัยเป็นวิธีหนึ่งในการควบคุมสังคม
ขั้นที่ 6	การให้อภัย คือ การให้ความรักแก่เพื่อนมนุษย์ การที่มีคน ๆ หนึ่งทำร้ายฉัน ไม่ทำให้ ฉันลดความรักนี้ลงได้ ฉันรู้สึกเป็นอิสระ ไม่ผูกมัดกับบุคคลหรือสังคมเท่านั้น

แนวคิดทฤษฎีการให้อภัยของ ลูอิส (Lewis, 1996)

ลูอิส (Lewis, 1996) ได้เสนอแนวคิดทฤษฎีการให้อภัยในหนังสือคู่มือการให้อภัย (The Art of Forgiving) โดยให้แนวคิดว่าการให้อภัยเป็นสิ่งสร้างสรรค์ เราให้อภัยเมื่อใด เมื่อนั้นเราก็เข้าไปใกล้พฤติกรรมสำคัญอันงดงามของสัตว์มนุษย์มากกว่ามนุษย์คนใดเคยเข้าใกล้ นั่นก็เพราะเราสร้างจุดเริ่มต้นใหม่ขึ้นจากความเจ็บปวดในอดีตที่ไม่เคยมีสิทธิ์ที่จะคงอยู่ตั้งแต่แรกแล้ว โดยการเปลี่ยนแปลงมุมมองในอดีตที่ไม่เหลือความเป็นไปได้สำหรับอะไรเลย เราให้อภัยเมื่อใด เมื่อนั้นเราก็จะอยู่บนยอดเขาในจักรวาลแห่งความรักแล้วเหมือนว่าการให้อภัยจะเป็นเรื่องผิดธรรมชาติด้วยสำนึกแห่งความยุติธรรมบอกว่า คนเราน่าจะได้รับผลตอบแทนสิ่งที่เราได้กระทำลงไป แต่การให้อภัยเป็นพลังของความรักที่ทำลายได้แม้กระทั่งกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ

ลูอิส ได้นำเสนอวิธีการให้อภัย โดยที่หากเรารับรู้ได้ว่าเรากำลังเจ็บปวด หรือเกลียดชัง เราก็กำลังดำเนินอยู่ในขบวนการของการให้อภัยแล้ว ลูอิส เรียกภาวะนี้ว่า “ภาวะคับขันแห่งการให้อภัย” และได้นำเสนอเป็นบันได 4 ขั้นของการให้อภัย ดังนี้คือ

บันไดขั้นแรก	ได้แก่ ความเจ็บปวด
บันไดขั้นที่สอง	ได้แก่ ความเกลียดชัง
บันไดขั้นที่สาม	ได้แก่ การเยียวยา
บันไดขั้นที่สี่	ได้แก่ การกลับมาคืนดีกัน

แนวคิดทฤษฎีการให้อภัยของ เจนิส (Janis, 2005)

เจนิส (Janis, 2005) ได้นำเสนอแนวคิดของการให้อภัยเป็นการตั้งข้อสันนิษฐานเชิงคำถามให้กับตัวเอง และให้ตัดสินใจว่า จะเลือกให้อภัยหรือไม่ให้อภัย โดยจะบอกถึงการให้อภัยนั้นมีผลกับตัวเองอย่างไร เจนิส กล่าวว่า การให้อภัยเป็นการกำจัดพิษภายในตัวเองและบูรณะเยียวยาสุขภาพใจ ได้แก่ ความซึมเศร้า ความกังวล การมีเจตนาร้ายเรื้อรัง ความคันโลहितสูง โรคหัวใจ เส้นเลือดตีบตัน มะเร็ง และภูมิคุ้มกันบกพร่อง นอกจากนี้ การให้อภัยสามารถรักษาและจัดโคลนตมแห่งอารมณ์ออกจากความคิด ได้แก่ ความขุ่นเคืองใจ ความเดือดดาลเร้าร้อน ความเจ็บปวด ความขมขื่นละอาย การให้อภัยสามารถปลดปล่อยจิตที่ถูกครอบงำไปด้วยความขมขื่นทุกข์ใจ และสามารถสร้างความสงบในตัวเองเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เจนิสยังได้กล่าวถึง การให้อภัยชนิดหนึ่งที่จะเกิดขึ้นได้บ่อยเรียกว่า Cheap Forgiveness ซึ่งหมายถึง การให้อภัยที่ง่ายและรวดเร็ว โดยปราศจากกระบวนการของอารมณ์ โดยไม่ได้เข้าถึงซึ่งคำว่า ความเจ็บปวดร้าวราน เป็นความพยายามข้างเดียวไม่มีเงื่อนไขเป็นเชิงบังคับต่อการสร้างสันติที่ไม่ได้ร้องขออะไรกลับคืนมาเลย Cheap Forgiveness เป็นการให้อภัยที่ผิดปกติในการทำงาน เพราะเป็นการสร้างภาพลวงตาของความใกล้ชิด เมื่อไม่มีอะไรได้เผชิญหรือได้รับการแก้ไข

และผู้กระทำผิดไม่ได้ทำอะไรเลยที่จะสมควรได้รับ ซึ่งจะเป็นลักษณะของผู้หลักเลียงความขัดแย้ง โดยผู้ที่หลักเลียงความขัดแย้งนั้น ยังคงความสัมพันธ์โดยปราศจากเสียงและปราศจากความรู้สึก แข็งแรงต่อหัวข้อเรื่อง พฤติกรรมที่ยอมจำนนอ่อนน้อมเป็นความ โน้มเอียงที่จะเอาชนะ พิชิตต่อความต้องการของตัวเองต่อคนอื่น ๆ เหล่านั้น บ่อยครั้งที่มีการฐานมาจากหนึ่งในสาม ของความกลัว คือ กลัวว่าผู้กระทำผิดจะตอบโต้ด้วยความ โกรธหรือความรุนแรง กลัวว่าผู้กระทำผิด จะปฏิเสธและละทิ้ง และกลัวว่าการพูดเพื่อเข้าข้างตัวเองนั้น อาจจะทำร้ายผู้กระทำผิด Cheap Forgiveness นั้นเป็นการให้อภัยที่หลอกตัวเอง ไม่ยอมรับความจริงต่อความเจ็บปวด ที่เกิดขึ้น ภายในจิตใจ เป็นเพียงความต้องการที่จะรักษาความสัมพันธ์เท่านั้น

แนวคิดทฤษฎีการให้อภัยของ แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 1997)

จากเหตุการณ์ความขัดแย้ง การทะเลาะวิวาทในกลุ่มนักเรียนอาชีวศึกษา การให้อภัยน่าจะเป็นทางเลือกหนึ่งในการลดข้อขัดแย้งต่าง ๆ โดยใช้แนวคิดทฤษฎีการให้อภัยระหว่าง บุคคลของแมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 1997) ที่น่าจะมีบริบทใกล้เคียงกับกลุ่มนักเรียน อาชีวศึกษา ที่เมื่อมีความขัดแย้งเกิดขึ้น มักมีการแก้แค้นกลับ โดยการทำร้ายให้บาดเจ็บ หรือการทำให้ เสียชีวิต ซึ่งเป็นการจ้องล้างจ้องผลาญกันไปมา

จากแนวคิดของการให้อภัยระหว่างบุคคล แนวคิดเชิงทฤษฎีทางด้านพฤติกรรม ทางสังคม การปฏิสัมพันธ์ และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของ แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 1997) ที่ได้อธิบายการให้อภัยระหว่างบุคคลว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจที่จะ โน้มเอียง บุคคลให้แสดงออกต่อบุคคลที่กระทำผิด โดยเป็นการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันแทนที่จะ ตอบสนองในทางที่ทำลายความสัมพันธ์ลง การให้อภัยมีองค์ประกอบของแรงจูงใจ 2 ประการ คือ การลดแรงจูงใจที่จะตอบสนองในการทำลายความสัมพันธ์ลงไปได้ซึ่งได้แก่ การหลีกเลี่ยงและการแก้แค้น แรงจูงใจที่จะเพิ่มขึ้นคือการสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกันเป็นการปรองดอง สานต่อความสัมพันธ์ในทางที่ดี การให้คำจำกัดความของการให้อภัยระหว่างบุคคลนั้นยังไม่มี แนวคิดใดที่ถูกต้องชัดเจนที่สุด แมคคัลลัฟ และเวอร์ทิงตัน ได้เสนอถึงลักษณะสำคัญ 3 ประการ ของการให้อภัยระหว่างบุคคลไว้ดังนี้

1. การให้อภัยจะเกิดขึ้นเมื่อเรื่องที่ถูกถูกรับรู้ว่าเป็นการกระทำเพียงการกระทำเดียว หรือหลาย ๆ การกระทำของบุคคลนั้นเป็นอันตรายเป็นสิ่งที่เลวร้ายไม่ยุติธรรม และผิดศีลธรรม
2. ภายหลังการรับรู้มีการตอบสนองทางอารมณ์ (โกรธ หรือกลัว) การตอบสนอง ทางด้านแรงจูงใจ (ปรารถนาที่จะหลีกเลี่ยง หรือเข้าไปทำร้ายร่างกาย) การตอบสนองทางการคิด (ต่อต้าน สูญเสียความเคารพ หรือความภาคภูมิใจที่มีต่อคนที่ทำร้ายเรา) หรือการตอบสนอง ทางพฤติกรรม (หลีกเลี่ยง หรือ ก้าวร้าว) ซึ่งทำให้สัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลนั้นเลวร้ายลง

3. การให้อภัย เป็นการตอบสนองทางแรงจูงใจ อารมณ์การคิดและพฤติกรรม ให้มีแนวโน้มของการปรองดองความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลมากขึ้น

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการให้อภัย

แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 1998) พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการให้อภัย (Determinants of Interpersonal Forgiving) มีดังนี้คือ

1. ปัจจัยด้านปัญญาและสังคม (Social-cognitive Determinants of Forgiving)

นักวิจัยมีการรายงานถึงองค์ประกอบด้านปัญญาและสังคมที่มีอิทธิพลที่บุคคลใดจะเลือกให้อภัย ตัวอย่าง เช่น ระดับความรู้สึกอันที่เหนือรู้สึกว่าผู้กระทำความผิดมีความรับผิดชอบ การกล่าวโทษ การรับรู้ความตั้งใจให้คำมั่นสัญญาในการกระทำความผิดระหว่างบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการให้อภัย (Girard & Mullet, 1997; Weiner, 1995) บูน และซัลสกาย (Boon & Sulsky, 1997) พบเช่นกันว่า ความสามารถในการหลีกเลี่ยงของการกระทำผิดโดยเชื่อมีอิทธิพลต่อการให้อภัย ผลลัพธ์เหล่านี้สนับสนุนความคิดที่ว่า การรับรู้ผู้กระทำความผิดโดยอิทธิพลของเหยื่อไม่ว่าจะเขาหรือเธอเลือกที่จะให้อภัยหรือไม่ ถ้าผู้กระทำความผิดคิดว่าเป็นความรับผิดชอบสำหรับสถานการณ์หรือสามารถที่แสดงถึงการหลีกเลี่ยงพวกเขาในทุกหนทาง ดังนั้นความเจ็บในแต่ละบุคคลมีน้อยเหมือนที่ยินยอมให้อภัยกว่าถ้าสถานการณ์เป็นสาเหตุจากตัวแปรภายนอกหรือตัวแปรที่ควบคุมไม่ได้ มันมีความสำคัญมากที่ต้องเน้นถึงตัวแปรแต่ละตัวเหล่านี้เช่นความรับผิดชอบ การกล่าวโทษที่ไม่ใช่วัตถุประสงค์ที่เป็นความจริง การรับรู้ทางปัญญาแต่ละบุคคล (Subjective Cognition) ของบุคคลผู้ที่กระทำความผิดตัดสินใจท้ายที่สุดสถานการณ์ที่ยุติธรรมอย่างไร เชื่อค้นพบว่ามันยากที่พวกเขาจะรู้สึกว่าการยินยอมให้อภัยจะทำให้พวกเขาเป็นผู้ที่แสดงความอ่อนแอ (Exline & Baumeister, 2000) สุดท้ายบุคคลที่มีความการครุ่นคิดน้อย และมีความอดกลั้น มีการให้อภัยมาก (McCullough et al., 1998; McCullough & Worthington, 1999)

มีความหลากหลายของตัวแปรที่สัมพันธ์กับการให้อภัยคู่รักที่มีความมีความสัมพันธ์พิเศษ โดยความเห็นอกเห็นใจผู้กระทำความผิด (Affective Empathy) เป็นปัจจัยด้านปัญญาและสังคมที่สำคัญมาก ของการให้อภัย นอกจากนี้ยังมีตัวแปรที่มีคุณสมบัติที่ทำให้การให้อภัยได้ทำให้สะดวกขึ้น เช่น การแสดงความรับผิดชอบ การกล่าวโทษ การรับรู้ความตั้งใจและความรุนแรง การหลีกเลี่ยงการกระทำความผิดและตัวแปรด้านปัญญาอีกตัวที่เป็นตัวกำหนดการให้อภัยคือการครุ่นคิดเกี่ยวกับการกระทำผิด (Rumination about the Offense)

2. ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการกระทำผิด (Offended-related Determinant of Forgiving)

ตัวแปรที่สามที่มีอิทธิพลต่อการให้อภัยคือองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการกระทำผิด ตัวแปรเหล่านี้ มีขอบเขตจำกัดไปที่บริบทเฉพาะของปฏิกริยาที่มีการทำความผิดเกิดขึ้น

มันแสดงให้เห็นความรุนแรงของการกระทำความผิดที่มีอิทธิพลต่อการให้อภัย (Bonach & Sales, 2002) ความรุนแรงของการกระทำความผิดเพิ่มขึ้นระดับการให้อภัยน้อยลง การพิจารณาตัดสินให้อภัยอื่น ๆ คือระดับที่ผู้กระทำผิดขอโทษและมองหาการให้อภัยสำหรับความผิด (Bruce & Barry, 1982; McCullough et al., 1997; Ohbuchi, Kameda, & Agarie, 1989; Weiner, Graham, Peter & Zmuidinas, 1991) เอกซาลีน, ยาลิ และ โลเบล (Exline, Yali, & Lobel, 1998) เพิ่มเดิมการค้นคว้าเหล่านี้มีรายงานว่าคนที่ดูเหมือนให้อภัยกับผู้ที่กระทำผิดมากเป็นผู้ที่เป็นที่ยอมรับว่าพวกเขามีการมอบความไว้วางใจในการทำความผิด เสนอการขอโทษอย่างจริงจัง ขอการให้อภัย หรือบรรยายความรู้สึกที่ผิด หรือความเศร้าต่อการกระทำของเขาที่เกิดขึ้น (Exline & Baumeister, 2000) .

ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะการกระทำผิดจะเป็นปัจจัยกำหนดที่ห่างไกลมากของการให้อภัย ที่ชัดเจนคือ การรับรู้ความรุนแรงของการกระทำผิด จะมีอิทธิพลต่อการให้อภัย ยังมีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นที่จะให้อภัย นอกจากนี้การขอโทษและการแสวงหาการให้อภัยจากการกระทำผิดก็เป็นอีกตัวแปรที่มีผลต่อการให้อภัย การขอโทษและการให้อภัยมีความเชื่อมโยงที่เด่นชัด และเป็นตัวกลางผ่านไปยังเส้นทางด้านปัญญาและสังคม เช่น ความเห็นอกเห็นใจ

3. ปัจจัยความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด (Relational Determinants of Forgiving)

ปัจจัยนี้เป็นปัจจัยที่มีความเชื่อมโยงกับทฤษฎีการมีอิทธิพลต่อกัน (Interdependence Theory) ของ เคลลี และ ทิเบลา (Kelly & Thibaut, 1978) ที่อธิบายการถ่ายโอนแรงจูงใจ (Transformation of Motivation) ที่มีต่ออีกฝ่ายหนึ่งเมื่อมีการกระทำผิดเกิดขึ้น ตัวอย่างของปัจจัยความสัมพันธ์กับผู้กระทำผิด ได้แก่ ระดับความใกล้ชิดสนิทสนม ความพึงพอใจในความสัมพันธ์ การมอบความไว้วางใจ หากปัจจัยเหล่านี้มีอยู่ในระดับสูงจะส่งผลให้เกิดการให้อภัยมากขึ้นด้วย เพราะต้องการที่จะคงความสัมพันธ์ที่มีไว้

สุดท้ายการพิจารณาตัดสินใจให้อภัยที่เกี่ยวกับองค์ประกอบการให้อภัย เวอร์ทิงตัน (Worthington, 1998 b) ให้เหตุผลที่ว่า การศึกษาและความพยายามทำให้เกิดการให้อภัยจริงๆจะเกิดขึ้นภายในความสัมพันธ์ทางสังคม รัสบิวท์, แฮนนอน, สตีลเกอร์ และ ฟิงเกิล (Rusbult, Hannon, Stocker, & Finkel, 2005) เห็นด้วยและสรุปได้ว่าการพิจารณาตัดสินใจภายในตัวบุคคลของการให้อภัยมีประโยชน์ในการศึกษาการให้อภัยภายในบริบทที่เหยื่อและผู้กระทำผิดต่างก็ไม่ใช่อดีตและปัจจุบันของซึ่งกันและกัน อย่างไรก็ตามพวกเราอาศัยอยู่ในความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีอย่างต่อเนื่องมากมาย มันมีความสำคัญที่ต้องเข้าใจในคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของความสัมพันธ์เหล่านี้ที่ก่อให้เกิดสิ่งแวดล้อมของการให้อภัย

คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของความสัมพันธ์เฉพาะที่หลากหลายถูกแสดงให้เห็นถึง การสร้างรูปแบบของสิ่งแวดล้อมของการให้อภัย คู่รัก (Partner) มีความปรารถนาที่จะให้อภัยมาก แก่ผู้ที่กระทำความผิดในความสัมพันธ์ นี่คือนคุณลักษณะที่พึงประสงค์โดยความพึงพอใจ การมอบ ความไว้วางใจ และความเชื่อในความสัมพันธ์ (Fincham, Hall, & Beach, 2006; Finkel, Rusbult, Kumashiro & Hannon, 2002; McCullough et al., 1998; Nelson, 1993; Rackley, 1993; Roloff & Janiszewski, 1989; Worthington, 1998 a) ความเชื่อใจในความสัมพันธ์ก่อนการกระทำความผิด และความใกล้ชิดกันมีอิทธิพลต่อการให้อภัยเช่นกันบางส่วน เพราะว่าสิ่งเหล่านี้ในความสัมพันธ์ ที่ใกล้ชิดกันมีความปรารถนาที่เสนอให้มีการขอโทษ (McCullough et al., 1998) ความสัมพันธ์ กับการเพิ่มการติดต่อสื่อสารและการแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งยังมีการให้อภัยมาก (Fincham & Beach, 2002; Fincham, Beach, & Davila, 2004) เพิ่มเติม ถ้าผู้ที่กระทำความผิดพยายามติดตาม ความสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง บุคคลที่ถูกทำร้ายมีแนวโน้มให้อภัยมาก (Gerber, 1987, 1990)

แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 1998) เสนอหลายทฤษฎีว่าทำไม

ความสัมพันธ์ที่มีคุณภาพเหล่านี้จึงเชื่อมโยงกับการให้อภัย

ประการที่หนึ่ง คู่รักในความสัมพันธ์ที่มีคุณภาพสูงมีความปรารถนาที่จะให้อภัยมาก เพราะพวกเขาอุทิศความสำคัญลงไปในเรื่องนั้นและได้เหล่านั้นมากมายจากความสัมพันธ์

ประการที่สอง คู่รักที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดมีการปรับตัวและไว้วางใจมาเป็นระยะเวลานาน เป็นสาเหตุที่พวกเขามีความปรารถนาที่จะให้อภัยเพื่อช่วยรักษาความสัมพันธ์นั้นไว้

ประการที่สาม ในความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดบุคคลลักษณะระหว่างตนเองและคู่รัก อาจหล่อรวมเข้าด้วยกัน นั่นคือแต่ละบุคคลเริ่มที่บรรยายและคิดด้วยตัวของพวกเขามากกับ สรรพนาม “พวกเรา” แทน “ฉัน”

ประการที่สี่ ความสัมพันธ์ที่มีคุณภาพสามารถมีอิทธิพลต่อสมาชิกของความสัมพันธ์ ที่พัฒนาสังคมแบบคิรวมหมู่แทนการปรับตัวในสังคมปัจเจกบุคคลนั้นเป็นสาเหตุที่พวกเขา ใส่ความสนใจของกลุ่มล้าหน้าความสนใจในตนเอง

ประการที่ห้า บุคคลในความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันมากมีแนวโน้มความรู้สึกห่วงใยไปยัง ความสัมพันธ์คู่รักพวกเขา ประการที่หกในความสัมพันธ์ที่มีคุณภาพคู่รักที่ถูกทำให้เจ็บปวดอาจ สามารถใช้การกระทำความผิดดังกล่าวให้เป็นประโยชน์สำหรับพวกเขา ประการที่เจ็ดบุคคล ในความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดมีแนวโน้มมากที่จะขอโทษหรือการสื่อสารอย่างสำนึกผิด (Rusbult, Vereete, Whitney, Slovik, & Lipkus, 1991; Van Lange, Rusbult, Drigotas, Arriaga, Witcher, & Cox, 1997) มันไม่มีความเข้าใจอย่างเต็มที่อันไหนเป็นทฤษฎีเชิงสาเหตุที่ถูกต้อง อย่างไรก็ตาม หลักฐานจำนวนมากสนับสนุนความสัมพันธ์ทางบวกที่ก่อให้เกิดการให้อภัยมากกว่าทางลบ

แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 1998) ให้เหตุผลเพิ่มเติมจากทฤษฎีการมีอิทธิพลต่อกันว่าความสัมพันธ์ในระดับสูงนั้นสามารถส่งผลต่อการให้อภัยได้เพราะบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันสูงจะมีการแบ่งปันประสบการณ์ร่วมกันและเข้าใจความคิดความรู้สึกภายในของอีกฝ่ายหนึ่ง ทำให้สามารถหาเหตุผลที่เอื้อต่อการเข้าอกเข้าใจอีกฝ่ายหนึ่งได้มากกว่า อีกทั้งบุคคลที่มีความสัมพันธ์กันสูงจะตีความหมายของของการกระทำความผิดในลักษณะที่เอื้อความสัมพันธ์ที่ดี หรือตีความว่าการกระทำความผิดนั้นไม่รุนแรงนัก ในขณะที่หากเป็นการกระทำความผิดแบบเดียวกัน แต่จากบุคคลที่มีความสัมพันธ์น้อยกว่าจะถูกตีความว่าเป็นความผิดที่ร้ายแรงและไม่เหมาะสม นอกจากนี้ความสัมพันธ์ในระดับสูง ผู้กระทำความผิดที่มีอารมณ์บวกไว้วางใจสูงก็มีแนวโน้มที่จะยอมรับผิดและขอโทษมากกว่า เพราะไม่ต้องการสิ้นสุดความสัมพันธ์ ซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้ที่ได้รับผลแห่งการกระทำผิดนั้นเข้าอกเข้าใจและให้อภัยผู้กระทำผิด

4. ปัจจัยด้านบุคลิกภาพ (Personality-level Determinants of Forgiving) คุณสมบัติบุคลิกภาพแต่ละบุคคลมีความสำคัญในการกำหนดการให้อภัย พวกเราสามารถทำให้เป็นกลุ่มทฤษฎีในสองกลุ่มกว้าง ๆ 1) นิสัยบุคลิกภาพทั่วไป 2) องค์ประกอบบุคลิกภาพที่มีอิทธิพลตรงทัศนคติและพฤติกรรมต่อผู้อื่น นิสัยบุคลิกภาพทั่วไปที่มีการทดสอบวิจัยบุคคลที่มีอารมณ์คงที่มีคะแนนสูงในการวัดคุณสมบัติการให้อภัย (Berry et al., 2001; McCullough & Hoyt, 2002) พวกเขาดูเหมือนมีทักษะในการจัดการอารมณ์ที่ยิ่งใหญ่ ที่ยอมรับพวกเขาที่การยับยั้งอารมณ์ควบคุมการให้อภัยได้ดี (Emmons, 2000; Robert, 1995) รายงานที่ว่าความอ่อนน้อมถ่อมตน (Humility) และความรู้สึกขอบคุณ (Gratitude) มีความสอดคล้องที่เพิ่มการให้อภัย คุณสมบัติการให้อภัยมีความสำคัญในการพิจารณาตัดสินการให้อภัยการที่ความผิดเฉพาะ (Robert, 1995; Worthington, 1998) นั่นคือคนที่เรียกร้องให้มีการควบคุมแนวโน้มการให้อภัยมากในทั่ว ๆ ไปคือการให้อภัยอย่างแท้จริงมากเมื่อมีการทำความผิดเฉพาะเกิดขึ้น นี่แสดงให้เห็นที่ว่าการรับรู้ทางปัญญา (Cognition) สามารถมีอิทธิพลต่อพฤติกรรม เพิ่มเติมนุคลิกที่ศรัทธาในศาสนาที่มีความเชื่อมโยงกับการเพิ่มการปรารถนาที่จะให้อภัย (Enright, Santos & Al-Mabuk, 1989; McCullough & Worthington, 1999; Rye & Pagament, 2002) องค์ประกอบของบุคลิกภาพ เช่น ทัศนคติไปสู่การแก้แค้น (Attitude towards Revenge) (Stuckless & Goranson, 1992) การตอบสนองความโกรธทั่วไป (General Responses to Snger) (Tangney, Enright, Wu, & Gassin, 1996) ความวิตกกังวล (Anxiety) (Berry et al., 2001) อาการทางประสาท (Neuroticism) อาการซึมเศร้า (Depression) (Berry et al., 2001; Brown, 2003; Walker & Gorsuch, 2002) และแนวโน้มการหลงตัวเอง (Narcissistic Tendencies) (Emmons, 2000; Exline, Baumeister, Bushman, Campbell, & Finkel, 2004) ทั้งหมดนี้มีความสัมพันธ์ทางลบกับการให้อภัย

ทั้งหมดเหล่านี้เป็นองค์ประกอบบุคลิกทั้งหลายที่มีอิทธิพลและทัศนคติที่ส่งผลเกี่ยวกับผู้อื่นที่พบว่ามีอิทธิพลต่อการให้อภัย การประสานไมตรีของแต่ละบุคคล (Benevolent Individual) สิ่งเหล่านี้ผู้ที่ค้นหาการสอดคล้องสามัคคีกันภายในความสัมพันธ์ของเขามีการให้อภัยมาก (Emmons, 2000) บุคคลผู้ที่มีบุคลิกภาพเป็นมิตร (Agreeable) กับความสัมพันธ์ทางสังคมของพวกเขาที่มีความเป็นไปได้กับการให้อภัยมาก เพิ่มเติมบุคคลที่มีความเอื้อเฟื้อมาก (Altruistic) มีความเห็นอกเห็นใจมาก (Empathetic) และสามารถระงับอารมณ์ชั่ววูบของพวกเขาได้ และการเลือกใช้ทัศนคติต่อผู้อื่นมีแนวโน้มการให้อภัยมาก (Ashton, Paunonen, Helmes, & Jackson, 1998; Emmons, 2000; McCullough et al., 1997)

ภายหลังการทดสอบแต่ละองค์ประกอบของบุคลิกภาพที่มีอิทธิพลต่อการให้อภัย รัสบิวท์ และคณะ (Rusbult et al., 2005) สรุปที่ว่าองค์ประกอบบุคลิกภาพที่มีอิทธิพลต่อการให้อภัยไปยังขอบเขตของหัวข้อ 1) สามารถพิจารณาสังคมมนุษย์ผ่านไปตามสายตาผู้อื่น (Able to View the World Through Other 'eyes เช่น Perspective Taking) 2) ควบคุมแนวโน้มหรือค่านิยมที่ยอมรับพวกเขาในการเปิดทางเลือกของทัศนคติกว่าที่เป็นของตัวเองของเขาเหล่านั้น (เช่น Agreeableness, Tolerance: การยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น, Understanding) 3) ไม่อุทิศตัวเพื่อความกระตือรือร้นไปยังความสนใจของแต่ละบุคคลของของเขาเหล่านั้น (Do not Exhibit Entitlement: ไม่แสดงให้เห็นการให้สิทธิ, Narcissism, Neuroticism, Negative Affect)

บุคลิกภาพผู้ได้รับการกระทำความผิดสามารถส่งผลต่อการเกิดการให้อภัยได้เพราะบุคลิกภาพต่างๆมีอิทธิพลที่ทำให้เกิดลักษณะของความสัมพันธ์บางประการ และส่งผลต่อกระบวนการทางปัญญา เช่น การอนุมานสาเหตุหรือส่งผลต่อกระบวนการทางอารมณ์ เช่น การเห็นอกเห็นใจ ซึ่งจะนำไปสู่การตัดสินใจว่าจะให้อภัยหรือไม่ในที่สุด เช่น คนที่มีบุคลิกภาพด้านความน่าชื่นชม (Agreeableness) สูงจะมีแนวโน้มที่จะให้อภัยผู้อื่น ในขณะที่บุคคลที่มีบุคลิกแบบหลงตนเอง ก็มักจะไมให้อภัยผู้อื่น (Brown, 2004; Exline, Baumeister, Bushman, Campbell, & Finkel, 2004) นอกจากนี้ เจตคติที่มีต่อการคิดค้น ลักษณะของการตอบสนองต่ออารมณ์โกรธก็สามารถส่งผลให้เกิดการให้อภัยหรือไม่ด้วย

รูปแบบการให้อภัย (Model of Forgiveness)

ทิงตัน(Everett, Worthington, 2006, pp. 18-25) ได้กล่าวถึงรูปแบบการให้อภัย ดังนี้

รูปแบบการให้อภัยระหว่างบุคคล (Interpersonal Model of Forgiveness)

รูปแบบการให้อภัยของ เบอรัมิสเตอร์ เอ็กซ์ไลน์ และซัมเมอร์ (Baumeister, Exline, & Sommer, 1998)

Baumeister et al. (1998) มีการระบุถึง 2 องค์ประกอบของการให้อภัย คือการให้อภัยภายในบุคคลและระหว่างบุคคล (Intrapersonal and Interpersonal Forgiveness) องค์ประกอบของการให้อภัยภายในบุคคล (The Intrapersonal Forgiveness) สามารถสะท้อนได้ทั้งการให้อภัยภายใน (Internal Forgiveness) หรือการขาดการให้อภัย (A Lack of It) องค์ประกอบของการให้อภัยระหว่างบุคคล (The Interpersonal Forgiveness) รวมทั้งการแสดงคำพูดของการให้อภัยไปสู่บุคคลไปสู่ผู้ซึ่งไม่ให้อภัย เขี่ยสามารถพูดหรือไม่พูดถึงการให้อภัย ผลที่เกิดขึ้นนั้นมีความเป็นไปได้ทั้ง 4 อย่าง คือ

1. ความเป็นไปได้อันแรกไม่ให้อภัยทั้งภายในบุคคลและระหว่างบุคคล (No Intrapersonal Forgiveness and No Interpersonal Forgiveness) คือบุคคลไม่ให้อภัยง่าย ๆ (Unforgiving) ผู้กระทำผิด (The Transgressor) คือไม่เคยบอกเป็นอย่างอื่น
2. อย่างไรก็ตามถ้าบุคคลรู้สึกให้อภัยไปยังบุคคลผู้กระทำผิดแต่ไม่พูด ดังนั้นการให้อภัยแบบเงียบ ๆ โดยไม่ได้กล่าวถึงเกิดขึ้น (Silent Forgiveness) การให้อภัยที่เงียบมีประโยชน์มากสำหรับผู้ซึ่งรู้สึกถึงสันติภาพถึงอย่างไรก็ตามสามารถที่จะยึดอยู่เหนือการกระทำผิด และบางทีก็ยินยอมถึงการยอมให้
3. ถ้าเขี่ยไม่รู้สึกลให้อภัยแต่บอกผู้กระทำผิดว่ามีการให้อภัย นี่คือการให้อภัยที่เป็นโพรง มีแต่เปลือก (Hollow Forgiveness) การให้อภัยแต่เปลือกนอก (Hollow Forgiveness) ถูกให้เมื่อเขี่ยรู้สึกว่ามันคือบรรทัดฐานของสังคมที่ต้องการการให้อภัย มันเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับเขี่ยมันแสดงออกเป็นคำพูดประหนึ่งที่ว่าปลดปล่อยผู้กระทำผิดจากตะขอกึ่ง แต่อย่างไรก็ตามความรู้สึกทางลบยังคงหลงเหลืออยู่ ดังนั้นเขี่ยได้ประโยชน์อื่น ๆ เล็กน้อยกว่าการยึดมั่นในบรรทัดฐานของสังคมและการผ่อนคลายจากแรงกดดันของสังคมสำหรับการไม่ยึดมั่นในบรรทัดฐานเหล่านี้
4. การให้อภัยจากภายในและเต็มใจ (Full Forgiveness, Internal Forgiveness) การแสดงคำพูดไปสู่ผู้ทำผิดกฎหมาย (Perpetrator) คือ ทั้งเขี่ยและผู้ทำผิดกฎหมายได้ประโยชน์ทั้งคู่

ทฤษฎีสองระบบของ แมคคัลลัฟ (McCullough's two Systems)

แมคคัลลัฟ (McCullough, 2001) มีการขยายความเกี่ยวกับวิวัฒนาการเหตุผลทฤษฎีพื้นฐานไปยังสองระบบ รูปแบบคู่ต่อสู้และกระบวนการ (Opponent-process) ระบบความรู้สึกผูกพันการเอาใจใส่ (An Attachment-empathy System) แข่งขันกับระบบการครุ่นคิดรำพึง

(A Rumination System) ไปยังกระบวนการทางสังคม บางครั้งการให้อภัยคือส่วนที่อยู่ข้างหน้า ที่เวลาอื่น ๆ การครุ่นคิดรำพึง ความยุติธรรม หรือการอาฆาตแค้นมีบทบาทสำคัญมาก อย่างไรก็ตาม รูปแบบ สองระบบเป็น โมเดลที่มีความเป็นโมเดลการให้อภัยภายในบุคคล (Intrapersonal Forgiveness) มากกว่าการให้อภัยระหว่างบุคคล (Interpersonal Forgiveness) ซึ่งได้มาจากการ วิจารณ์การที่เป็นการขยายต่อมาจากทฤษฎีการประนีประนอม (Reconciliation Theory)

รูปแบบการให้อภัยสี่ฐานของ ฮาร์เกรฟ (Hargrave's four Station of Forgiveness)

ฮาร์เกรฟ และเซลล์ (Hargrave & Sells, 1997) วางทฤษฎีการให้อภัยระหว่างบุคคล (Interpersonal Forgiveness) ว่าอยู่บนพื้นฐานที่ใหญ่ของบอส โซเมเนีย-นาเย (BosZornenyi-Nagy's & Spark, 1973) ที่เป็นทฤษฎีการบำบัดทางครอบครัว ฮาร์เกรฟ และเซลล์ ชี้ว่าเป็นทั้งการทำให้พ้นความผิด (Exoneration) และการให้ชื่อ (Entitlement) เป็นเหมือนแรงขับเคลื่อนของการให้อภัย พวกเขาชี้ถึงสี่สถานะภาพของการให้อภัย ในแต่ละฐานสามารถที่เป็นจุดเริ่มต้นของการให้อภัย แต่ไม่เป็นกระบวนการตามลำดับขั้นตอน (Hargrave, 2001) ฐานที่ 1 (Station 1) การหยั่งรู้ (Insight) รวมการระลึกได้ของพลวัตของการกระทำผิด ฐานที่ 2 (Station 2) ความเข้าใจ (Understanding) ความเข้าใจซึ่งว่าทำไมการกระทำผิดจึงเกิดขึ้น ทั้งนี้ฮาร์เกรฟ (Hargrave) เรียกทั้งสองฐานว่า การทำให้พ้นความผิด (Exoneration) ภายในบริบทของทฤษฎีระบบครอบครัว ระบบคือ ความรับผิดชอบต่อปัญหา ดังนั้นเมื่อมีการหยั่งรู้และความเข้าใจ หนึ่งอาจประกาศแจ้ง ที่ไม่ว่าแต่ละบุคคล คือความรู้สึกผิดของเส้นทางของระบบการตอบโต้ ดังนั้นแต่ละบุคคลคือ การทำให้พ้นความผิด (Exoneration) ในฐานที่สามและสี่ การยอมให้มีการชดเชยตอบแทน (Allowing Compensation) ความชัดเจนในการให้อภัย (Explicit for Giving) ฮาร์เกรฟ และเซลล์ บรรยายถึงเกณฑ์ลักษณะของ การให้อภัยระหว่างบุคคล (Interpersonal Forgiveness) การยอมให้มีการชดเชยตอบแทน (Allowing Compensation) เป็นการยอมพิจารณาของการโต้ตอบของผู้ทำผิด ความชัดเจนของการยอมให้พิจารณาการแสดงคำพูดของการให้อภัยจากเหยื่อไปยังผู้กระทำการ รุกราน ขณะเดียวกันเป็นการโต้ตอบผู้รุกราน

โมเดลทฤษฎีการมีอิทธิพลต่อกัน (An Interdependence Theory Model of Forgiveness)

รูสบิวท์ และคณะ (Rusbult et al., 2005) สนับสนุนมุมมองของการให้อภัยระหว่างบุคคล (Interpersonal Forgiveness) เขาบรรยายว่า การให้อภัยเป็นการนำมาซึ่งการโต้ตอบทันทีทันใดต่อการกระทำผิด เป็นการแสดงลักษณะ โดยแรงจูงใจอาฆาตแค้นและอารมณ์โกรธ คนทั่วไปอดกลั้น การโต้ตอบภายในเวลาไม่กี่นาที คนทั่วไปมีประสบการณ์การระลึกได้ อารมณ์ แรงจูงใจที่จะเคลื่อนไหว พวกเขาจะมีพฤติกรรมความสัมพันธ์ไปข้างหน้าหรือพฤติกรรมต่อต้านความสัมพันธ์ สามรูปแบบของการให้อภัยรวมถึงการแสดงความกระตือรือร้นหรือเฉยไม่มีปฏิกิริยาส่งผลต่อ

ความสัมพันธ์เชิงบวกและเชิงลบ ได้แก่ ความสัมพันธ์เชิงบวก เช่น น้ำเสียง (Voice: Positive Active), ความจงรักภักดี (Loyalty: Positive Active) ความสัมพันธ์เชิงลบ เช่น การออกไป (Exit: Negative Active) การเมินเฉย (Neglect: Negative Passive)

บทวิจารณ์รูปแบบการให้อภัยระหว่างบุคคล (Critique of Interpersonal Model of Forgiveness)

รูปแบบที่ผ่านมานี้ไม่เพียงแต่บรรยายเนื้อหาของ การให้อภัยแต่ยังรวมบริบทของระหว่างบุคคล (Interpersonal) ภายในการให้อภัยที่ถูกพิจารณาบ่อยครั้ง การให้อภัยเกิดขึ้นในบริบทของระหว่างบุคคล (Interpersonal) ที่ชัดเจนเมื่อมันรวมการติดต่อดำเนินการระหว่างผู้ปกครองและเด็ก กลุ่มความสัมพันธ์โรแมนติก และอื่นในความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดสนิทสนมอย่างต่อเนื่อง การพิจารณาที่ไม่เป็นการบรรยายที่ไม่ดีคือการพึ่งพาซึ่งกัน (Interdependent) การพิจารณาการให้อภัยเพียงระหว่างบุคคล (Interpersonal) รู้สึกเป็นนามธรรมสูงมาก บ่อยครั้งที่เหยื่อไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้แปลกหน้าอีกหรือ ไม่เหยื่อก็ตัดสินใจให้อภัยโดยมีผลกระทบที่น้อยต่อเพื่อน ครอบครัว และสังคม เน้นอน การกระทำผิด (Transgression) เกิดขึ้นในบริบทของระหว่างบุคคล (Interpersonal) แต่ไม่ได้มีการพิจารณาประสบการณ์การให้อภัยหรือไม่

แม้กระทั่งในความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้ง การให้อภัยไม่เกิดขึ้นในความสัมพันธ์ มันเกิดขึ้นภายในผู้ให้อภัย ความสม่ำเสมอ รูปแบบของการให้อภัยระหว่างบุคคล (Interpersonal Forgiveness) ถูกทำให้มีความแม่นยำ เป็นรูปแบบที่ดีของการกระทำผิดแวดล้อมด้วยปฏิริยาระหว่างบุคคล พวกเขามีค่าในตัวเอง พวกเขาได้ส่งผล เมื่อไร อย่างไร การให้อภัยเร็วอย่างไรอาจถูกทำให้เป็นประสบการณ์ แต่การพูดที่เคร่งครัดพวกเขาไม่ให้อภัย ต้องมองไปดูที่รูปแบบภายในบุคคล (Intrapersonal) ที่บรรยายถึงการประสบการณ์การให้อภัย

รูปแบบการให้อภัยภายในบุคคล (Intrapersonal Model of Forgiveness)

รูปแบบเงื่อนไขดั้งเดิม (A Classical Conditioning Model)

เวอร์ทิงตัน (Worthington, 1998 a) มีการแนะนำรูปแบบเงื่อนไขทางอารมณ์ของการให้อภัย การกระทำผิด เป็นการกระตุ้นความเจ็บปวด (ความกลัวและความโกรธ) การทำความผิดและลักษณะของการกระตุ้นสภาพแวดล้อมในสถานการณ์สามารถกลายเป็นเงื่อนไขดั้งเดิมไปที่ความโกรธและความกลัว

บทวิจารณ์รูปแบบเงื่อนไขดั้งเดิม (Critique a Classical Conditioning Model)

มีประโยชน์ที่จำกัด มันเพ่งเล็งไปความกลัวมากกว่าความโกรธเป็นการโต้ตอบหนึ่งไปยังการกระทำผิด มันทั้งไม่ได้อธิบายสำหรับ (a) ฝึกฝนกำลังใจ (b) เพิ่มการรับรู้ที่ซับซ้อนและความแตกต่างในโครงสร้างของสถานการณ์

รูปแบบการตัดสินใจจากฐานราก (Decision-based Model)

หนึ่งความอ่อนแอในรูปแบบเงื่อนไขของการไม่ให้อภัยและการให้อภัย เดอ บลาสิโอ (Di Blasio, 1998) ให้ความสำคัญกับเจตนาในการตัดสินใจ เดอ บลาสิโอ (Di Blasio) คือประสบการณ์ทางคลินิกมาพัฒนารูปแบบการตัดสินใจในการให้อภัย (Decision-based Forgiveness) นิยาม คือ การปล่อยการรับรู้ไปจากความขุ่นเคืองใจ ความปวดใจ การต้องการแก้แค้น อย่างไรก็ตามมันไม่เสมอไปในตอนสุดท้ายของอารมณ์เจ็บปวดและบอบช้ำใจ การให้อภัยนี้เป็น คือมุมมองที่จะเป็น การแสดง หรือทางเลือกที่ปล่อยไปหรือถือไว้ต่อ คนทั่วไปสามารถที่จะแยกความคิดของตน ความขุ่นเคืองใจ และความปวดใจ จากความรู้สึกบอบช้ำใจของเขา เดอ บลาสิโอ (Di Blasio, 1998) คึงทฤษฎีการบำบัดครอบครัว (Family Therapists) รวมกับ โบโซเมนียี นากา และสปริง (Ivan Bozomenyi-Nagy & Spark, 1973) โบเวน (Bowen, 1985) เฟรม (Framo, 1982) และแมดานเนส (Madanes, 1990) เดอ บลาสิโอได้นำเสนอการบรรยายถึงการใช้รูปแบบโปรแกรมการบำบัดครอบครัวจาก เวอร์ทิงตัน และเดอ บลาสิโอ สำหรับการบำบัดทั้งคู่

บทวิจารณ์ (Critique) เดอ บลาสิโอ (Di Blasio, 1998) ให้ความสำคัญเจตนาในการตัดสินใจอันที่เป็นการแสดงของการรู้แต่ไม่มีการแยกที่ชัดเจนจากการบำบัดทางการรู้กับระบบที่โจมตีโครงสร้างการรู้และกระบวนการ ซึ่งเพิกเฉยต่ออารมณ์การให้อภัย อย่างน้อยก็มีความสำคัญกว่าการตัดสินใจให้อภัย

รูปแบบการรู้คิด (Cognitive Model)

นักทฤษฎีของการให้อภัยส่วนหนึ่งเช่น กอร์ดอน, เบาคอม และซินเดอร์ (Gordon, Baucom & Synder, 2000) มีการจัดวางทฤษฎีการรู้คิดของการให้อภัย ซึ่งทฤษฎีการรู้คิดเชื่อว่าการให้อภัยกลับกลายเป็นความสำคัญคือโครงสร้างการรู้คิดกละเมิดและทำลาย โครงสร้างการรู้คิดเหล่านี้อาจรวมกับสมมติฐาน ความเชื่อ ความเป็นมาตรฐาน หรือการรับรู้ กอร์ดอน และคณะใช้การบำบัดการรู้คิดอย่างเป็นมาตรฐานและการบำบัดทางจิตเป็นเครื่องมือที่จะช่วยคนทั่วไปให้เปลี่ยนการรู้คิดของพวกเขา

ทอมป์สัน และคณะ (Thompson et al., 2005) เสนอข้อคิดเห็นรูปแบบการรู้คิดของการให้อภัย พวกเขาให้นิยามการให้อภัยคือ กรอบของการรับรู้การทำความผิด เช่น การได้ตอบไปยังผู้ทำความผิด การทำความผิด ผลสืบเนื่องจากการทำความผิดเป็นการเปลี่ยนแปลงจากลบ ไปเป็นกลางหรือเป็นบวก แหล่งของการทำความผิด ด้วยเหตุนี้วัตถุประสงค์ของการให้อภัยอาจเป็นตนเอง บุคคลอื่น หรือสถานการณ์ มุมมองหนึ่ง ควบคุมใครก็ได้ที่ย้อนกลับการเป็น (การป่วย, ความหายนะ, ภัยธรรมชาติ) ทอมป์สัน และคณะ คึงเครื่องมือการรู้คิดเช่นเดียวกับ ทอร์เร็น (Thoresen et al., 2001)

มีการวิเคราะห์ถึงกระบวนการรื้อกรอบใหม่ เช่น โครงสร้าง การเล่าเรื่องบรรยายใหม่เกี่ยวกับการทำความผิด ผู้ทำความผิด ผู้ให้อภัย พวกเขาอ้างถึง มอลคอม และกรีนเบิร์ก (Malcom & Greenberg, 2000) ผู้ที่บรรยายบุคคลผู้ให้อภัยคือ มีความสามารถที่เห็นผู้ที่ทำร้ายในทางที่ซับซ้อนมาก เพราะว่า ทอมป์สัน และคณะ รับมุมมองของการรู้จัก พวกเขารวมสถานการณ์ที่เป็นแหล่งศักยภาพของการทำความผิดและกลุ่มเป้าหมายของการให้อภัย คนจำนวนมากไม่สามารถเห็นด้วยกับสถานการณ์ที่เป็นแหล่งสะสมของความบอบช้ำเพราะว่าไม่มีความคิดทางจริยธรรมสามารถทำได้ตามสถานการณ์ อย่างไรก็ตาม ภายในมุมมองการรู้จักของ ทอมป์สัน และคณะ บุคคลสามารถให้เหตุผลสาเหตุไปยังสถานการณ์ นั่นเป็นการรับรู้หนึ่งที่คิดถึงเนื้อหา

บทวิจารณ์ (Critique) ทฤษฎีการรู้จักคิดมาจากรีการบำบัด ในการบำบัดนักบำบัดนำไปสู่ผู้ป่วยไปยังความตั้งใจที่จะเปลี่ยนความคิด อันที่สันนิฐานว่ามีการเปลี่ยนอารมณ์และพฤติกรรม ระหว่างที่ใช้ชีวิตปกติ ไม่ใช่ใช้อารมณ์และพฤติกรรมทั้งหมดที่เป็นสาเหตุการรู้จักอย่างมีสติ

รูปแบบแนวทางปฏิบัติ (Process Model)

รูปแบบอารมณ์ความรู้สึก ปัญญา พฤติกรรมของเอนไรท์ (Enright's Cognitive Affective Behavior Process Model)

เอนไรท์ ศึกษากระบวนการพัฒนาเหตุผลที่เกี่ยวกับการให้อภัยของเขากับขั้นตอนของการพัฒนาเหตุผลที่เกี่ยวกับจริยธรรมของ โคลเบิร์ก (Kohlberg's, 1984) รากของความรู้ได้ซึมผ่านเข้าไปในทฤษฎีของเอนไรท์ อย่างไรก็ตามเอนไรท์กล่าวอย่างชัดเจนว่า รูปแบบกระบวนการของเขามีความละเอียดถี่ถ้วนมากที่จะเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมการให้อภัย ซึ่งได้มีการรวมอย่างชัดเจนในลักษณะของอารมณ์ความรู้สึก (Affective) และพฤติกรรม (Behavior) เข้าไปในความเข้าใจของเขาเกี่ยวกับการให้อภัย (Enright & Fitzgibbons, 2000) เอนไรท์ เชื่อว่าทั้งสามคุณลักษณะ คือ อารมณ์ความรู้สึก ปัญญา พฤติกรรม (Affective, Cognitive, Behavior) ต้องการเปลี่ยนแปลงถ้าบุคคลนั้นเป็นผู้ให้ เพิ่มเติมบุคคลนั้นต้องมีความเต็มใจพร้อมที่จะเป็นผู้ให้ก่อนที่บุคคลนั้นดูเหมือนเต็มใจรับการให้อภัย

บทวิจารณ์ (Critique) รูปแบบของเอนไรท์ มีความเข้าใจอย่างกว้างขวางครอบคลุมและละเอียดถี่ถ้วน ความอ่อนแอของมันคือความล้มเหลวที่จะเชื่อมต่อกับงานวิจัยพื้นฐานกับทฤษฎีทางคลินิก (The Clinical Theory) ความล้มเหลวอย่างชัดเจนในทฤษฎีของการเปลี่ยนแปลงอันที่เป็นเครื่องมือพื้นฐานและล้มเหลวในสมมติฐานทั่วไปในพลังที่มากและกว้างขวางในการประยุกต์ใช้รูปแบบในทางคลินิก ถึงแม้ว่า Enright คือมาตรฐานที่ดีที่แพร่หลายในปัจจุบันที่ต่อต้านรูปแบบงานวิจัยอื่นๆและรูปแบบงานวิจัยทางคลินิกที่ต้องมีการวัด

รูปแบบการให้อภัยที่เปลี่ยนแปลงเมื่อเวลาผ่านไปของ แมคคัลลัฟ (McCullough's Model of Changing Forgiveness Over Time)

แมคคัลลัฟ ฟินแชม และทแซง (McCullough, Fincham, & Tsang, 2003) นำเสนอชัดเจนในการบรรยายทฤษฎีของกระบวนการมีการให้อภัยอย่างไรอาจมีความคิดที่เปลี่ยนเมื่อเวลาผ่านไป เขาบรรยายถึงสามข้อคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกัน เราลองจินตนาการคนสองคน คนผู้ที่ถูกรุกรานโดยเหตุการณ์เดียวกัน สมมติว่าครุฑค่าพวกเขาทั้งสองที่คุยกันในห้องเรียน เราสามารถเห็นความแตกต่างในข้อคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับการให้อภัยขึ้นอยู่กับคนทั่วไปได้ตอบอย่างไรไปยังเหตุการณ์ที่เหมือนเป้าหมาย

ถ้าเราวัดความอาฆาตแค้นทางลบของคนและแรงจูงใจที่จะหลีกเลี่ยงและแรงจูงใจของเขาที่มีเมตตากรุณาหลังจากที่ถูกค่า มันจะไม่ประหลาดใจในการค้นหาที่คนสองคนมีระดับที่แตกต่างของแรงจูงใจทางลบ แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 2003) บรรยายถึงความแตกต่างคือความอดกลั้น (Forbearance) สมมติฐานที่ว่าความแตกต่างในความแตกต่างในปฏิกิริยาที่เริ่มต้นคือเนื่องจากคนสามารถที่จะอดกลั้นการโต้ตอบอารมณ์ทางลบ

ในเวลาที่ผ่านมา คนทั่วไปเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจของเขาไปยังบุคคลที่ผู้ที่ทำให้เกิดความผิด จำนวนเวลาที่ล่วงเลยลดลงถูกนำเสนอโดยเส้นทางตรงที่ดีที่สุดที่เชื่อมต่อจุดการวัดทั้งหมดที่เรียกว่า แนวโน้มการให้อภัย (Trend Forgiveness) โด่งที่สูงชันจะนำเสนอแนวโน้มการให้อภัยที่สูง โด่งที่ต่ำจะนำเสนอแนวโน้มการให้อภัยที่ต่ำ ดังนั้นถ้าคนสองคนมีจำนวนความอดกลั้นที่เท่าเทียมกันเมื่อเริ่มต้น แต่ภายหลังสามอาทิตย์ บุคคล A มีแรงจูงใจที่จะไม่ให้อภัยต่ำ และแรงจูงใจทางบวกสูงกว่าบุคคล B ดังนั้นบุคคล A มีแนวโน้มการให้อภัยสูงกว่า

มันเหมือนกับว่าการให้อภัยของบุคคลจะไม่ลดอย่างรวดเร็วกับทุกจุดการวัดคนบนเส้นตรงระหว่างจุดเริ่มต้นและจุดสุดท้าย เหตุการณ์ของชีวิตทางบวกหรือทางลบ อารมณ์ขุ่นหมอง ความแตกต่างในการตัดสินสาเหตุของความคลาดเคลื่อน แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 2003) เรียกสาเหตุความคลาดเคลื่อนจากเส้นตรงที่ลดลงของแนวโน้มการให้อภัยว่า การให้อภัยชั่วคราว (Temporary Forgiveness)

บทวิจารณ์ (Critique) แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 2003) นิยามเทคนิคของการอดกลั้นอาจไม่สอดคล้องกับอะไรที่คนทั่วไปมีความเชื่อเกี่ยวกับการอดกลั้น สำหรับตัวอย่าง ระดับแรกเริ่มของแรงจูงใจทางลบอาจมีอิทธิพลจากบุคลิกภาพของคน ความมั่นใจ การรับรู้ของครู ประสบการณ์อันก่อนกับครู อารมณ์ขุ่นหมอง หรือชุดการรับรู้ คนทั่วไปเห็นความอดกลั้นเป็นความพยายามที่ควบคุมอารมณ์ทางลบ ต่อจากนี้ยอมรับความเป็นจริงของ แมคคัลลัฟ การให้อภัยชั่วคราว (Temporary Forgiveness) ไม่สามารถแยกความคลาดเคลื่อนจากการวัดและสาเหตุอื่น ๆ สำหรับการเปลี่ยนแปลงในแต่ละวัน

รูปแบบศูนย์กลางอารมณ์ (Emotion-centered Model)

มอลคอล์ และกรีนเบิร์ก (Malcolm & Greenberg, 2000) เน้นถึงรูปแบบของการให้อภัยที่แปลงมาจากการบำบัดที่เพ่งที่อารมณ์ พวกเขาระบุถึงห้าองค์ประกอบที่จำเป็นสำหรับการให้อภัยที่เกิดขึ้น

1. การยอมรับเข้าไปในการรู้ตัวของอารมณ์ที่แข็งแกร่ง เช่น ความโกรธ ความเศร้า
2. จับได้ความต้องการระหว่างบุคคลที่ไม่เหมาะสมที่ผ่านมาออกไป
3. สับเปลี่ยนทัศนคติบุคคลซึ่งยกโทษของผู้กระทำผิด
4. พัฒนาความหวังใจต่อผู้กระทำผิด
5. การสร้างของเรื่องบรรยายใหม่ของตนเองและผู้อื่น

เหตุการณ์ความเกี่ยวพันกับอารมณ์ถูกมองเห็นเป็นแรงผลักดันสำหรับการเปลี่ยนแปลงการรู้ต่อ มอลคอล์ และกรีนเบิร์ก (Malcolm & Greenberg, 2000) ดึงงานที่ผ่านมาอย่างมาของ กรีนเบิร์ก, ไรซ์ และเอลเลียต (Greenberg, Rice, & Elliott, 1993) บนธุรกิจที่ไม่จบสิ้น (Unfinished Business) พบว่าที่ผ่านมาธุรกิจที่ไม่จบสิ้นสามารถที่จะแก้ไข โดยสิ่งที่เรียกว่าความตรงต่อตนเอง (Self-validation) การยืนยันสิทธิของตนเอง (Self-assertion) และยึดถือซึ่งต้องรายงานอย่างมีนัยสำคัญ ธุรกิจที่ไม่จบสิ้นอาจต้องแก้ไข โดยเพิ่มทัศนคติใหม่ต่อบุคคลอื่น การให้อภัยบุคคลอื่นล้มเหลวภายใต้การพัฒนาทัศนคติใหม่ของบุคคลอื่น คือการเปลี่ยนรูปร่างใดก็ตามมันมองดูเหมือนตัวอย่างที่ไม่เกิดขึ้น โดยการขังลึกของการรู้ ในการบำบัดทางจิตการดำเนิน การบ่นระบายบ่อยครั้งที่พบว่าถูกเชิญเข้ามีส่วนร่วมในเทคนิคการแบ่งปันความหวังใจ นี่คือการสนทนาที่จินตนาการถึงการแสดงออกกับผู้ทำความผิดและอนุญาตให้แสดงคำพูดของความโกรธ ความกลัว ความเศร้าและความรู้สึกอ่อนแอประการบาง การรับเข้าไปให้รู้ตัวของความรู้สึกและอารมณ์เหล่านี้ อนุญาตให้บุคคลแสดงคำพูดที่ต้องการจากผู้กระทำผิด การแสดงออกในการมีส่วนร่วมที่ว่างเปล่า อนุญาตให้ทัศนคติของบุคคลอื่นกลายเป็นความผูกพันที่มากขึ้น ความหวังใจถูกพัฒนาสำหรับบุคคลอื่น ในที่สุดการแก้ไขปัญหามองถึงความคิดที่ให้อภัย มอลคอล์ วอนนอร์ และกรีนเบิร์ก (Malcolm, Warwar, & Greenberg, 2005) ได้รายงานความก้าวหน้าของเทคนิคการให้คำปรึกษาและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้อภัย

บทวิจารณ์ (Critique) อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ของอารมณ์ (Emotional Event) อาจจะกระตุ้นความเข้าใจหรือพฤติกรรมต่อมา เหตุการณ์ของอารมณ์ไม่เสมอไปที่จะกระตุ้นการเปลี่ยนแปลง เช่นเดียวกันกับกลุ่มคนที่ไม่ชอบแสดงบรรยายคำพูดทางอารมณ์ อันเป็นวิธีการบำบัดเพ่งที่อารมณ์ (Emotion-focused Therapy)

รูปแบบศูนย์กลางความเห็นอกเห็นใจของ แมคคัลลัฟ และคณะ (Empathy-centered Model) (McCullough et al., 1997)

การพัฒนาแบบในการส่งเสริมการให้อภัยบนพื้นฐานการแสดงความเห็นอกเห็นใจ (Empathy) แก่ผู้กระทำการรุกราน นี่คือการแบบและความสำคัญของความเห็นอกเห็นใจ ที่ถูกแสดงให้เห็นใน แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 1997) มีการเรียกร้องสิทธิที่ว่าความเห็นอกเห็นใจ นั้นไม่เพียงพอที่จะส่งเสริมการให้อภัย แต่มันอาจเป็นความจำเป็นที่ดีในการส่งเสริมการให้อภัย มีการแสดงให้เห็นความสำคัญของความเห็นอกเห็นใจ ในการประนีประนอมระหว่างการขอโทษและประสบการณ์ของการให้อภัย (McCullough et al., 1997; McCullough et al., 1998)

บทวิจารณ์ (Critique) เมื่อความเห็นอกเห็นใจ ถูกตรวจสอบโดยการทดลอง มันมีความสัมพันธ์กับการให้อภัยบ่อยครั้ง อย่างไรก็ตามความแปรปรวนไม่สนับสนุนตลอดไป และแมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 1997) ได้อ้างถึง ความเห็นอกเห็นใจ คือความจำเป็นสำหรับการให้อภัยที่เกิดขึ้น อารมณ์อื่นอาจไปแทนที่ความเห็นอกเห็นใจ ในการส่งเสริมการให้อภัย

รูปแบบสมมติฐานการเทียบเคียงทางอารมณ์ (Emotional Juxtaposition Hypothesis) ของ เวอร์ทิงตัน และเวด (Worthington & Wade, 1999)

ในการทบทวนเอกสารที่ออกไปในปี 1999 เวอร์ทิงตัน และเวด (Worthington & Wade, 1999) อธิบายรูปแบบพลวัตในอันที่ผู้คนสามารถโต้ตอบไปยังการกระทำผิดโดยนำมาวางข้าง ๆ กัน เพื่อเปรียบเทียบกับอารมณ์การปรับตัวกับผู้อื่นทางบวก (Position Other-oriented Emotions) ต่อต้านอารมณ์การไม่ให้อภัยทางลบ ข้อขัดแย้งของอารมณ์ที่ตรงกันข้ามถูกตั้งสมมติฐานที่ส่งผลให้ค่อย ๆ เกิดการแทนที่อารมณ์ทางบวกกับอารมณ์ทางลบ นี่คือการทำสูตรสมมติฐานการแทนที่ทางอารมณ์การทำงานนี้ส่งผลต่อการคัดแปลงสามอย่างไปยัง แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 1997) มันเปลี่ยนความสำคัญจากเรื่องราวตอนแรกที่มีมุ่งไปที่การเปลี่ยนรูปของแรงจูงใจมากกว่า การเปลี่ยนรูปของอารมณ์ มันขยายกว้างการแทนที่อารมณ์ย้อนไปที่ความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น อารมณ์การปรับตัวอื่นกับผู้อื่นทางบวก (Position other-oriented Emotions) มันตั้งสมมติฐานเป็นกลไกสำหรับอารมณ์การให้อภัยจะเกิดได้อย่างไร

ประเภทของการให้อภัย

การศึกษาการให้อภัยพบว่าได้แบ่งประเภทของการให้อภัยออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แนวโน้มในการให้อภัย (Dispositional Forgiveness)

แมคคัลลัฟ, ฮอยต์ และราเชล (McCullough, Hoyt, & Rachel, 2000) ให้กรอบความคิดของนิสัยของการให้อภัยคือโครงสร้างที่อยู่เหนือ การกระทำผิดแต่ละบุคคล ความสัมพันธ์

แต่ละบุคคล การวัดที่เหมาะสมของนิสัยการให้อภัย จะต้องประเมินนิสัยทั่วไปหนึ่งหรือแนวโน้ม การยินยอมให้อภัย

การนิยามแนวโน้มการให้อภัยเริ่มที่ถ้อยคำของ โรเบิร์ต (Roberts, 1995) เป็นความโน้มเอียงที่ให้อภัย นิสัยการให้อภัยรวมอยู่ในแบบแผนลักษณะนิสัยของการสนองตอบ ของการรู้จักอารมณ์ และพฤติกรรม เหล่านี้คือเครื่องหมายการวัดภายใต้องค์ประกอบของคุณลักษณะ (Traits) มีการอภิปรายหลายครั้งในหัวข้อในการทำนายที่เห็นการยอมรับที่ว่าหน่วยที่เหมาะสมของการวิเคราะห์มีอยู่ในระดับของคุณลักษณะนี้คือ กลุ่มของการรู้จัก อารมณ์ และพฤติกรรมที่เป็นแกนส่วนสำคัญของผลลัพธ์คุณลักษณะที่คงทนที่มีแนวโน้มในอันที่เป็นพื้นฐานหลักของนิสัยการให้อภัย ดังนั้นนิสัยการให้อภัยถูกนิยามว่าเป็นรูปแบบการตอบสนอง ซึ่งมีลักษณะหรือรูปแบบ และนิสัยในการให้ความสว่างของการกระทำความคิดที่ต่อต้านตนเอง โครงสร้างพื้นฐานของบุคคลประกอบด้วย บุคคลมีความโน้มเอียงที่ให้อภัยและสร้างการทำหน้าที่ที่กลายเป็นการแสดงให้เห็นถึงว่าบุคคลทำอะไร เช่น พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการเสนอการให้อภัย

คุณลักษณะที่สำคัญเพื่อนิสัยการให้อภัย (Traits Important to Dispositional Forgiveness) คุณลักษณะของบุคลิกภาพเป็นกรอบความคิดพื้นฐานขององค์ประกอบเชิงสาเหตุในนิสัยการให้อภัย งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวโน้มการให้อภัยมีการมุ่งไปที่การแสดงตัวของแต่ละองค์ประกอบของบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (Big Five) ในการอธิบายคุณลักษณะของการให้อภัย (Walker & Gorsuch, 2002) เสนอแนะข้อคิดเห็นที่ว่าข้อมูลข่าวสารจำนวนมากที่ถูกแปลงมาเมื่อการให้อภัยถูกวัดที่ระดับน้ำหนักที่ดีของความสัมพันธ์ทางบุคลิกภาพ (เช่น Big Five, 16-PF) ที่ค่อนข้างง่ายกว่าที่ระดับบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (Big Five) ของหลายงานวิจัยบ่งบอกว่านิสัยการให้อภัยสามารถอธิบายโดยความสัมพันธ์บุคลิกภาพ ความสัมพันธ์กับความน่าชื่นชม (Agreeableness) และอาการทางประสาท (Neuroticism) เหล่านี้ถูกแสดงให้เห็นว่ามีความสอดคล้องกันดี โครงการวิจัยที่ถูกนำเสนอเร็ว ๆ นี้ ที่ความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (Big Five) ของความน่าชื่นชมและอาการทางประสาทสามารถถูกอธิบายโดยการรวมจำนวนหนึ่งของกลุ่มพื้นฐานที่ประกอบด้วยอารมณ์เชิงบวกและอารมณ์เชิงลบ

กลุ่มอารมณ์บวก เช่น ความเห็นอกเห็นใจ ความเห็นใจ ความรัก ความไว้วางใจ ความภูมิใจในตนเอง ความสงสาร ความรักสำหรับผู้กระทำผิด ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องที่ระดับสูงของการให้อภัย (Berry & Worthington, 2001; Berry et al., 2001; Berry, Worthington, Parrott, O'Connor, & Wade, 2005; Mauger, Perry, Freeman, Grove, McBride, & McKinney, 1992)

กลุ่มอารมณ์ลบ เช่น ความโกรธ ความวิตกกังวล อาการซึมเศร้า ความเป็นศัตรู และการครุ่นคิดการแก้แค้นที่แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ทางลบกับการให้อภัย (Berry et al, 2001; Berry et al., 2005; Brown, 2003)

นิสัยในการให้อภัย แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

1.1 นิสัยในการให้อภัยตนเอง (Forgiveness of Self)

การให้อภัยตนเอง คือ เมื่อบุคคลทำบางสิ่งให้ผู้อื่นเจ็บปวด บุคคลทราบถึงการกระทำของตน และยอมรับความรับผิดชอบของตนต่อความเจ็บปวดหรือความล้มเหลวที่ได้รับ บุคคลจะเอาชนะความไม่พอใจตนเอง และเคารพในตนเองอีกครั้ง

การให้อภัยตนเองแตกต่างกับกระบวนการของการหาเหตุผลมายืนยันเข้าข้างตนเอง (Self-serving Bias) ที่บุคคลจะสนใจแค่ผลตอบรับที่เป็นทางบวกเท่านั้น (Heider, 1958) แต่การให้อภัยตนเองอาจจะเหมือนกันกับการหาเหตุผลมายืนยันเข้าข้างตนเองตรงที่ลบล้างอารมณ์ลบที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ โดยบุคคลจะโทษสิ่งแวดล้อม หรือผู้อื่นแทน

ฮอลล์ และ ฟิงแฮม (Hall & Fincham, 2005) กล่าวว่า การให้อภัยตนเอง คือ บุคคลจะเปลี่ยนจากแรงจูงใจทางลบไปสู่แรงจูงใจทางบวกต่อตนเองอีกครั้ง

1.2 นิสัยในการให้อภัยผู้อื่น (Forgiveness of others)

เอนไรท์ และคณะ (Enright et al., 1992) พัฒนารูปแบบการให้อภัยระหว่างบุคคลทางจิตวิทยา ตามทฤษฎีจริยธรรมของโคล์เบิร์ก โดยการให้อภัยระหว่างบุคคลต้องมีความเมตตา (Mercy) ความกรุณา (Benevolence) และความเสียสละ (Sacrifice)

แมคคัลลัฟ และเวอร์ทิงตัน (McCullough & Worthington, 1999) ได้เสนอลักษณะของการให้อภัยผู้อื่นไว้ 3 ประการ คือ

1. การให้อภัยจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลรับรู้ว่าการกระทำนั้นเป็นอันตราย เป็นสิ่งเลวร้าย และไม่ยุติธรรม

2. ภายหลังการรับรู้จะมีการตอบสนองทางอารมณ์ เช่น โกรธ หรือกลัว การตอบสนองด้านแรงจูงใจ เช่น หลีกหนี หรือต้องการเข้าไปทำร้ายบุคคลนั้น การตอบสนองทางความคิด เช่น ต่อต้านบุคคลที่ทำความร้าย หรือการตอบสนองทางพฤติกรรม เช่น หลีกหนี หรือก้าวร้าว ซึ่งจะทำให้สัมพันธภาพระหว่างบุคคลเลวร้ายลง

3. การให้อภัย เป็นการตอบสนองทางอารมณ์ แรงจูงใจ ความคิด และพฤติกรรม ซึ่งจะทำให้สัมพันธภาพระหว่างบุคคลมีแนวโน้มที่ดีขึ้น

การให้อภัยผู้อื่น คือ การตอบสนองของบุคคลที่มีต่ออีกบุคคลที่ทำให้เขาเจ็บปวด โดยเปลี่ยนแปลงความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมทางลบต่อบุคคลนั้นไปสู่ภาวะกลาง ๆ หรือทางบวก

1.3 นิัยในการให้อภัยสถานการณ์ (Forgiveness of Situations)

ทอมป์สัน และคณะ (Thompson et al., 2005) กล่าวว่า สถานการณ์บางอย่างเป็นที่มาหรือสาเหตุของความไม่พอใจ โดยไม่สามารถระบุได้ว่าเป็นความผิดของตนเองหรือผู้อื่น (ไม่ใช่ตัวเราและผู้อื่น) ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำร้ายต่อความคาดหวังของเรา ทำให้เกิดการตอบสนองทางลบ ทั้งความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรม

บุคคลอาจจะโทษสถานการณ์ หากรับรู้สถานการณ์เป็นสาเหตุ เช่น เมื่อสิ่งแวดล้อมตอนนั้นทำให้เกิดความเจ็บป่วยหรืออุบัติเหตุ บุคคลอาจรับรู้สถานการณ์นั้นออกมาในรูปแบบอารมณ์ เช่น “เกิดอะไรขึ้นกับชีวิตฉัน” โลกนี้ไม่ยุติธรรมเลย “โชคชะตาเวรกรรม” ตามทฤษฎีแล้วเป็นไปได้ที่บุคคลจะแสดงเจตคติในการให้อภัยต่อสถานการณ์ที่เขาเชื่อมั่นว่าเป็นสาเหตุของความเจ็บปวด การให้อภัยสถานการณ์ เป็นการเปลี่ยนแปลงการตอบสนองทางลบ ทั้งความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรม ไปสู่ภาวะเป็นกลางหรือทางบวก ถ้าบุคคลรับรู้ถึงเจตนาของการกระทำผิดนั้น บุคคลก็จะเกิดการให้อภัยทั้งต่อตนเอง ผู้อื่นและสถานการณ์

2. การให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (State Forgiveness)

การให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ เป็นการให้อภัยระหว่างบุคคลบนพื้นฐานทฤษฎีแรงจูงใจ บุคคลที่ตอบสนองต่อเหตุการณ์ทางลบตามแนวคิดของ แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 1998) เมื่อบุคคลต้องเผชิญกับเหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจ หรือขุ่นเคืองใน บุคคลจะมีการตอบสนอง 2 แบบ คือ แก่แค้น และหลีกเลี่ยง เมื่อมีการให้อภัยเกิดขึ้นแล้ว บุคคลควรมีแรงจูงใจที่จะตอบสนองในด้านแง่บวก และหลีกเลี่ยง

สรุปองค์ประกอบและปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้อภัย

อาซาร์ และมุลเลท (Azar & Mullet, 2001) ได้สรุปองค์ประกอบและปัจจัยแวดล้อมที่ส่งผลต่อการให้อภัย ซึ่งประกอบไปด้วย อายุ เพศ ศาสนา ปรัชญาของบุคคล อารมณ์ สังคม ผลลัพธ์ของความรุนแรง ความตั้งใจและไม่ตั้งใจที่ทำร้ายให้การบาดเจ็บ ความตั้งใจที่ทำร้ายให้การบาดเจ็บ การขอโทษ แรงกดดันจากผู้ใกล้ชิดและผู้มีอำนาจ และการบำบัดรักษา ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 องค์ประกอบและสภาพแวดล้อมที่ส่งผลต่อการให้อภัย: (Factor and Circumstance Affecting Forgiveness) (Azar & Mullet, 2001)

กลุ่ม (Category)	องค์ประกอบ (Factor)	อิทธิพล (Effect)	อ้างอิง
ลักษณะ ของผู้ถูก ทำร้าย	อายุ	การพัฒนาการให้อภัย ผู้ใหญ่มี มากกว่าเด็กและผู้สูงอายุมีระดับ ความปรารถนาที่จะให้อภัย มากกว่าวัยกลางคน และวัยรุ่น	Enright, Santos & Al-Mabuk, 1989; Girard & Mullet, 1997; Subkoviak et al., 1995
	เพศ	ความแตกต่างระหว่างหญิงและ ชาย ไม่ค่อยชัดเจน	Enright, Santos, & Al-Mabuk, 1989; Girard & Mullet, 1997
ลักษณะ ของผู้ถูก ทำร้าย	ศาสนา	ผู้ที่เลื่อมใสในศาสนาจะมี ค่านิยมในการให้อภัยมากกว่า และมีความปรารถนาที่จะให้อภัย มากกว่าผู้ที่สรีรในศาสนา น้อย	Enright, Santos, & Al-Mabuk, 1989; Gorsuch & Hao, 1993; McCullough & Worthington, 1999; Mullet et al., 1999; Rokeach, 1973; Subkoviak et al., 1995. Worthington, & Scott, 1983
	ปรัชญา ของบุคคล	คนจำนวนหนึ่งสามารถให้อภัย ได้ถ้ามุมมองของเขาต้องการ และ พวกเขาให้อภัยโดยไม่มีเงื่อนไข	Girard & Mullet, 1997; Mullet et al., 1999
	อารมณ์	คนจำนวนหนึ่งตัดสินใจให้อภัย ในช่วงที่อารมณ์ดี	Mullet et al., 1999

ตารางที่ 2 (ต่อ)

กลุ่ม (Category)	องค์ประกอบ (Factor)	อิทธิพล (Effect)	อ้างอิง
ลักษณะ ของ ผู้กระทำ ความผิด	ลักษณะ ทางสังคม	คนจำนวนหนึ่งพบว่า มันง่ายที่ให้ อภัยพี่น้องมากกว่าที่จะให้อภัย เพื่อน โดยทั่วไปการให้อภัยเป็น สิ่งที่ดีเพราะว่ามันซ่อมแซมฟื้นฟู ความสัมพันธ์กับผู้คน	Girard & Mullet, 1997; Mullet et al., 1999
	ศาสนาที่ เหมือนกัน	คนจำนวนหนึ่งพบว่า มันง่าย ที่จะให้อภัยบุคคลที่มาจากชุมชน ศาสนาเดียวกันมากกว่าบุคคล ที่มาจากชุมชนอื่น	Azar & Mullet, & Vinsonneau, 1999
ลักษณะ ของ การกระทำ ความผิด	ผลลัพธ์ของ ความรุนแรง	คนจำนวนหนึ่งพบว่า มันง่าย ที่จะให้อภัยถ้าผลลัพธ์ความรุนแรง อยู่ในระดับที่ไม่สูงมาก	Boon & Sulsky, 1997; Girard & Mullet, 1997; Mullet et al., 1999
	ความตั้งใจที่ ทำร้ายให้ บาดเจ็บ	ถ้าความตั้งใจหายไป คนจำนวนหนึ่งพบว่า มันง่าย ที่จะให้อภัย	Boon & Sulsky, 1997; Girard & Mullet, 1997; Mullet et al., 1999
	ความไม่ ตั้งใจ	ถ้าไม่มีการทำร้ายให้บาดเจ็บ คนจำนวนหนึ่งพบว่า มันง่ายที่จะให้อภัย	Boon & Sulsky, 1997; Weiner, 1995

ตารางที่ 2 (ต่อ)

กลุ่ม (Category)	องค์ประกอบ (Factor)	อิทธิพล (Effect)	อ้างอิง
เหตุการณ์ ที่เกิดขึ้น ภายหลัง การกระทำ ความผิด	การแก้แค้น	คนจำนวนหนึ่งสามารถให้อภัย เพียงแต่ผู้กระทำความผิด ได้รับการลงโทษตามสัดส่วน การทำความผิด	Enright, Santos & Al-Mabuk, 1989; Mullet et al., 1999
	การยกเลิ กผลลัพธ์	คนจำนวนหนึ่งสามารถให้อภัย เพียงแต่ย้อนกลับไปลบอะไร ออกไปจากใจของเขาหรือครั้ง หนึ่งมีการซ่อมแซมชดเชย หรือผลลัพธ์หายไปกับการเวลา	Enright, Santos & Al-Mabuk, 1989; Girard & Mullet, 1997
	การขอโทษ	คนจำนวนหนึ่งพบว่ามันง่ายที่จะ ให้อภัยถ้าผู้กระทำความผิดขอ โทษสำหรับการทำร้ายให้บาดเจ็บ หรือ การแสดงความเสียใจ ต่อสิ่งที่กระทำผิดอย่างจริงจัง	Darby & Schlenkler, 1982; Girard & Mullet, 1997; McCullough, et al., 1997; Weiner, Graham, Peter, & Zmuidinas, 1991

ตารางที่ 2 (ต่อ)

กลุ่ม (Category)	องค์ประกอบ (Factor)	อิทธิพล (Effect)	อ้างอิง
เหตุการณ์ที่ เกิดขึ้น ภายหลัง การกระทำ ความผิด	แรงกดดัน จากผู้คนที่ใกล้ชิด	แรงกดดันของครอบครัวและ เพื่อนทำให้เกิดการให้อภัย	Enright, Santos, & Al-Mabuk, 1989; Girard & Mullet, 1997; Mullet & al., 1999.
	แรงกดดัน จากผู้มี อำนาจ การบังคับ รักษา	ผู้ที่เลื่อมใสในศาสนาสามารถ ให้อภัยได้ถ้าผู้นำสูงสุดทางศาสนา ร้องขอการให้อภัย ในกรณีที่รุนแรงมาก ผู้คนสามารถ พูดคุยถึงหนทางในการให้อภัย โดยทั่วไปคนสามารถให้อภัยผู้อื่น ในขอบเขตที่เขามีประสบการณ์ ความเห็นอกเห็นใจ	Enright, Santos, & Al-Mabuk, 1989 Al-Mabuk, Enright, & Cardis, 1995; Coyle & Enright, 1997; Hebl & Enright, 1993, Freedman & Enright, 1996; McCullough & Worthington, 1995; McCullough et al., 1997.

จากการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับ คุณธรรมและจริยธรรม ในประเทศไทยและ
ต่างประเทศของ จุฑาเดือน พันธมนาวิน (2551) กล่าวว่า ผู้ที่จะเข้าใจการให้อภัยอย่างแท้จริง จะต้อง
มีอายุและระดับการศึกษาหลังมัธยมบริบูรณ์ จึงมีผู้นิยมศึกษาการให้อภัยในกลุ่มตัวอย่างระดับนิสิต
นักศึกษาขึ้นไป นอกจากนั้นม้งงานวิจัยที่พบว่าคนวัยกลางคนให้อภัยมากกว่า และคิดแก้แค้น

ผู้ที่ล่วงละเมิดตนน้อยกว่า ผู้ใหญ่ตอนต้น (Kadiangandu, Mullet, & Vinsonneau, 2001)
โดยกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นชาวฝรั่งเศสและชาวคองโกในแอฟริกา จำนวนเกือบ 800 คน ส่วน
การศึกษาชาวอเมริกันอายุ 18 ถึงแก่กว่า 65 ปี จำนวน 1,423 คน ก็พบผลเช่นเดียวกันว่า คนสูงวัย
และวัยกลางคนให้อภัยแก่ผู้ล่วงละเมิดตนมากกว่าผู้อยู่ในวัยผู้ใหญ่ตอนต้น (Toussaint, Williams,
Musick, & Ecerson, 2001)

ส่วนผู้ที่มักจะให้อภัยผู้อื่นน้อยกว่าบุคคลประเภทตรงข้าม จึงเป็นกลุ่มเสี่ยงนั้น
จากงานวิจัยที่ประมวลมา ปรากฏว่ามี 5 ประเภท คือ

1. นักศึกษาเพศชายให้อภัยผู้อื่นน้อยกว่านักศึกษาเพศหญิง
2. ผู้ที่เป็นวัยรุ่นให้อภัยน้อยกว่าบิดามารดาของตนที่เป็นผู้ใหญ่วัยกลางคน
3. นักเรียนมัธยมให้อภัยน้อยกว่านิสิตนักศึกษา
4. ผู้ใหญ่ตอนต้น มักให้อภัยน้อยกว่าผู้สูงวัย
5. ผู้ที่มีการศึกษาค่ำ ให้อภัยน้อยกว่าผู้ที่มีการศึกษาสูง

จึงควรมีการพัฒนาสาเหตุต่าง ๆ ที่กล่าวไปแล้ว เพื่อเพิ่มจิตให้อภัยในเพศชายวัยรุ่นหรือวัยผู้ใหญ่ตอนต้นและมีการศึกษาค่ำ ซึ่งจะเป็นผู้ที่เหมาะสมจะได้รับการเสริมสร้างและป้องกันทางด้านนี้

แนวทางการส่งเสริมให้เกิดการให้อภัย

การพัฒนาการให้อภัยในเด็ก (Development of Forgiveness in Children)

เวอร์ทิงตัน (Worthington, 2006, pp. 238-241) ได้กล่าวถึงการพัฒนาการให้อภัยในเด็ก เด็กจะพัฒนาการให้อภัยอย่างไรที่มีความยากที่จะเข้าใจมากกว่ามันทำให้เกิดเสียง การพัฒนาการให้อภัยดำเนินการร่วมกับสี่หนทาง กุญแจ และกระบวนการพัฒนาไม่วิ่งกลับที่ความเร็วที่เหมือนกันในแต่ละหนทางพัฒนา

การพัฒนาความสามารถทางร่างกายหรือจิตใจในการให้อภัย (Develop Capacity to Forgive: Track 1)

ในหนทางนี้ คนต้องพัฒนาความสามารถทางร่างกายหรือจิตใจในการให้อภัย ก่อนที่เด็กใช้คำพูดไม่สามารถยินยอมตัดสินใจในการให้อภัย ถึงแม้ว่าสังคมของพ่อแม่กดดันพวกเขาให้ให้อภัย แม้กระทั่งก่อนโรงเรียนเด็กก่อนวัยเรียนและโรงเรียนประถม เด็กจำนวนหนึ่งเรียนรู้ยินยอมการตัดสินใจให้อภัย และเด็กจำนวนมากมีเมล็ดพันธุ์ของอารมณ์การให้อภัยอยู่ภายใน

ในบางส่วนของความสามารถทางร่างกายหรือจิตใจในการให้อภัยไม่มีเหตุผลและขึ้นอยู่กับอารมณ์และการพัฒนาทางสังคม ในบางส่วนของความสามารถทางร่างกายหรือจิตใจในการให้อภัยมีเหตุผลและขึ้นอยู่กับเหตุผลของคนเกี่ยวกับความจริยธรรม (Gilligan, 1994; Kohlberg, 1984) และการให้อภัย (Enright & The Human Development Study Group, 1994)

การพัฒนาทักษะการให้อภัย (Develop the Skill to Forgive: Track 2)

เด็กต้องพัฒนาทักษะการให้อภัย สำหรับการตัดสินใจให้อภัย เด็กต้องเรียนรู้ดูแลความรู้สึกของเขาและเธอและระลึกถึงความเจ็บปวด ความแค้นเคืองใจที่สามารถพูดแย้งโดยการให้อภัย เด็กต้องตระหนักถึงสถานการณ์และสามารถที่กำหนดไม่ว่าจะให้อภัยหรือไม่

อย่างเหมาะสม (ตัวอย่างเช่น คนหนึ่งไม่ยินยอมให้อภัยระหว่างการต่อสู้หรือระหว่างการโต้เถียง คนหนึ่งไม่ยินยอมให้อภัยไปที่บุคคลหนึ่งผู้ที่มีความตั้งใจอย่างชัดเจนที่เอาผลประโยชน์โดยที่เอาเปรียบอย่างต่อเนื่อง) ประสบการณ์การให้อภัยด้วยอารมณ์เป็นสิ่งที่ต้องการของทักษะอื่น ๆ ด้วย

การพัฒนาเหตุผลการให้อภัย (Developing Reasoning about Forgiveness) เอนไรท์ และคณะ มีการศึกษาการพัฒนาเหตุผลการให้อภัย โดยระบุว่า มี 6 ขั้นตอนเกี่ยวกับว่าคนทั่วไปจะให้เหตุผลอย่างไรในการให้อภัย ขั้นของ เอนไรท์ให้ความสำคัญกับการเมตตาคุณานกับ เหตุผลเชิงจริยธรรม 6 ขั้นของ โคห์ลเบิร์ก (Kohlberg, 1984) ตารางเวลาของการพัฒนาเหตุผลเชิงจริยธรรมและความเมตตาคุณานกันไป ในรูปแบบของเอนไรท์ เด็กตอนต้นนึกถึงว่าการให้อภัยช่วยพวกเขาให้พ้นจากการทำโทษ (ขั้นที่ 1) หรือได้รางวัล (ขั้นที่ 2) ขณะเดียวกันเด็กก็เติบโตเข้าสู่เด็กวัยกลางและวัยรุ่นตอนต้น พวกเขาเรียนรู้การยินยอมที่จะให้อภัยและบางครั้งประสบการณ์การการให้อภัยด้วยอารมณ์ภายหลังเหตุผลที่พิจารณาความไม่เห็นด้วยของสังคม (ขั้นที่ 3) และการเห็นด้วย (ขั้นที่ 4) สำหรับการตอบของเขาไปยังการกระทำผิด เพียงในวัยรุ่นและที่อยู่ไกลออกไปเป็นเด็กที่คิดถึงความสามารถของเหตุผลข้อสรุปเกี่ยวกับการให้อภัย (ขั้นที่ 5 และ ขั้นที่ 6)

ประสบการณ์การให้อภัย (Experiencing Forgiveness) ในวิธีจำนวนหนึ่ง การพิจารณาว่าเด็กจะสามารถพัฒนาเหตุผลการให้อภัยมีความสำคัญน้อยกว่าเด็กมีประสบการณ์การให้อภัยอย่างที่เกิดขึ้นตามจริงภายหลังการกระทำผิด ความสามารถของคนที่จะให้อภัยที่ขั้นที่ 5 ไม่ได้บอกเป็นนัยที่ว่าคนหนึ่งเคยให้อภัยจริง ผู้ใหญ่มีความฉลาดมาก ความสามารถทางปัญญาเป็นเหตุผลที่ซับซ้อนเกี่ยวกับความยุติธรรมและการให้อภัย คนที่มีเจตนาร้าย (Spiteful) ขมขื่น (Bitter) ไม่ให้อภัย ที่มีใจพยาบาท (Vindictive)

ข้อเสนความสามารถที่จะให้เหตุผลในทางที่เด็กสรุปว่าคนที่จะให้อภัยสามารถมีความสำคัญไปที่การให้อภัยด้วยอารมณ์ เหตุผลที่ว่าคนหนึ่งจะให้อภัยสำหรับเหตุผลที่แรงจูงใจทางสังคมมากกว่าถูกจูงใจโดยรางวัลทางร่างกายและการลงโทษจะมีอิทธิพลเด็กและวัยรุ่นคิดอย่างไรและพยายามมีประสบการณ์การให้อภัย ดังนั้นการพัฒนาความสามารถในการให้เหตุผลไม่ใช่สิ่งที่ไม่สำคัญที่ไปสู่การให้อภัยอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตามความเข้าใจการให้อภัยเช่นเดียวกับการแทนที่ทางอารมณ์ด้านลบกับอารมณ์ด้านบวก เราเข้าใจว่าการพัฒนาการให้อภัยมีความซับซ้อนมากกว่าการเชื่อฟัง (Obedience) เพียงเท่านั้น หรือการพัฒนาปัญญา การพิจารณาการพัฒนาอื่น ๆ ที่มีอยู่ด้านในการพัฒนาอารมณ์ของเด็กเป็นความสำคัญที่เข้าใจว่าไม่ว่าจะเด็กแสดงการให้อภัยอย่างแท้จริงหรือไม่และอายุเท่าใด มีหกสิ่งที่ควรพิจารณาเพิ่มที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาการให้อภัยของเด็ก

อารมณ์ (Temperament) อันดับแรก อารมณ์มีความสำคัญ ทารกบ่อยครั้งที่พัฒนาง่าย ยาก เข้าไปยังการอุ้มเครื่อง อารมณ์ผสมใน 3 เดือน ถ้าการให้อภัยด้วยอารมณ์ถูกมองว่าเป็นการแทนที่ทางอารมณ์มากกว่าการตัดสินใจทางปัญญา เราอาจเห็นทารกในอารมณ์ที่สบาย ๆ อาจพิจารณาได้ว่าเป็นการให้อภัยด้วยอารมณ์ แม่ที่เปลี่ยนผ้าอ้อมช้า ไม่มีปัญหา ทุกอย่างเป็นผู้ให้ที่รวดเร็วโดยทารกที่ง่ายสบาย ๆ ในทารกที่ยุ่งยาก ยืนกรานที่แปลกประหลาดและอาจกล่าวสรุปชัดเจนว่าทารกไม่ได้ให้อภัยด้วยความเข้าใจทางปัญญา แต่อารมณ์ไม่ให้อภัย (อย่างน้อยคือโกรธ) ถูกแทนที่ด้วยอารมณ์ทางบวกต่อแม่ ดังนั้นเหตุผล การให้อภัยด้วยอารมณ์ของทารก (ในหนทางเริ่มแรก) และทารกบางส่วนการการปรับอารมณ์มากสำหรับมันมากกว่าสำหรับทารกอื่น ๆ

การยึดติด (Attachment) อันดับสอง การยึดติดของเด็กกับ วัตถุประสงค์ความรัก เกี่ยวกับพ่อหรือแม่จะถูกคาดหวังไปที่อิทธิพลระดับอารมณ์การให้อภัยของเด็ก เด็กคนที่พัฒนารูปแบบการยึดติดที่ไม่ปลอดภัย อันที่ไม่ทำให้สะดวกขึ้นในความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดถูกคาดหวังไม่อุทิศอย่างหนักหน่วงในประสบการณ์การให้อภัยอย่างแท้จริง รูปแบบการยึดติดที่ปลอดภัยเป็นความสัมพันธ์ที่มีค่ามากกว่าเท่ากับกับอายุของเขา ดังนั้นพวกเขาพยายามที่รักษาและซ่อมแซมพวกเขาโดยอารมณ์การให้อภัย

การควบคุมอารมณ์ (Emotion regulation) อันดับสาม จากเดือนต้น ๆ ของชีวิตเด็ก ระดับที่เป็นพื้นฐานของการควบคุมอารมณ์เกิดขึ้น แม้กระทั่งเด็กที่เล็กมากเรียนรู้ควบคุมผ่านหลายอารมณ์ อารมณ์ทางลบโดยทำให้สงบด้วยตนเอง ทำให้สงบ การทำให้ตนเองไขว่เขวจากความไม่พอใจของพวกเขา ขณะที่อายุของเด็ก คลังของยุทธวิธีการควบคุมอารมณ์ กลายเป็นมีความแปรปรวนมากและซับซ้อนมากในเส้นทางกับนักจิตวิทยาทางพัฒนาการใช้ในเวลาที่กำหนด เด็กที่แตกต่างกันพัฒนากลยุทธ์วิธีการควบคุมอารมณ์ที่เป็นเอกลักษณ์ เด็กคนที่ถูกพัฒนา (แม้กระทั่งในเด็กก่อนวัยเรียน) ในช่วงแรกความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ ความเห็นใจ ไม่เห็นแก่ตัวรักผู้อื่น ถูกคาดหวังอารมณ์การให้อภัยที่รวดเร็วมากเด็กผู้ที่มีความสามารถทางร่างกายหรือจิตใจช้าหรือกลายเป็นทำให้อ่อนแอในความสามารถ

การฝึกสอนอารมณ์ (Emotion) อันดับสี่ การฝึกสอนอารมณ์โดยพ่อแม่ช่วยยับยั้งขยายยุทธวิธีในการควบคุมอารมณ์และทำยุทธวิธีในการควบคุมอารมณ์ให้มาก การฝึกสอนอารมณ์พ่อแม่ถ่ายทอด หลักปรัชญาทางอารมณ์สู่เด็ก (Gottman, Katz, & Hooven, 1996) พ่อแม่บอกและแสดงให้เด็กเห็นทั้งทางตรงและทางอ้อม ว่าอารมณ์อย่างไรที่เป็นประสบการณ์ที่ยอมรับและไปที่แสดงออกโดยคำพูดที่ยอมรับ พวกเขาฝึกเด็กให้จัดการกับประสบการณ์การขยับอารมณ์ การกระทำผิดอย่างโคเคน

ยุทธวิธีการจัดการ (Coping Strategies) อันดับห้า คนเผชิญหน้ากับความเครียดโดยตลอดชีวิตของเขา หรือตอบสนองความเครียดของร่างกาย สิ่งที่จะกระตุ้นให้เกิดความตึงเครียด ต้องการเปลี่ยนแปลง เด็กประเมินสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดความตึงเครียดและตอบสนองการประเมินของเขาด้วยปฏิกิริยาความเครียด หรือตอบสนองสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดความตึงเครียดทางร่างกาย บางครั้งปราศจากการประเมิน พวกเขาพยายามจัดการกับสถานการณ์และปฏิกิริยาของเขา ปฏิกิริยาความเครียดจำนวนหนึ่งทำให้ไม่มีความสุขและกระตุ้นเด็กไปใช้เพ่งความสนใจที่ปัญหา หรือยุทธวิธีการจัดการเด็กจะเรียนรู้ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่เพ่งความสนใจที่อารมณ์ ยุทธวิธีการจัดการที่เพ่งความสนใจที่ปัญหาค้นหาการแก้ปัญหาและจัดการโดยตรงกับสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดความตึงเครียด ยุทธวิธีการจัดการที่เพ่งความสนใจที่อารมณ์ค้นหาการจัดการอารมณ์ของเขาทางลบ การพัฒนาของยุทธวิธีการจัดการที่เพ่งความสนใจที่อารมณ์จะทำให้การให้อภัยสะดวกขึ้นหรือทำให้หยุดชะงักขึ้นอยู่กับรูปแบบการจัดการอะไรที่เด็กฝึกปฏิบัติ

การพัฒนาจิตวิญญาณ (Spiritual Development) อันดับ 6 สิ่งแวดล้อมทางศาสนาและจิตวิญญาณในบ้านจะเหมือนมีอิทธิพลต่อการพัฒนาเด็กของประสบการณ์ของประสบการณ์อารมณ์ การให้อภัย ศาสนาและจิตวิญญาณพบว่ามีความสัมพันธ์กับการให้อภัยในผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่สร้างสิ่งแวดล้อมอันเด็กเรียนรู้ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมากที่สุด สมาชิกในนิยายในศาสนาคริสต์ที่เกี่ยวข้องกับระบบความเชื่อที่ค่านิยมการให้อภัยมากหรือมีความแข็งแกร่งน้อยจะกำหนดจำนวนโครงสร้างภายใต้ปัญญาของพ่อแม่ อันที่พ่อแม่ถ่ายทอดและสอนเด็กของพวกเขา บุคลิกภาพที่เขาจริงจังกับอันที่พ่อแม่ตีระบบความเชื่อที่เกี่ยวข้อง ซึ่งอุทิศให้แก่พระเจ้าจะกระทบหนทางความบอญและความสำคัญที่เด็กเปิดเผยการพิสูจน์การให้อภัย การตัดสินใจและอารมณ์

ความสำคัญของพ่อแม่ในการพัฒนาทักษะการให้อภัยแก่เด็ก (The Importance of Parent in Developing Children's Skill of Forgiveness) ความสำคัญของพ่อแม่ในการพัฒนาทักษะการให้อภัยแก่เด็ก 6 อันดับ ที่ได้กล่าวมาก่อนแล้วของความสามารถที่มีอิทธิพลของเด็ก ไม่ว่าจะให้อภัยหรือไม่ อย่างไรก็ตามสิ่งแวดล้อมในอันที่เด็กพัฒนาเช่นกันส่งผลต่อการพัฒนาการให้อภัยของเด็ก พ่อแม่จัดสิ่งแวดล้อมที่เป็นกรณีมากที่สุด เด็กเรียนรู้ที่ตัดสินใจยินยอมให้อภัยขึ้นอยู่กับระบบความเชื่อของพ่อแม่ การปฏิบัติของพวกเขาในการสนับสนุนและให้รางวัลแก่เด็กที่แสดงออกถึงการตัดสินใจให้อภัย ภายหลังที่ต่อต้านการถูกทำร้ายและรูปแบบการตัดสินใจให้อภัยของเขา อย่างไรก็ตามเด็กพัฒนาอารมณ์การให้อภัยเป็นจริงน้อยเนื่องจากการสอนของพ่อแม่ มันเกี่ยวข้องกับบรรยากาศความสัมพันธ์ของพ่อแม่กับเด็ก อันที่มีอิทธิพลต่ออารมณ์ของเด็ก ความสามารถในการควบคุมอารมณ์ ปรัชญาทางอารมณ์ของพ่อแม่ การพัฒนาปัญญาของ

ความสามารถไปให้เหตุผลความยุติธรรมและการให้อภัย คลังของวิชาการจัดการกับความเครียด
สิ่งแวดล้อมทางศาสนาและจิตวิญญาณ

การสอนทักษะซึ่งกระทำอย่างตั้งใจ (In Tensional Skill Teaching) ประสบการณ์
อารมณ์การให้อภัยต้องการทักษะด้วย ทักษะบางส่วนอาจเรียนรู้ได้โดยอัตโนมัติ แต่บางอย่างอาจ
ต้องเรียนรู้และประยุกต์ใช้ซึ่งกระทำอย่างตั้งใจ อย่างน้อยที่สุดเด็กสามารถให้อภัยกับอารมณ์ได้ง่าย
ประสบการณ์อารมณ์การให้อภัยต้องการให้เด็กระลึกถึงที่ว่าเขาหรือเธอมีประสบการณ์อารมณ์
การไม่ให้อภัย เช่น ความแค้นใจ ความเคียดแค้น (Bitterness) ความเป็นศัตรู (Hostility)
ความเกลียดชัง (Hatred) ความโกรธ ความกลัว ดังนั้นเด็กต้องค้นหาประสบการณ์อารมณ์ทางบวก
อย่างมากตรงต่อบุคคลผู้ที่ทำร้ายเขาหรือเธอ

การพัฒนาความเต็มใจที่ใช้ทักษะ (Developing the Willingness to Use Skills: Track 3)
เด็กต้องการพัฒนาความเต็มใจที่ใช้ทักษะ ครั้งหนึ่งเด็กสามารถที่ยินยอมตัดสินใจหรือประสบการณ์
อารมณ์การให้อภัย ความเต็มใจให้อภัยขึ้นอยู่กับหลาย ๆ สิ่ง ความเชื่อ ค่านิยม เด็กได้รับการ
การประเมินกลับภายหลังที่เด็กได้ให้อภัยคนหนึ่ง ไม่ว่าจะบุคคลจะมีความเชื่อหรือไม่แต่
การให้อภัยมีประโยชน์สำหรับสุขภาพกายและใจของเขา หรือความสัมพันธ์ ความเชื่อที่เป็น
คุณลักษณะของชุมชนในอันที่เพิ่ม รูปแบบของบุคคลและวิบุรุษ (Sandage & Williamson, 2005)

การพัฒนานิสัยการให้อภัย (Development the Habit of for Giving: Track 4) บุคคลมี
ความสามารถที่จะให้อภัย ถูกพัฒนาทักษะที่จำเป็นในการยินยอมอารมณ์การให้อภัยและ
ประสบการณ์อารมณ์การให้อภัย และจะเต็มใจที่จะให้อภัยและไม่พัฒนานิสัยการให้อภัย
การพัฒนานิสัยการให้อภัยไม่ใช่บางสิ่งที่ทำเพียงเท่านั้น โดยความตั้งใจจริงและความมีวินัย
ในตัวเองที่นำไปสู่ความสำเร็จ มันคือสิ่งที่ต้องทำของการปฏิบัติการให้อภัยและซ่อมทำการให้อภัย
ในสถานการณ์ต่างๆและความผิดและบาดเจ็บต่าง ๆ

คุณลักษณะทางสังคมของการพัฒนาการให้อภัย (Social Aspect of the Development of Forgiveness)

เวอร์ทิงตัน (Worthington, 2006, pp. 242-243) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะทางสังคมของ
การพัฒนาการให้อภัย ดังนี้

วัยก่อนเข้าเรียน (Preschool Children)

ในวันเด็กทารก วัยเตาะแตะ และวัยก่อนเข้าโรงเรียนสภาพการเลี้ยงดูของพ่อแม่บ่อยครั้ง
ที่จะครอบงำมีอิทธิพลในการพัฒนาเด็ก พ่อแม่ที่สอนการอยู่ร่วมกันเป็นสังคมให้เด็กมีความเชื่อ
และค่านิยมนำไปสู่พฤติกรรมของเด็ก และขอการสนับสนุนการเชื่อฟังจากเด็ก เพิ่มเติมเด็กทารก

วัยเตาะแตะ และวัยก่อนเข้าโรงเรียนบ่อยครั้งที่ได้รับอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยสิ่งแวดล้อมอื่น เช่น สิ่งแวดล้อมการเลี้ยงดู สิ่งแวดล้อมของโบสถ์ ชัดเจนว่าการบาดเจ็บที่เกิดในช่วงปีต้นของชีวิตสามารถส่งผลที่แข็งแกร่งต่อเด็ก ถ้าเด็กสูญเสียบุคคลที่สำคัญหรือประสบการณ์การกระทำทารุณทางร่างกาย เด็กสามารถพัฒนาการให้อภัยได้ยาก

วัยโรงเรียน (School-aged Children)

เด็กมาถึงวัยโรงเรียน ร่างกายเริ่มมีพลัง รวมทั้งพ่อแม่ ครู กลุ่มผู้นำวัยรุ่นในโบสถ์ ใช้ความพยายามอย่างมากที่จะมีอิทธิพลต่อเด็ก โดยเด็กจะได้รับอิทธิพลที่แข็งแกร่ง จากที่พวกเขาปฏิบัติสัมพันธ์ต่อกันในแต่ละวัน

วัยประถมและมัธยม (Middle-school Children and High School Adolescent)

เด็กวัยประถมและมัธยมไปโรงเรียนซึ่งเป็นงานหลักที่สำคัญในการพัฒนาสังคม พ่อแม่ที่มีแนวคิดที่โรงเรียนมีจุดประสงค์หลักในการพัฒนาแต่ความฉลาด แต่สำหรับเด็กที่มีคุณลักษณะทางสังคมปานกลาง ห้องเรียนดูเหมือนจะไม่สร้างความสุขและเป็นสิ่งที่รบกวนพวกเขา ในระหว่างเด็กวัยประถมและมัธยม เด็กวัยรุ่นจะมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนของพวกเขาอย่างมาก ดังนั้นมีความสำคัญมากสำหรับการตัดสินใจของวัยรุ่นที่จะปฏิบัติตัวกับการกระทำผิดอย่างใด ยิ่งไปกว่านั้นเด็กในวัยประถมและมัธยมมีการกระทำผิดมากมาย เด็กในวัยประถมและมัธยมบ่อยครั้งที่ไม่รู้ทักษะเฉพาะทางสังคม ดังนั้นเขาจึงมีความขัดแย้งในการกระทำผิดมากมายในแต่ละบุคคล

วัยผู้ใหญ่ตอนต้น (College-aged Young Adults)

วัยผู้ใหญ่ตอนต้นมีการพัฒนาสรรพกำลังกลยุทธ์ในการจัดการบริหารความใกล้ชิดทางเพศและวางรากฐานความสามารถในการผลิต บุคคลในวัยนี้กลับกลายเป็นวัยที่มีอิสระมากในการเปลี่ยนแปลงประสบการณ์ในการทำงาน เขาปฏิบัติเพิ่มกับประเด็นความเท่าเทียมในการกระจายวิธีการ การลงโทษสำหรับการไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบและความไม่ยุติธรรมในหนทางที่ประชาชนโดนคุกคาม ขณะที่การปฏิบัติกับประเด็นของความยุติธรรม ความไม่ยุติธรรมอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นจำนวนมาก นักศึกษาคิดหนทางบริหารจัดการกับความไม่ยุติธรรมที่เกิดขึ้นในสถานการณ์การทำงาน พวกเขาจะพัฒนาการตัดสินใจที่สำคัญ ที่มีรูปแบบความโน้มเอียงของเขาในการสร้างความเจ็บและการจัดการกับการกระทำผิด การนำเข้าของพ่อแม่คือการจับได้ที่ยิ่งใหญ่ โดยการปรึกษาเมื่อเด็กอยู่ในช่วงปีของมหาวิทยาลัย การพัฒนาไม่ได้หยุดที่ปีของวัยรุ่นและมีการแตกสาขาของอิทธิพลของพ่อแม่

วัยผู้ใหญ่ (Adulthood)

วัยผู้ใหญ่ประสบความสำเร็จในงานและความสัมพันธ์ มีการสร้างอาชีพ ปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ชุมชน การบริหารจัดการ การทำร้ายโดยการกระทำผิดที่สามารถทำให้เป็น

เรื่องใหญ่ได้ ผู้ใหญ่พยายามที่จะส่งเสริมการให้อภัยในเด็ก พวกเขาต้องปฏิบัติตามประเด็นการพัฒนา ที่รวมความขัดแย้งในงาน ความสัมพันธ์กับคู่อริ ความสัมพันธ์กับครอบครัว และประเด็นการดูแลพ่อแม่ที่แก่เฒ่า ตัดสินใจในการดูแลสุขภาพ (ที่บ่อยครั้งมีบรรยากาศความขัดแย้งระหว่างญาติพี่น้อง ระหว่างพ่อแม่) การย้ายที่อยู่

โครงการเสริมสร้างการให้อภัย

การฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมการให้อภัยในครอบครัวมีความสำคัญ เพื่อป้องกันการหย่าร้าง หรือการฆ่าตัวตาย นักครอบครัวบำบัดได้เห็นความสำคัญของการจัดการให้เกิดการให้อภัยกัน โดยมี การฝึกอบรมการให้อภัยและการคืนดีกัน การให้ปลดปล่อยความโกรธแค้นและเคียดแค้น การให้อภัยใจ เมาหาใส่ใจเรา โดยการที่ฝ่ายที่ทำผิดให้ข้อมูลต่าง ๆ ที่จะทำให้ฝ่ายรับเคราะห์เข้าใจและเห็นใจ ในการกระทำที่ผ่านมา แล้วตัดสินใจที่จะให้อภัย มีพิธีการและสักขีพยานในการให้อภัยกันและ การแสดงอาการคืนดีต่อกัน ซึ่งอาจมีการดำเนินการเป็น 6 ขั้นตอน (Worthington & Drinkard, 2000) โครงการฝึกอบรมการให้อภัย มักมีจุดเน้นที่การสร้างความเข้าใจ (Empathy) ระหว่าง ผู้รับเคราะห์กับผู้ถูกล่วงละเมิด อาจมีการให้ผู้รับเคราะห์สวมบทบาทของผู้ทำผิด และคาดถึงสาเหตุ หรือสิ่งบีบบังคับให้เขาจำเป็นต้องทำเช่นนั้น แล้วให้ผู้ทำผิดอ่านดูว่าเป็นจริงตามที่ผู้รับเคราะห์เข้าใจ มากเพียงใด การฝึกอบรมเป็นคู่หรือเป็นครอบครัว อาจใช้เวลามากกว่า 6 ชั่วโมงใน 6 สัปดาห์ มีงานวิจัยที่รายงานถึงผลดีของการฝึกเช่นนี้ในกลุ่มทดลอง เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่ไม่ได้ฝึก แต่มีปัญหาเหมือนกัน (Al-Mabuk, Enright, & Cardis, 1995) โดยพบว่า กลุ่มที่ได้รับการเสริมสร้าง การให้อภัยแก่บิดามารดาในนักศึกษามหาวิทยาลัยที่รู้สึกว่าคุณไม่ได้ได้รับความรักจากบิดามารดาในวัยเด็ก หลังฝึกแล้ว นักศึกษามีความวิตกกังวลน้อยลง ให้อภัยบุพการีมากขึ้น มีทัศนคติที่ดีต่อบิดามารดามากขึ้น มีความหวัง มีความภาคภูมิใจในตนเองมากกว่า กลุ่มที่ไม่ได้ฝึก

ประเภทของมาตรวัดการให้อภัย

วิธีการวัดการให้อภัย (Methods of Measuring Forgiveness)

แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 2000) ให้ลำดับขั้นของการวัดการให้อภัย คือ 3x2x4 Taxonomy

ระดับที่ 1 การวัดการให้อภัยสามารถวัดการทำผิดเฉพาะ (Offense- specific)

วัดทั้งสองส่วน (Dyadic) และวัดนิสัย (Dispositional)

การทำผิดเฉพาะ (Offense- specific Measures) เป็นการประเมินในขอบเขตอันที่บุคคล มีการให้อภัยผู้กระทำความผิดเฉพาะสำหรับการกระทำความผิดเฉพาะ แสดงให้เห็นภายนอก การวัดการกระทำความผิดเฉพาะของการให้อภัยจะต้องแสดงให้เห็นขอบเขตที่บุคคล มีการให้อภัยหรือแสวงหาการให้อภัยในบริบทเดียว ความผิดระหว่างบุคคลในวงจำกัด

การวัดทั้งสองส่วน (Dyadic) ของการให้อภัย แสดงให้เห็นภายนอกถึงการรวมกันของขอบเขตการให้อภัยแต่ละบุคคล (หรือแสงเงาการให้อภัย) ในความสัมพันธ์เดียวข้ามการทำ ความผิดหลายอย่าง การวัดทั้งสองมีความเป็นทั่วไปมากกว่าการวัดการทำความผิดเฉพาะ พวกเขา รวมการให้อภัยของคนที่ตอบสนองข้ามความผิดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในความสัมพันธ์เดียว

การวัดนิสัยการให้อภัย (Dispositional) แสดงให้เห็นภายนอกของนิสัยของบุคคลที่ ยินยอมหรือแสวงหาการให้อภัยข้ามการทำความผิดระหว่างบุคคลที่หลากหลายที่เกิดขึ้นใน ความสัมพันธ์ที่หลากหลาย ดังนั้นการวัดนิสัยการให้อภัยนำเสนอ ประเพณีของน้ำหนักความหมาย ของการตอบสนองการให้อภัยการทำความผิดเฉพาะของบุคคลร่วมข้ามความผิดหลากหลาย และความสัมพันธ์ที่หลากหลาย

ระดับที่ 2 การให้อภัยสามารถประเมินจาก มุมมองผู้ให้อภัยและจากมุมมองของผู้กระทำ ความผิด

มิติที่สองคู่กันกับการวัดการให้อภัยที่ยังคงเหลืออยู่อาจเป็นการจัดประเภททิศทาง แนวโน้มของการวัด การวัดประเมินการให้อภัยจำนวนมากในทิศทางแนวโน้มของการยินยอม การให้อภัย (เช่น จากมุมมองของผู้ให้อภัย) การวัดการให้อภัยอื่น ๆ จำนวนน้อยในทิศทางแนวโน้ม ของการแสวงหาหรือการยอมรับการให้อภัย (จากมุมมองของผู้กระทำผิด) เพราะว่าการวิจัย จำนวนน้อยที่ยุติธรรมมีการทดสอบโครงสร้างของการแสวงหาหรือยอมรับการให้อภัยจากผู้อื่น (Gassin, 1998; Meek, Allbright, & McMinn, 1995) การวัดการให้อภัยจากมุมมองของบุคคล ผู้ที่แสวงหาหรือยอมรับการให้อภัยเช่นเดียวกันกับการไม่พัฒนา

ระดับที่ 3 การให้อภัยสามารถประเมินได้จาก การรายงานตนเอง (Self-report) การรายงานจากคนสนิท (Partner-report) การรายงานผู้สังเกตภายนอก และการทดสอบพฤติกรรม การสร้างและการทำลายตรงต่อผู้กระทำผิด ความผิดระหว่างบุคคลในวงจำกัด

มิติที่สามการวัดการให้อภัยที่ยังคงเหลืออยู่อาจเป็นการจัดประเภทที่อ้างถึงวิธีกับอันที่ การให้อภัยถูกประเมิน การให้อภัยกับการกระทำผิดเฉพาะ (ทั้งยินยอมให้อภัยและรับการให้อภัย) อาจแสดงให้เห็นภายนอกที่ประเมินให้เห็นอย่างน้อยสี่วิธี หนึ่งการใช้วิธีการงานตนเองผู้ถูก ทำร้ายสามารถรายงานขอบเขตในอันที่เขาเป็นผู้ให้อภัยแก่คู่รักที่กระทำผิด (หรือผู้กระทำความผิด รายงานขอบเขตในอันที่เขาแสวงหาการให้อภัยจากคู่รักที่ถูกทำร้าย) สอง การใช้วิธีการรายงานคู่รัก คู่รักที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดสามารถรายงานขอบเขตในอันที่คู่รักที่มีความสัมพันธ์ ที่ถูกทำร้ายมีการยินยอมให้อภัย(หรือคู่รักที่มีความสัมพันธ์ที่ถูกทำร้ายสามารถรายงานขอบเขตที่ คู่รักที่กระทำผิดปรากฏความรู้สึกเป็นผู้ให้อภัย) สามผู้สังเกตภายนอก (เช่น แพทย์ กลุ่มบุคคลที่

สาม)สามารถประเมินขอบเขตในอันที่ผู้รักให้อภัยผู้กระทำความผิดที่ผู้ที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด (การแสวงหาการให้อภัยจากผู้ที่ถูกทำร้าย) ที่การวัดของพฤติกรรมที่ช่วยให้พัฒนาขึ้นหรือ เป็นการทำลายต่อผู้รักที่มีความสัมพันธ์ที่กระทำความผิด หรือผู้ที่กระทำความผิดแสวงหา การให้อภัยจากผู้รักที่ถูกกระทำ

บททวนการวัดการให้อภัยที่ยังเหลืออยู่ (Review of the existing measure of Forgiveness)

1) การกระทำความผิดเฉพาะ (Offense-specific Measures of Forgiveness)

ที่ระดับการกระทำความผิดเฉพาะ การวัดการให้อภัยประเมินขนาดอันที่บุคคล มีการให้อภัย (คุณค่าในการให้อภัย) สำหรับการกระทำผิดของบุคคลเดียว การวัดการให้อภัยเฉพาะ ใช้ในการตอบคำถามเช่น บุคคลคนนี้จะให้อภัยพ่อของเธอหรือไม่ที่ละทิ้งเธอและแม่ของเธอไป หรือบุคคลคนนี้จะแสวงหาการให้อภัยจากภรรยาของเธอสำหรับเรื่องที่เค้านอกใจภรรยา การวัด การให้อภัยส่วนมากที่คงอยู่มีการประเมินการให้อภัยที่ระดับการกระทำความผิดเฉพาะ (McCullough & Worthington, 1999)

การวัดการให้อภัยการทำความผิดโดยเฉพาะของการยอมให้อภัย (Offense-specific Measure of Granting Forgiveness)

การวัดจากการรายงานของตนเอง (Self Report Measure) สำหรับในช่วง 20 ปีนี้ นักจิตวิทยามีการประเมินการวัดการให้อภัยการทำความผิดโดยเฉพาะของการยอมให้อภัย กับการวัดการรายงานตนเองข้อเดียว ปัจจุบันความสัมพันธ์กับความตรงต่อหน้า (Face Valid) การวัดข้อคำถามเดียวของการให้อภัยยังคงมีอยู่ในแบบทดสอบ Litmus Test สำหรับทำให้ความตรง ของการวัดที่มีความซับซ้อนมาก

ต้นปี 1981 นักวิจัยเริ่มพัฒนาการวัดการกระทำผิดเฉพาะหลายข้อคำถามที่ประเมิน การยอมให้อภัยโดยการรายงานตนเอง ไทด์เนอร์ (Trainer, 1981) พัฒนาการวัดการรายงานตนเอง 9 ข้อคำถามของการให้อภัยการทำความผิดเฉพาะ เธอเรียกมันว่า “การให้อภัยทั่วไป General Forgiveness” (การหายของเจตนาร้าย, การยึดถือความแค้น, การนำเสนอความรู้สึกลทางบวกและ การปรารถนาสุขภาพที่ดีของผู้กระทำผิด) การวัดการให้อภัยของการกระทำความผิดเฉพาะ ไทด์เนอร์ ได้พัฒนาสามการวัดการรายงานตนเอง คือ แรงจูงใจในการวัดที่ชัดเจนของการให้อภัย แรงจูงใจภายใน (14 ข้อ) แรงจูงใจที่ได้ประโยชน์ (10 ข้อ) แรงจูงใจที่คาดหวังของบทบาท (10 ข้อ) สี่มาตรมีความชัดเจนในความเที่ยงสอดคล้องภายในระหว่าง .77-.89 (Trainer, 1981) พาร์ค และเอนไรต์ (Park & Enright, 1997) ใช้เจ็ดในเก้าข้อคำถามจากมาตรวัดการให้อภัย ทั่วไปของไทด์เนอร์ โดยเพิ่มสามข้อคำถามใหม่โดยและใช้คะแนนรวมของสิบข้อคำถาม

(ความเที่ยงสอดคล้องภายในของอัลฟา คือ .87) เป็นการวัดการให้อภัยทั่วไป (A Measure of General Forgiveness)

มาตรวัดของไทด์เนอร์ มีสี่มาตรวัดย่อยของการให้อภัยมีความสัมพันธ์กับขอบเขตอื่นที่บุคคลที่ถูกทำร้ายดำเนินผู้ทำร้ายเขา คุณลักษณะการให้อภัยประสพการณ์สำหรับพฤติกรรมผู้ทำร้ายของเขา และยังคงความรู้สึกอาฆาต เป็นศัตรูต่อผู้ทำร้าย ยิ่งไปกว่านั้น มันมีความแตกต่างที่สำคัญในความสัมพันธ์ของสี่มาตรวัดย่อย การแนะนำว่าเขาอาจจะประเมินลักษณะที่แตกต่างของการให้อภัย

อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์องค์ประกอบต่อต้านความตรงของโมเดลองค์ประกอบสี่สำหรับบรรยายความสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามในสี่มาตร ส่วนมากการให้อภัยทั่วไปและข้อคำถามภายในมีน้ำหนักที่องค์ประกอบแรกอธิบายประมาณ 18% ของความแปรปรวนข้อคำถามรวม องค์ประกอบนี้ดูเหมือนเน้นเสนอการให้อภัยที่เพียงพอมาก องค์ประกอบที่สองนำเสนอความโกรธ การถือทิฐิ มุมมองการไม่ใส่ใจของการให้อภัย ผู้ได้ตอบสะท้อนกลับว่าการให้อภัยเป็นหนทางที่ได้ความแค้นหรือการทำร้ายภาพพจน์ตนเอง องค์ประกอบที่สามปรากฏให้เห็นถึงการนำเสนอรูปแบบการให้อภัยที่ได้รับแรงจูงใจจากความรู้สึกที่สิ้นหวังเกี่ยวกับทางเลือกอื่น ๆ ความรู้สึกเกี่ยวกับหน้าที่ และการลงโทษทางศาสนา อย่างน้อยที่สุดเป็นการสนับสนุนงานเริ่มแรกที่น่าไปสู่มาตรเหล่านี้

การวัดการรายงานตนเองที่หลากหลายของการยอมให้อภัยถูกพัฒนามาประมาณ 20 ปี ตั้งแต่งานของไทด์เนอร์ สิบปีต่อมา เวด (Wade, 1989) ได้พัฒนามาตรวัดการรายงานตนเอง 81 ข้อ ที่มีใจความในการประเมินแก่นิคมของการให้อภัย มาตรวัดถูกใช้ในความพยายามวิจัยหลาย ๆ มาตรวัดการให้อภัยย่อยของWadeมีการแสดงถึง “Known Group Validity” คำอำนาจจำแนกที่ประสบความสำเร็จระหว่างคนที่มีการให้อภัยแก่ผู้กระทำความผิดและคนที่ไม่ให้ภัยแก่ผู้กระทำความผิด (Wade, 1989) มาตรวัดย่อยแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างสุขภาพจิตวิญญาณที่ดี (Spiritual Well-being) (Dreelin, 1993) และการชื่นชมตนเอง (Davidson & Jurkovic, 1993)

แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 1998) รายงานว่าผลของการศึกษา 4 งาน ในอันที่พวกเขาพัฒนาสิบสองข้อคำถามบนพื้นฐานของข้อคำถามจาก เวด (Wade, 1989) 12ข้อคำถามของพวกเขาชื่อ Transgressions-related Interpersonal Motivations Inventory (TRIM) ถูกออกแบบในการประเมิน สองแรงจูงใจทางลบที่เป็นใจความสำคัญใน แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 1997, 1998) สร้างทฤษฎีเกี่ยวกับธรรมชาติของการให้อภัยระหว่างบุคคล คือ 1) แรงจูงใจที่หลีกเลี่ยงผู้คุกคาม (Avoidance) 2) แรงจูงใจที่มุ่งหาความอาฆาตแค้น (Revenge) ความสำคัญของการให้อภัยที่ยอมรับร่วมกันต่อ แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 1998)

เป็นความสัมพันธ์ลดลงในแรงจูงใจระหว่างบุคคลทั้งสองเหล่านี้ ดังนั้นการลดลงของแรงจูงใจ
 หลีกเลียงและอาฆาตถูกพิจารณาเท่ากับ การให้อภัย (Forgiving) สองมาตรวัดย่อย TRIM
 มีความสัมพันธ์กันสูงกับ โครงสร้างที่เป็นส่วนกลาง ทฤษฎีของ แมคคัลลัฟ และคณะ พิจารณา
 การระบุการให้อภัย รวมถึงความพึงพอใจที่มีความสัมพันธ์กัน ความรับผิดชอบ ความใกล้ชิด
 การขอโทษ ความห่วงใย การไตร่ตรอง การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันแสดงให้เห็นว่า
 คะแนนมาตรวัดย่อยของTRIMแตกต่างจากจากโครงสร้างอื่น เช่นเดียวกันสองมาตรวัดย่อยทำนาย
 ได้ประมาณ 50 % ของความแปรปรวน ($\text{Multiple } R = .70$) ในการวัดข้อคำถามเดียวของการให้อภัย
 และทำนายการสร้างความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดอีกครั้งเป็นอันดับต่อมา ของการกระทำผิดระหว่าง
 บุคคล

ความสำคัญอื่นของการวัดการรายงานตนเองถูกพัฒนาโดย เอนไรต์ และคณะ
 ทีมมหาวิทยาลัยวินคอนซิน แมดิสัน (Subkoviak et al., 1995, Subkoviak, Enright, Wu, Gassin,
 Freedman, Olson, & Sarinopoulos, 1992) หกสิบข้อคำถามของแบบวัด Enright Forgiveness
 Inventory (EFI) ถูกใช้ในการศึกษาหลาย ๆ และมีหลากหลายคุณสมบัติการวัดทางจิตที่ต้องการ
 มันคือความตั้งใจที่จะประเมินหกคุณลักษณะของการให้อภัยของบุคคลอื่น การเห็นได้ของอารมณ์
 การรู้จักพฤติกรรมทางบวก การหายไปของของอารมณ์ การรู้จัก พฤติกรรมทางลบ ความสอดคล้อง
 ภายในของสำหรับคะแนนมาตรวัดรวมสูงคือ .90s (Subkoviak et al., 1995, McCullough, 1995)
 ในบางตัวอย่างย่อยของแบบวัด EFI มีความสัมพันธ์ทางลบกับการวัดภาวะซึมเศร้าและความวิตก
 กังวล (Subkoviak et al., 1995) ยิ่งกว่านั้น มันรู้สึกไวต่อการปรับให้เหมาะสมกับการทดลองถูก
 ออกแบบให้การให้อภัยสะดวกขึ้น (Coyle & Enright, 1997)

ที่สำคัญของการมาถึงของแบบวัด EFI โดยนักวิจัย เช่น เฮบลและเอนไรท์ (Hebl and
 Enright, 1993) อัล มาบุก และคณะ (Al-Mabuk et al., 1995) ฟรีดแมน และเอนไรท์ (Freedman &
 Enright, 1996) ใช้การวัดสามสิบข้อที่พวกเขาเรียก Psychological Profile of Forgiveness Scale
 นี่คือมาตรวัดที่ถูกออกแบบประเมินหกโครงสร้างที่เหมือนเช่นแบบวัดEFI ความสอดคล้องภายใน
 สำหรับคะแนนรวมสามสิบข้อมีแนวโน้มที่มากกว่า .90 (Al-Mabuk et al., 1995; Freeman &
 Enright, 1996; Hebl & Enright, 1993) อย่างไรก็ตามความจริงที่ว่า สามสิบข้อของแบบวัดการให้
 อภัยตาม โครงสร้างทางจิตวิทยา (Psychological Profile of Forgiveness Scale) แสดงออกมาว่าไวต่อ
 การทดลองที่มีการควบคุมประชากรที่ออกแบบการให้อภัยสะดวกขึ้น (Freedman & Enright, 1996)
 และ 60 ข้อคำถามของแบบวัดEFI เคยถูกใช้แทน 30 ข้อของ แบบวัดการให้อภัยตามโครงสร้าง
 ทางจิตวิทยา (Psychological Profile of Forgiveness Scale) ในการศึกษาแบบInvention โดยเอนไรต์
 และคณะของเขา (Coyle & Enright, 1997)

การวัดจากการรายงานของคู่ความสัมพันธ์ (Partner-report Measure) มีการตระหนักของการไม่วัดที่มีการประเมินขอบเขตการรับรู้ของผู้กระทำผิดที่ว่าคู่ความสัมพันธ์ใกล้ชิดกระทำผิด มีการให้อภัยแก่เขาและเธอสำหรับการกระทำผิด การให้สำคัญธรรมชาติระหว่างบุคคลของกรอบความคิดของการให้อภัย นี้ดูเหมือนจะเป็นความผิดพลาดขนาดใหญ่ในการพัฒนาการวัดการให้อภัย ซึ่งการวัดต้องสัมพันธ์กับ 1) ความเข้าใจผลกระทบการให้อภัยกับผู้กระทำผิด 2) มีความจำเป็นสำหรับการศึกษาการให้อภัยของการทำความผิดเฉพาะ (Offense-specific Forgiveness) ของทั้งสอง ที่ค่อนข้างง่ายกว่าระดับระดับบุคคล

การวัดจากการสังเกต (Observer-report Measure) การวัดการให้อภัยแบบการรายงานจากการสังเกต (Observer-report Measure) จะต้องคล้ายคลึงกับการวัดพื้นฐานการสัมภาษณ์อื่น สำหรับการประเมินโครงสร้างทางจิต เช่น แบบวัดอาการซึมเศร้าของแฮมิลตัน (Hamilton Depression Rating Scale) สำหรับประเมินอาการซึมเศร้า (Hamilton, 1960) การสัมภาษณ์โครงสร้างชนิด A สำหรับการประเมินบุคลิกภาพ Type A (Rosenman et al., 1964) วิธีการวัดมีความคล้ายคลึงหลังจากการพัฒนาการวัดการรายงานตนเองเช่นกัน

คล้ายกับการพัฒนามาตรวัดการรายงานตนเองหลายข้อคำถามครั้งที่หนึ่งของการยินยอมให้อภัย สำหรับการทำความผิดเฉพาะ ไทเนอร์ (Trainer, 1981) พัฒนามาตรวัดครั้งที่หนึ่งของการยินยอมการให้อภัยที่มีความสมบูรณ์โดยการประเมินที่ได้รับการฝึกอบรม นี่คือมาตรวัดถูกใช้โดยเฉพาะสำหรับมาตรอื่นที่ ถูกพัฒนาโดยไทเนอร์ แต่วิธีที่สมควรได้รับการกล่าวถึง การใช้เครื่องมือผู้ประเมินที่ผ่านการอบรมจำแนกระดับบุคคลที่ให้อภัยสำหรับผู้กระทำผิดเฉพาะเป็นสูง กลาง ต่ำมีพื้นฐานบนการเป็นเครือข่ายหรือการขาดหายของอารมณ์ที่หลากหลาย การรู้คิด พฤติกรรมที่มีคุณภาพไปยังการให้อภัยที่สะท้อนกลับ (การขาดความสัมพันธ์ขององค์กรและความเข้มข้น, การคงอยู่ของท่าทางที่ดี)

การวัดจากพฤติกรรม (Behavioral Measure) พฤติกรรมที่เข้าใกล้ผู้ที่เป็นเจ้าของคะแนนอาจถูกตีความว่าให้อภัยก็ได้ที่ถูกสำรวจจากงานวิจัยเชิงทดลอง The Prisoner's Game เป็นตัวอย่าง เป็นตัวอย่าง การเลียนแบบแรงจูงใจสมที่ผู้เล่นสองคนเผชิญหน้ากันซ้ำๆกับการเลือกกลยุทธ์ทั้งร่วมมือกันหรือแข่งขันกัน วัดอุปสงค์คือการชนะจำนวนหลายๆคะแนนเท่าที่เป็นไปได้ ถ้าทั้งคู่ร่วมมือกันในการให้ย้อนกลับต่าง ๆ แต่ละคู่จะได้ 3 คะแนน ถ้าหนึ่งร่วมมือกัน ขณะที่ขี้ออกพร้อมอื่นจากการดำเนินการ "The Defector" ชนะ 5 คะแนน ขณะที่ผู้ร่วมมือไม่ได้อะไร ถ้าทั้งคู่ดำเนินการร่วมมือได้ 1 คะแนน ในเกมนี้การให้อภัยถูกดำเนินการให้เป็นตัวกระตุ้นความร่วมมือในการตอบสนองต่อการกระตุ้นผู้แข่งขันอื่น (Axelrod, 1980 a, 1980 b) ยิ่งกว่าการแลกเปลี่ยนกันการกระตุ้นการแข่งขันกับการกระตุ้นการแข่งขันอื่น ผู้ที่ให้อภัยจะเลือก

การตอบสนองข้อคำหนึ่กับการการสัทธิอื่นอีกของเขาและเธอในการปารณานาที่เล่นเกมในวิธีความร่วมือ

การวัดพฤติกรรมอื่นต้องพิจารณาเหล่านี้ด้วย การควบคุมประชากรในห้องปฏิบัติ การบ่อยครั้งที่น่าเสนอการคุกคามความภูมิใจในตนเอง (Self-esteem) หรือการพุดจาแคะดัน ผู้เข้าร่วมและต่อจากนั้นให้อีกาสผู้ตอบสนองปฏิบัติตัวในหนทางตรงต่อบุคคลผู้ที่เป็นแหล่ง การคุกคามความภูมิใจในตนเองหรือการพุดจาแคะดัน ในสถานการห้องปฏิบัติการยับยั้ง การตอบสนองที่ก้าวร้าวด่ผู้กระทำผิดอาจต้องพิจารณาลักษณะที่สำคัญของการให้อภัย การตอบสนองที่ก้าวร้าวดางส่วนถูกตรวจสอบประกอบด้วย 1) การประเมินที่ไม่น่าพอใจ ของผู้กระทำผิดที่มีความเชื่อว่ามื่อทธิพลในการเปลี่ยนแปลงผู้กระทำผิดเป็นงานที่ชนะหรือลักษณะ การสนับสนุน 2) การส่งความตกใจสุดขีดหรือการกระตุ้นซึ่งเป็นอันตรายอื่น ๆ 3) ทำทางเลือก ที่ว่าค่าเสียหายเวลาผู้กระทำผิด เงิน แหล่งทรัพยากรอื่นบางส่วน ในตัวอย่างที่มากที่สุดนักวิจัย จะต้องสรุปอ้างอิงการตอบสนองผู้เข้าร่วมในบทละคร (Scenario) ในห้องปฏิบัติการ ไปยัง การกระทำผิดระหว่างบุคคลข้างนอกของห้องปฏิบัติการ ความโชคคี่มันมีการปรากฏว่ามีการวัดบน พื้นฐานห้องปฏิบัติการของการกระทำผิดการแก้แค้นคี่นกล่าวสรุปได้คี่ไปยังสถานการณที่ไมใช่ ห้องปฏิบัติการ (Anderson & Bushman, 1997) ไม่วาจะเป็นพฤติกรรมในเกมที่เป็นแรงจูงใจผสม หรือการวางแผนการในบทละคร (Scenario) ที่ส่อดคล้องอย่างแท้จริงในการให้อภัยเป็นการวัดโดย ใช้การรายงานตนเองที่มีข้อตกลงที่มาก การรายงานผู้อื่น การวัดการรายงานผู้สังเกตการ การคั่นควา ที่ยังคงอยู่ และจะต้องให้อความสนใจที่สำคัญสำหรับทฤษฎีการให้อภัย

การวัดการกระทำผิดเฉพาะโดยการแสวงหาและการรับรู้การให้อภัย

(Offense-specific Measure of Seeking and Receiving Forgiveness)

มีความตระหนักถึงงานวิจัยจำนวนน้อยที่ประชาชนจะแสวงหาหรือรับรู้้อย่างไร

ในการให้อภัยสำหรับการกระทำผิดเฉพาะ (Meek et al., 1995) ประเมินข้อคำถาม เดียว เป็นลักษณะการวัดแบบลิเคิร์ต (Likert) ขอบเขตอันที่ผู้ตอบสนองจะมีความรู้สึกเป็นผู้ให้ ภายหลังการสารภาพผิดไปยังผู้กระทำผิด

2. การวัดทั้งสองของการให้อภัย (Dyadic Measure of Forgiveness)

ที่ระดับการวัดทั้งสองการวัดการให้อภัยจะต้องประเมินแนวโน้มทั่วไปของบุคคลที่ให้อภัยคู่ความสัมพันธ์ใกล้ชิดพิเศษสำหรับการกระทำผิดระหว่างบุคคลที่เกิดขึ้นในความสัมพันธ์ แบบฉันทู้สาวหรือเครือญาติ การประเมินสำหรับความสัมพันธ์ฉันทู้สาวหรือเครือญาติ ข้อคำถามเป็นดังนี้ “สามีมีแนวโน้มที่จะแสวงหาการให้อภัยเมื่อเค้ากระทำผิดกับภรรยาหรือไม่” “ลูกจ้างมีแนวโน้มที่จะให้อภัยแก่นายจ้างหรือไม่” ดังนั้นการวัดระดับความสัมพันธ์ความสัมพันธ์

ฉันท์ผู้สาวหรือเครือญาติคือมีความเฉพาะน้อยกว่าการวัดความทำผิดเฉพาะในความพยายามของเค้า
ที่ประเมินแนวโน้มของบุคคลที่จะให้อภัย (การแสวงหาการให้อภัยจาก) คู่ความสัมพันธ์ฉันท์ผู้สาว
หรือเครือญาติ เฉพาะมากกว่าสำหรับการกระทำความผิดเฉพาะ มีการตระหนักถึงเครื่องมือเพียงชนิดเดียว
ที่ใช้ประเมินการให้อภัยที่การวัดทั้งสอง นีคือ ฮาร์เกรฟ และเซลส์ (Hargrave & Sell, 1997)

พัฒนาแบบวัดการตัดสินใจความสัมพันธ์ภายในบุคคล (Intrapersonal Relationship Resolution
Scale: IRRS) แบบวัดประกอบด้วยข้อคำถาม ใช่ ไม่ใช่ จำนวน 44 ข้อ ออกแบบเพื่อประเมิน

ขอบเขตอันที่บุคคลผู้ที่ได้รับความบาดเจ็บแสนสาหัสจากสมาชิกในครอบครัวโดยเฉพาะ

1) ความเจ็บปวดต่อเนื่องที่เป็นผลของการกระทำผิด 2) มีการให้อภัยแก่สมาชิกในครอบครัว

ผู้กระทำความผิดสำหรับความผิดที่เกิดขึ้นในอดีต มาตรการความเจ็บปวดประกอบด้วย 4 มาตรการย่อยให้

ประเภทเป็น ความอาย (Shame) การแสดงความโกรธแค้น (Rage) การควบคุม (Control)

ความยุ่งเหยิง (Chaos) มาตรการให้อภัยประกอบด้วย 4 มาตรการย่อย การชดเชยให้ประเภท

เป็นการ ความเข้าใจลึกซึ้ง (Insight) ความเข้าใจ การให้โอกาสในการชดเชย การแสดงที่ชัดเจน

ของการให้อภัย ความสอดคล้องภายในของ 8 มาตรการย่อย มีช่วงจาก .63 ถึง .87 และความสอดคล้อง

ภายในสำหรับมาตรการให้อภัยและความเจ็บปวดเกินกว่า .90 (Hargrave & Sell, 1997) แต่ละบุคคล

ในกลุ่มตัวอย่างผู้ป่วยนอกที่รับการบำบัดทางจิตกับประเด็นครอบครัวที่แท้จริงคะแนน

มีนัยสำคัญต่ำทั้งมาตรการย่อยการให้อภัยทั้งสิ้น (สูงทั้งมาตรการย่อยความเจ็บปวดทั้งสิ้น) ต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่าง

ที่จบการศึกษาและกำลังเป็นนักศึกษาคนที่ได้รับไม่มีลำดับของการให้คำปรึกษาและการบำบัด

ทางจิต การให้อภัยและมาตรการย่อยความเจ็บปวดเช่นกัน อธิบายรูปแบบที่ซับซ้อนของความสัมพันธ์

กับความหลากหลายของมาตรการวัดการรายงานตนเองที่เกี่ยวข้องกับคลินิกอื่น ๆ

3. การวัดนิสัยการให้อภัย (Dispositional Measure of Forgiveness)

ที่ระดับนิสัยการวัดการให้อภัยประเมินอย่างแสดงให้เห็นภายนอกเป็นนิสัยบุคคลทั่วไป

หรือนิสัยที่จะให้อภัยอื่น ๆ (หรือการค้นหาสำหรับการให้อภัยภายหลังมีการทำร้ายบางคนด้วย)

การวัดการประเมินการให้อภัยที่ระดับนี้คือความพยายามที่จะประเมินรูปแบบการตอบสนองทั่วไป

ที่อยู่เหนือการกระทำผิดแต่ละบุคคล หรือแม้กระทั่งความสัมพันธ์แต่ละบุคคล

การวิจัยนั้นได้บ่งชี้คะแนนของบุคคลถึงนิสัยในการให้อภัยว่ามีความสัมพันธ์กับ

สุขภาพจิต และสุขภาวะในขณะที่คะแนนจากการวัดการให้อภัยการทำความคิดโดยเฉพาะ

ไม่มีความสัมพันธ์กับสุขภาพจิต และสุขภาวะ ดังนั้น การวัดนิสัยในการให้อภัยจะมีประโยชน์

ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจิตวิทยาและการให้อภัย

การวัดแนวโน้มของการยินยอมให้อภัย (Dispositional Measure of Granting

Forgiveness)

การประเมินตนเอง (Self-rating) เป็นความหลากหลายของการวัดการรายงานตนเอง ที่มีอยู่มีประโยชน์สำหรับการประเมินนิสัยการให้อภัยอื่นๆ ที่ใช้อย่างกว้างขวางมากคือการวัดโครงสร้างการไตร่ตรองที่ ค่อย ๆ น้อยลง อันที่ คาปรารา และพาสโตรารี (Caprara & Pastorelli, 1989) มีการค้นคว้ามาหลายปี การค่อย ๆ น้อยลง ลงที่ยอมรับร่วมกันคือความสามารถทางร่างกาย หรือจิตใจที่เอาชนะความรู้สึกเจ็บป่วยหรือความปรารถนาต้องการแก้แค้นหลังจากถูกทำให้โกรธ การครุ่นคิด (Rumination) คือแนวโน้มที่จะคงเอาไว้หรือแม้กระทั่ง เอาใจใส่อารมณ์ความกังวลใจ และความต้องการสำหรับการแก้แค้นภายหลังถูกทำร้าย โดยบุคคลอื่น (Caprara & Pastorelli, 1989) การครุ่นคิดที่ ค่อย ๆ น้อยลง (The Dissipation Rumination Scale) ประกอบด้วยข้อคำถามแบบ Likert-type จำนวน 15 ข้อ (เช่น “เมื่อใครคนหนึ่งทำลายฉันในไม่ช้าหรือไม่นานฉันแก้แค้น” และ “ฉันไม่ให้อภัยง่ายครั้งหนึ่งฉันทำให้ขุ่นเคือง”) และแสดงให้เห็นว่ามีความสอดคล้องภายใน ที่พอเพียง (Alpha = .79 for the Italian Version and .89 for the English Version) คะแนนการครุ่นคิด ที่ค่อย ๆ น้อยลงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับอันที่บุคคลแก้แค้นต่อต้านบางคนที่ติดตาม การกระทำความผิดหรือการคุกคามความภูมิใจในตนเอง ในช่วงสิบปีที่ผ่านมาคะแนนที่เหมือนกัน มีการพัฒนาได้ดี มัวร์และคณะ (Mauger et al, 1992) พัฒนาแบบวัดสำหรับนิสัยการให้อภัยแก่ บุคคลอื่นอันที่พวกเขาเรียก แบบวัดการให้อภัยผู้อื่น (The Forgiveness of Other Scale: FOS) เหมือนกับแบบวัดการสลายการครุ่นคิด (The Dissipation Rumination Scale) การวัดที่ประกอบด้วย ข้อคำถาม 15 ข้อ (ในกรณีนี้อยู่ในรูปแบบ ถูก ผิด) ประเมินความต้องการของประชาชนต่อการแก้แค้น ยึดเหนี่ยวความขุ่นเคือง และให้อภัยตามหลังการกระทำผิดระหว่างบุคคล คะแนน แสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องภายในที่พอเพียง สองมาตรวัดแนวโน้มแก่ผู้อื่น ที่แสดงให้เห็นว่า คืบมาจากประสบการณ์ทั้งมวลของข้อคำถามที่เหมือนกันของเอมมอน (Emmons, 1992) คือแบบวัด ความเชื่อเกี่ยวกับการแก้แค้น (Beliefs about Revenge Questionnaire: BARQ) และแบบวัด การแก้แค้น (Vengeance Scale) ของ สตักเลส และกอร์แรนสัน (Stuckless & Goranson, 1992) พบว่า The Dissipation Rumination Scale, FOS, BARQ and Vengeance Scale มีความหลากหลาย ที่สัมพันธ์กันที่สำคัญรวมทั้ง ความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น (Empathy) บุคลิกภาพด้านความน่าชื่นชม (Agreeableness) ความสอดคล้องทางสังคม (Social Conformity) ขณะเดียวกันประชาชนที่ผู้ที่ สุดท้ายมีการให้อภัยมากของคะแนนสำหรับการวัดต่าง ๆ เหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความขี้โมโห (Irritable) และความกังวลใจทางอารมณ์ต่ำ (Emotional Distress) และมีระดับความ โกรธ ความเป็นศัตรู (Hostility) ต่ำ

ความสัมพันธ์เชิงประจักษ์ระหว่างคะแนนของ The Dissipation Rumination Scale, FOS, BARQ, and Vengeance Scale ต้องการทดสอบเชิงประจักษ์ การตัดสินใจเกี่ยวกับความจริงที่เหมือนของเนื้อหาข้อคำถามของพวกเขา มันดูเหมือนว่าการวัดเหล่านี้ใช้ร่วมกันสัดส่วนที่ใหญ่ของความแปรปรวนที่ร่วมกัน การเปรียบเทียบที่เข้มข้นของคุณสมบัติการวัดทางจิต ของมาตรเหล่านี้จะช่วยขยายที่สำคัญของเครื่องมือทางวิจัยและเครื่องมือทางคลินิกสำหรับประเมินนิสัยการให้อภัย

ความสำคัญการวัดการรายงานตนเองของนิสัยการยินยอมให้อภัยถูกพัฒนาโดย เฮบล์และเอนไรต์ (Hebl & Enright, 1993) มาตรวัดความเต็มใจที่จะให้อภัย (Willingness to Forgive Scale) เป็นการวัด 16 ข้อคำถามการวัดที่เป็นการสอนให้ความรู้แก่ผู้ตอบให้อ่าน 16 ฉากละคร ในอันที่พวกเขามีจินตนาการตัวเองที่ถูกการทำร้ายโดยบุคคลอื่น ผู้ตอบสนองเลือกหนึ่งในสี่การ ได้ตอบสมมุติฐานในแต่ละการกระทำผิดที่บ่งบอกว่า 1) พวกเขาคาดหวังว่าพวกเขาได้ตอบการกระทำผิดอย่างไร 2) พวกเขาชอบที่ ได้ตอบการกระทำผิดอย่างไรถึงแม้ว่าพวกเขาไม่เชื่อว่าที่พวกเขาจะเลือกเป็นรูปแบบโดยเฉพาะการ ได้ตอบ หนึ่งในสี่ทางเลือก ได้ตอบแต่ละฉากละครคือการให้อภัย จำนวนเวลาคะแนนนำเสนอที่ผู้ได้ตอบเลือกได้ตอบโดยการให้อภัยในฉากละคร ความเที่ยงสอดคล้องภายในสำหรับการวัดนี้ถูกประมาณที่ $\text{Alpha} = .70$ (Herb & Enright, 1993) อัล มาบุค และคณะ (Al-Mabuk et al., 1995) ใช้ 12 ข้อคำถามจากมาตรวัดนี้แสดงให้เห็นถึงสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายในของมาตรนี้ในช่วง .45-.47 คะแนนประเด็นของมาตรวัดนี้ปรากฏเพิ่มขึ้นภายหลังการ การเข้าร่วม โปรแกรมที่ให้ความสนใจกับการส่งเสริมการให้อภัย (Al-Mabuk et al., 1995; Hebl & Enright, 1993)

ออกไปจากมาตรวัดเหล่านี้วิธีอื่นๆที่ใช้ประเมินคุณลักษณะนิสัยของการยินยอมให้อภัย มีการพัฒนาต่อปี ค่านิยมที่ประชาชนให้เหตุผลการให้อภัยถูกประเมินกับการสำรวจค่านิยมของโรเคียร์ (Rokeach's Value Survey) (Rokeach, 1967) มาตรวัดต้องการผู้ได้ตอบที่ ค่านิยมสุดท้ายปลาย 18 ตำแหน่ง ค่านิยม 18 วิธีการ (รวมค่านิยมการให้อภัยด้วย) ในการเรียงลำดับที่ยอมรับร่วมกันไปยังสิ่งที่ได้รับความสนใจมากกว่าในความสัมพันธ์ของพวกเขาในระบบค่านิยม การได้ตอบ ประชาชนที่มีแนวโน้มในศาสนาพุทธ ซึ่งมีเล่ห์เหลี่ยมต่ำ (Machiavellian) มีความเป็นแบบดั้งเดิมมากมีแนวโน้มที่จะการเรียงลำดับค่านิยมของการให้ยกโทษให้สูง ในระบบค่านิยมของเขากว่าประชาชนคนที่มีความสัมพันธ์แต่ละบุคคลต่ำ (McCullough & Worthington, 1995, 1999)

การประเมินทางตรงของนิสัยการให้อภัย (Direct Assessment of Dispositional Forgiveness)

แบบวัดของ เบอรี่ และเวอร์ทิงตัน (Berry and Worthington, 2001)

เบอรี่ และเวอร์ทิงตัน (Berry & Worthington, 2001) ผลลัพธ์สุขภาพทางกายและจิตของการทำความผิดระหว่างบุคคลภายในความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้ง ผู้เขียนได้เสนอแนะที่ว่าความเครียดและความขัดแย้งซึ่งเป็นประจำสามารถเป็นปัจจัยเสี่ยงสำหรับผลลัพธ์สุขภาพทางกายและจิตทางลบ พวกเขาเสนอแนะเพิ่มเติมว่าพื้นฐานทางบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับการให้อภัยและไม่ให้อภัยที่อาจเป็นบทบาทที่สำคัญต่อสุขภาพกายและจิต เบอรี่ และเวอร์ทิงตันได้นิยามนิสัยการให้อภัยคือแนวโน้มที่อดกลั้นต่อการให้อภัยความเจ็บปวดและการกระทำความผิดข้ามสถานการณ์ ได้นิยามการไม่ให้อภัยเป็นการรวมการมีปฏิริยาต่อกันและกันที่ซับซ้อนของอารมณ์ทางลบ รวมถึงความโกรธ ความเคียดแค้น ความขุ่นเคือง ความเป็นศัตรู ผลการศึกษาบ่งชี้ว่าทั้งการให้อภัยและไม่ให้อภัยมีความสำคัญในการทำหน้าที่ที่สัมพันธ์กัน โดยเฉพาะการให้อภัยเป็นกรอบความคิดหนึ่งในการจัดการการโต้ตอบการกระทำความผิดระหว่างบุคคลที่สามารถเกิดขึ้นได้กับความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด หลากหลายความสัมพันธ์ทางจิตวิทยาที่พบว่ายกระดับสูงขึ้นเมื่อผู้เข้าร่วมได้รับการสอนถึงการจินตนาการ รายละเอียดที่ชัดเจนสำหรับหน้าที่ ซึ่งเป็นตัวอย่างเหตุการณ์ไปที่ความสัมพันธ์ใกล้ชิดของพวกเขา อันที่เกี่ยวข้องกับการไม่ให้อภัย เบอรี่ และเวอร์ทิงตัน รายงานว่าคุณลักษณะความโกรธและนิสัยการให้อภัยทั้งสองทำนายคุณภาพที่มีความใกล้ชิดกันมาก และพบว่าคุณลักษณะความโกรธและนิสัยการให้อภัยถูกทำนายทำให้เกิดปฏิริยาความเครียดซึ่งเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กัน การมีปฏิริยาต่อกันและกันที่ซับซ้อนระหว่างตัวแปรบุคลิกภาพ ความสัมพันธ์ทางจิตวิทยา และคุณภาพความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

การวัด

แบบวัดคุณลักษณะการให้อภัยและไม่ให้อภัย (The Trait Unforgiveness-forgiveness Scale: TUF) ของ เบอรี่ และเวอร์ทิงตัน (Berry & Worthington, 2001) เป็นมาตร 15 ข้อถูกออกแบบในการประเมินนิสัยการให้อภัย มีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า (Likert-scale) 5 ระดับ

แบบวัดของ เบอรี่ และคณะ (Berry et al., 2005)

เบอรี่ และคณะ (Berry et al., 2005) ค้นคว้าอารมณ์ทางลบ รวมการครุ่นคิด ความโกรธ และอารมณ์เชิงบวก เช่น ความเห็นอกเห็นใจ ทศนคติที่น่าสนใจ และความน่าชื่นชม แต่ละอันมีความสัมพันธ์กับนิสัยการให้อภัย การให้อภัยและไม่ให้อภัยเป็นโครงสร้างที่ซับซ้อนที่รวมทั้งสถานการณ์ (Situational) เช่น การประณามผู้กระทำผิด และตัวแปรนิสัยการให้อภัย เช่น คุณลักษณะความโกรธ มีการเสนอแนะนิสัยการให้อภัยเกี่ยวข้องกับการรวมอารมณ์ทางบวก

(เช่น ความเห็นอกเห็นใจ ความเห็นใจ) และทางลบจำนวนหนึ่ง (เช่น ความโกรธ ความอ่อนแอ) ที่สามารถค่อย ๆ น้อยลงอย่างรวดเร็ว หรือ สามารถยังค้างอยู่ สุดท้ายนำไปสู่การให้อภัยหรือไม่ให้อภัย เบอร์รี และคณะ เสนอแนะว่าทั้งการให้อภัยและไม่ให้อภัยกลายเป็นกรอบความคิดอย่างเหมาะสมเช่นนิสัยการให้อภัยเมื่อมีการอ้างอิงข้ามเวลาและสถานการณ์ และการตรวจสอบการให้อภัยและไม่ให้อภัยเป็นการสำรวจที่จำเป็นในระดับนิสัย (เช่น คุณลักษณะ) ของ The Person Logical Underpinnings ได้มีการพัฒนาแบบวัดคุณลักษณะการให้อภัย (Trait Forgiveness Scale: TFS) เพื่อประเมินนิสัยการให้อภัย การศึกษาเรื่องนี้พบว่าแบบวัดคุณลักษณะการให้อภัย (TFS) ไม่ได้ทำความเข้าใจอย่างเพียงพอเพื่ออธิบายโครงสร้างของบุคคลที่เป็นพื้นฐานของข้อบ่งชี้การรู้จักอารมณ์ พฤติกรรมของนิสัยการให้อภัย

การวัด

แบบวัดคุณลักษณะการให้อภัย (The Trait Forgiveness Scale: TFS) ของ เวอร์ทิงตัน (Worthington, 2005) เป็นแบบสอบถามการรายงานตนเอง 10 ข้อ ปรับมาจากแบบวัดคุณลักษณะการให้อภัยและไม่ให้อภัย (The Trait Unforgiveness-forgiveness Scale: TUF) ของ เบอร์รีและเวอร์ทิงตัน (Berry & Worthington, 2001) เป็นการวัดแนวโน้มนิสัยการให้อภัยการกระทำความผิดระหว่างบุคคล ข้อคำถามประกอบด้วย การยึดติดความขุ่นแค้น ความสามารถให้อภัยในการกระทำที่หยาบคาย ข้อคำถามเป็นมาตราประมาณค่า (Likert-scale) 5 ระดับ ถ้าคะแนนสูงแสดงว่ามีนิสัยการให้อภัยที่สูง

แบบวัดของ (Berry et al., 2001)

เบอร์รี และคณะ (Berry et al., 2001) ให้นิยามนิสัยการให้อภัยเป็นแนวโน้มที่จะให้อภัยผ่านเวลาและผ่านสถานการณ์ แบบวัดการให้อภัยในสถานการณ์ของการกระทำความผิด (The Transgression Narrative Test of Forgiveness: TNTF) มีลักษณะเป็นการวัดสถานการณ์จำลอง (Scenario) ของนิสัยการให้อภัย แบบวัดTNTFถูกใช้ประโยชน์สถานการณ์จำลองการกระทำผิดที่มีการพัฒนามาจากงานวิจัยเชิงทดลองที่ค้นคว้าสุขภาพจิตอื่นๆ ข้อคำถามของแบบวัด TNTF เป็นตัวแปรของห้าเรื่องเล่าที่ใช้เป็นตัวแปรต้นในการค้นคว้าเชิงประจักษ์ของการสนองตอบแต่ละบุคคล ไปยังการกระทำความผิดระหว่างบุคคล เช่น ความโกรธ ความซึมเศร้า และอื่น มีการเสนอแนะว่าเป็นการใช้ตัวแปรของเรื่องเล่าที่ยังคงมีอยู่นำเสนอกรอบแนวคิดที่เชื่อมกับงานวิจัยทางสุขภาพจิตที่ยังมีอยู่ เช่น เงื่อนไขที่ได้จากรากฐานประสบการณ์หรือการทดลอง สถานการณ์จำลองการกระทำความผิดถูกดัดแปลงตั้งคำถามแนวโน้มการให้อภัยของแต่ละบุคคล

เบอร์รี และคณะ (Berry et al., 2001) เสนอว่าตามที่มีการใช้ตัวแปรความผิดมาตรฐาน เช่น ความผิดที่แน่นอน ผลลัพธ์ความผิด และความสัมพันธ์ของแบบวัด TNTF แสดงให้เห็นการให้อภัย

ในการตอบสนองในชีวิตประจำวัน และเป็นตัวแปรที่ต้องประเมินความเป็นอิสระในงานวิจัยที่เป็นธรรมชาติของการให้อภัย ไม่มีการรู้ถึงการประเมินการวัดการให้อภัยที่เป็นนิสัยในเวลาที่ผ่านมาแบบวัด TNTF แสดงให้เห็นความสำคัญขั้นแรกที่มีต่อความเข้าใจเชิงประจักษ์ของนิสัยการให้อภัย ในขณะที่ตัวแปรของรายละเอียดสถานการณ์เฉพาะจะช่วยรายงานขอบเขตที่ใหญ่ขึ้นของอิทธิพล อารมณ์ ความรู้สึก พฤติกรรมที่มีต่อการให้อภัย ข้อมูลเหล่านี้ถูกแปลงมาจากแบบวัด TNTF ที่ยังเป็นสถานการณ์เฉพาะ ดังนั้นแบบวัด TNTF กับเพียงห้าสถานการณ์จำลองและห้าระดับของตัวแปรที่คู่กันกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการให้อภัยที่สำคัญของการดำเนิน การประเมิน การมีหรือการหายไปของการขอโทษ มันคือข้อจำกัดที่จะใช้ประเมินการให้อภัยที่เป็นนิสัย

การวัด

แบบวัดการให้อภัยในสถานการณ์ของการกระทำความผิด (The Transgression Narrative Test of Forgiveness: TNTF) ของ เบอรี่ และคณะ (Berry et al., 2001) เป็นการรายงานตนเองห้าข้อคำถาม แบบวัด TNTF ใช้สถานการณ์จำลองกับตัวแปรในความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด ความรุนแรงของการกระทำความผิด การมีหรือการหายไปของการขอโทษ การดำเนินผู้กระทำความผิด ข้อคำถามเป็นมาตรประมาณค่า (Likert-scale) 5 ระดับ

แบบวัดของ บราวน์ (Brown, 2003)

บราวน์ (Brown, 2003) พัฒนามาตรวัดแนวโน้มการให้อภัย (Tendency to Forgive Scale; TTF) เป็นมาตรวัดอย่างย่อของนิสัยการให้อภัย แบบวัด TTF ประเมินขอบเขตในทันทีบุคคลมีแนวโน้มสู่การปลดปล่อยประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดที่มอบให้ต่อด้านตัวเขาเอง หรือการยึดติดกับประสบการณ์เหล่านั้น บราวน์กล่าวอย่างชัดเจนที่ว่าจุดประสงค์ของการวัดคือไปจับที่ความแตกต่างของแต่ละบุคคลในผลลัพธ์ที่เชื่อมโยงกับการให้อภัย และไม่ใช้กระบวนการที่เป็นการออกกฎหมายไปสู่ผลสัมฤทธิ์การให้อภัย ไปสู่สุดท้าย ลำดับของการศึกษาถูกจัดการ โดยใช้การรายงานเองและการประมาณค่าจากผู้สังเกตหรือผู้รักของการให้อภัย (การบรรจบกัน) การเปรียบเทียบการกระทำความผิดระหว่างบุคคลที่หวนคิดถึงข้อมูลกับการประมาณค่าแบบวัด TTF (การทำนาย) และการประมาณค่าแบบวัด TTF เปรียบเทียบกับโครงสร้างที่เหมือนและโครงสร้างที่ต่อต้าน (การบรรจบกันและอำนาจจำแนก) ไปสู่การสร้าง ความตรงของแบบวัด TTF

บราวน์ (Brown, 2003) สร้างสองจุดที่สำคัญเกี่ยวกับนิสัยการให้อภัยเป็น โครงสร้าง ประการที่หนึ่ง การวัดนิสัยการให้อภัยต้องการจำแนกความแตกต่างจากทัศนคติเกี่ยวกับการให้อภัย มันมีความเป็นไปได้สำหรับแต่ละบุคคลไปสู่การรับรองการให้อภัยเป็นคุณงามความดีที่สำคัญที่ปราศจากทำให้มีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการให้อภัย ซึ่งเพิ่มเข้ามา บราวน์พบว่าที่ว่าแต่ละบุคคล

คนที่ให้คำนิยามการให้อภัยสูง อย่างไรก็ตามก็ไม่ได้มีส่วนร่วมในการให้อภัย เช่นเดียวกับ
ภาวะซึมเศร้า ประการที่สองบุคคลผู้ที่มีนิสัยการแก้แค้นสูงอาจจะหรืออาจจะไม่มีส่วนร่วม
ในการแก้แค้นสำหรับเหตุผลที่ไม่เกี่ยวข้องกับการให้อภัย บราวน์เสนอแนะว่าปฏิกิริยาที่ซับซ้อน
ระหว่างนิสัยการให้อภัย ทักษะเกี่ยวกับการให้อภัย และนิสัยการแก้แค้น เขาเพิ่มเติมคำกล่าวที่ว่า
ความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยการแก้แค้นและนิสัยการให้อภัยต้องการการสำรวจต่อไป การศึกษา
แบบวัด TNTF และ แบบวัด TUF การศึกษา แบบวัด TTF เตรียมการสนับสนุนเชิงประจักษ์
เบื้องต้นสำหรับใช้ประโยชน์ในการสำรวจการให้อภัยในระดับของตัวแปรคุณลักษณะหรือนิสัย
ที่สำคัญคือ แบบวัด TTF ใช้ประโยชน์เลือกตัวคนของบุคคล เกณฑ์การทำความเข้าใจเฉพาะ
เช่น การดำเนิน การมีหรือการหายไปของการขอโทษ ความสัมพันธ์ของผู้กระทำผิด และอื่น ๆ
ในความพยายามไปสู่การเอาชนะ ข้อจำกัดของสถานการณ์เฉพาะที่พบกับแบบวัด TNTF ในเวลา
เดียวกัน แบบวัด TTF ยังคงขึ้นอยู่กับความรู้ของบุคคลว่ายึดการกระทำผิดอย่างไรในอดีต
อันที่ให้นั้นเหมือนเป็นอิทธิพลที่สูงโดยความรู้คิดที่ลำเอียงของบุคคล นี่คือการขึ้นอยู่กับ
ความแข็งแกร่งของความต้องการของบุคคลที่เป็นบุคคลผู้ให้ หรือความเชื่อที่พวกเขาจะให้อภัย
มันเป็นไปได้ที่วาระละเอียดของการทำความเข้าใจระหว่างบุคคลในอดีตถูกละเลยในหนทางที่ยินยอม
ให้บุคคลรู้สึกว่าการผิดกรรมของเขามีความสอดคล้องกับความเชื่อของเขา สุดท้ายถึงแม้ว่ามี
ความพยายามที่อยู่เหนือองค์ประกอบของสถานการณ์ แต่แบบวัดTTFมีเพียงสี่ข้อคำถามที่สั้นมาก
จำนวนคุณลักษณะบุคลิกภาพพื้นฐานของบุคคลพบว่ามีมีความเกี่ยวข้องกันกับนิสัยการให้อภัย

การวัด

แบบวัดแนวโน้มการให้อภัย (The Tendency to Forgive Scale: TTF) ของ บราวน์
(Brown, 2003) เป็นการวัดนิสัยการให้อภัยสี่ข้อคำถามที่พัฒนามาจากการประเมินความแตกต่าง
ของบุคคลในแนวโน้มการให้อภัย โดยเฉพาะความตั้งใจวัดไปสู่การวัดแนวโน้มของบุคคล
การยึดติดความแค้นใจหรือการขับไล่ประสบการณ์การทำความเข้าใจเฉพาะ เช่น อารมณ์ทางลบ
รวมทั้งความวิตกกังวลความซึมเศร้า ข้อคำถามที่เป็นทางการเป็นมาตราประมาณค่า (Likert-scale)
7 ระดับ คะแนนสูงบ่งบอกถึงมีแนวโน้มมากที่จะให้อภัย

แบบวัดของ เดอเชอ (DeShea, 2003)

เดอเชอ (DeShea, 2003) เสนอแนะว่ามันขาดความเหมาะสมในการวัดนิสัยการให้อภัย
โดยเฉพาะที่เดอเชอ ให้ข้อสังเกตว่าการวัดที่ยังคงมีอยู่ พบว่าในสามการศึกษาที่รายงานถึงการวัด
นิสัยการให้อภัยปรากฏว่ามีข้อบกพร่องที่ความสั้นเนื่องจากเป็นปัญหาที่แตกต่างกัน ประการแรก
จิราคร์ และมุลเลท (Girard & Mullet, 1997) ให้ข้อคิดเห็นว่าการวัดนิสัยการให้อภัย
กว่าการวัดอย่างที่เกิดขึ้นตามจริงของตัวแปรอิทธิพลของประชากร การรับผิดชอบต่อสิ่งไม่ดี

ที่เกิดขึ้นและการขอโทษ ประการที่สอง คานซ์ (Kanz, 2000) ให้ข้อคิดเห็นในข้อข้องใจทัศนคติเกี่ยวกับการให้อภัยโดยการใช้สถานการณ์จำลองที่แสดงถึงการรับผิดชอบต่อสิ่งไม่ดีที่เกิดขึ้นอย่างสุด ๆ และความรุนแรงอย่างสุด ๆ อาจทำให้มีความเบื่เกิดขึ้นในผลลัพธ์เหล่านี้ เดอเซอเสนอความคิดเห็นว่าแบบสอบถามของคานซ์ประกอบไปด้วยการกระทำผิดที่มีขนาดความรุนแรงสุดได้ที่สุดของการให้อภัยแก่ผู้กระทำความผิดของบุคคลอย่างแท้จริงเป็นการประมาณที่ค่อนข้างจะห่างไกล ประการที่สาม Berry et al. (2001) วัดข้อสงสัยเพียงห้าข้อแล้วรวมของความสัมพันธ์ เป็นระดับของการขอโทษและการรับผิดชอบต่อสิ่งไม่ดีที่เกิดขึ้น เดอเซอเสนอแนะว่าการวัดนั้นสั้นเกินไปและขาดความพยายามสำหรับผู้ตอบสนอง เป็นการวัดเพียงผิว ๆ ที่ไม่เพียงพอกับความซับซ้อนที่ข้องเกี่ยวกับนิสัยการให้อภัยในเวลาต่อไป เดอเซอ ประเมินว่าการวัดนิสัยการให้อภัยต้องการประเมินแนวโน้มหนึ่งของการให้อภัยที่ข้ามเวลาและข้ามสถานการณ์ เดอเซอมีแหล่งของข้อคำถามที่เพียงพอรวมตัวแปรที่หลากหลายข้ามระดับของการรับผิดชอบต่อสิ่งไม่ดีที่เกิดขึ้นและความสัมพันธ์

เดอเซอ พัฒนาแบบวัดความเต็มใจในการให้อภัย (The Willingness to Forgive: WTF)

คือสถานการณ์จำลองเป็นการวัดการรายงานตนเองของนิสัยการให้อภัยที่พัฒนามาจากการตอบสนองที่ต้องการ เธอยืนยันว่า แบบวัด WTF มีความเพียงพอมากในการประเมินนิสัยการให้อภัยกว่าการวัดตามที่กล่าวไว้ข้างต้น เดอเซอกล่าวว่าการวัดตามข้อมูลที่จำกัดมีมากเป็นไปได้กับการกระทำความผิดเฉพาะและจับได้ข้อมูลที่ไม่ว่างคั่ง มาตรการวัดมีความเป็นอิสระ ไม่มีการปนเปื้อน เช่น ผู้เข้าร่วมมีการตอบสนองอย่างไร ถึงอย่างไรก็ตามแบบวัด WTF นำเสนอตัวอย่างอันที่แปลโดยตรงของกลวิธีการวัดการให้อภัยตามสถานการณ์เข้าไปในข้อคำถามที่วัดนิสัยการให้อภัยที่ดีที่ความสั้นของการประเมินการให้อภัยที่เพียงพอที่ระดับของคุณลักษณะ นี่คือการวัดที่ใช้ประโยชน์สถานการณ์จำลองกับการผันแปรของตัวแปรสถานการณ์เฉพาะในความพยายามที่จะประเมินนิสัยการให้อภัยข้ามสถานการณ์ การประเมินช่วงต้นมีการสำรวจที่เพียงพอมากของการให้อภัย เช่น นิสัยจะเป็นความจำเป็นที่ดีกว่าสถานการณ์เฉพาะในลำดับที่เพิ่มขึ้นของได้ที่สุดที่วัดการนำเสนอแนวโน้มหรือความโน้มเอียงค่อนข้างกว่าการตอบสนองไปยังเกณฑ์เฉพาะ เช่น ความรุนแรง ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด การประณาม การคงอยู่หรือหายไปของการขอโทษ คือเป้าหมายของการศึกษาเร็ว ๆ นี้ เดอเซอพยายามสร้างการวัดนิสัยการให้อภัยที่อยู่นอกเหนือตัวแปรสถานการณ์ เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินใช้ประโยชน์การผันแปรของตัวแปรสถานการณ์เฉพาะที่มีการยอมรับวิธีการมานานสำหรับการอ้างอิงคุณลักษณะนิสัย อย่างไรก็ตามจำนวนของการผันแปรของตัวแปรสถานการณ์เฉพาะ ที่ว่าจำเป็นและหรือพอเพียงไปสร้างการวัดที่แท้จริงของแนวโน้มของบุคคลหรือนิสัยข้ามสถานการณ์ที่ยังคงไม่มีคำตอบ อย่างไรก็ตามข้อจำกัดหลักของของแบบวัด

WTF โดยเฉพาะในความสว่างของเป้าหมายในการศึกษาเรื่องนี้ เหมือนกับแบบวัด TNTF มันขึ้นอยู่กับกลวิธีการรวมกัน ไปอ้างอิงนิสัยการให้อภัย

การวัด

แบบวัดความเต็มใจในการให้อภัย (The Willingness to Forgive: WTF) ของ เดอเชอ (DeShea, 2003) การประเมินสถานการณ์จำลองของนิสัยการให้อภัยที่ประกอบด้วยสิบสองฉากที่เป็นทางการ เป็นมาตราประมาณค่า (Likert-scale) 6 ระดับ คะแนนสูงบ่งบอกถึงมีนิสัยการให้อภัย

แบบวัดของ มอเกอร์ และคณะ (Mauger et al., 1992)

มอเกอร์ และคณะ (Mauger et al., 1992) ใช้ประโยชน์แบบวัด The Minnesota Multiphase Personality Inventory-Revised: MMPI-R (Hathaway & McKinley, 1943 cited in Mauger et al., 1992) เชื่อมโยงมาตรนิสัยการให้อภัยกับผู้อื่น (FOO) และนิสัยการให้อภัยกับตนเอง (FOS) ไปสู่ความผิดปกติทางบุคลิกภาพ แบบวัด The FOO ถูกใช้ประโยชน์ในการดำเนินต่อไปของการศึกษา 1992 ร่วมกับแบบวัด The NEO-Personality Inventory-Revised : NEO-PI-R ของ คอสตาและแมคครี (Costa & McCrae, 1992) และ แบบวัด The MMPI-R (Hathaway & McKinley, 1943) ไปประเมินผลความสัมพันธ์ระหว่างการให้อภัยที่ว่าการให้อภัยเป็นโครงสร้างระหว่างบุคคลที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (Big Five) ด้านความน่าชื่นชม (Agreeableness) และมีความสัมพันธ์ทางลบกับด้านอาการทางประสาท (Neuroticism) ความรู้สึกลึกซึ้งถูกประเมินและพบในโครงสร้างภายในบุคคลที่มีความสัมพันธ์ไปยังความยากลำบากในการให้อภัยตนเอง มอเกอร์และคณะเสนอแนะว่าระดับที่ต่ำของนิสัยการให้อภัยมีความสัมพันธ์กับความผิดปกติทางบุคลิกภาพหรือระดับสูงของพยาธิสภาพทางจิตเป็นหลักฐานที่ต่ำ แต่มีนัยสำคัญทางสถิติของความสัมพันธ์ระหว่างแบบวัด FOO และ แบบวัด MMPI-R แต่อย่างไรก็ตามมันเป็นความสำคัญที่ต้องบันทึกไว้ที่ว่าแบบวัด FOO ถูกเรียกเข้าไปในคำถามการวัดนิสัยการให้อภัย โดยเฉพาะ บราวน์ (Brown, 2003) บันทึกไว้ข้อคำถามที่ข้องใจหรือไม่อย่างไรที่บุคคลใช้ประโยชน์ในการถากถาง การอาฆาตแค้น การแก้แค้น พฤติกรรมการแสวงหาการแก้แค้นในการตอบสนองประสบการณ์การกระทำผิดนี้คือการวิจารณ์มันอาจเป็นมาตรที่จะมีทำให้มีชื่อนิสัยการแก้แค้นที่ความเหมาะสมมากกว่า ในความจริงตามที่ บราวน์กล่าวถึง เจ็ดข้อคำถามที่ถูกใช้อย่างคำต่อคำโดย แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 2001) ในการสำรวจการแก้แค้น

แบบวัดการให้อภัย (The Forgiveness Scale) โดย มัวเกอร์ และคณะ (Mauger et al., 1992 cited in Leach & Lark, 2004) ประกอบด้วย 30 ข้อคำถาม ข้อความจริง-เท็จ เป็นเครื่องมือที่ออกแบบสำหรับการวัดสองความความสัมพันธ์องค์ประกอบการหมุนแกนที่ให้แกนตัวประกอบ

ตั้งฉากกัน (Orthogonal Factors) ประกอบด้วยแบบวัดการให้อภัยตนเอง (Forgiveness of Self, FS) และ แบบวัดการให้อภัยผู้อื่น (Forgiveness of others, FO) แต่มีปัญหาคือการให้อภัยของตนเองมีความเชื่อมโยงกับ Depression, Anxiety, Distrust (ความคลางแคลงใจ) และ Negative Self-esteem Scale of the MMPI. ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบวัด FS คือ .82 ขณะที่ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ FO คือ .79 ความเที่ยงแบบ Test-retest ของแบบวัด FS คือ .67 และของแบบวัด FO คือ .94 มีคำแนะนำว่าการให้อภัยผู้อื่นมีความคงที่ในการข้ามเวลา และทัศนคติไปยังการให้อภัยของตนเองผันผวน (Fluctuate) มากเมื่อเวลาที่ล่วงเลยไป งานวิจัยครั้งแรกแนะนำว่าที่ว่าแบบวัด FS และแบบวัด FO มีโครงสร้างความสัมพันธ์แบบตั้งฉากกันกับความสัมพันธ์ระหว่างมาตรวัด (An Inter Scale Correlation) คือ .37

การวัด

แบบวัดการให้อภัยผู้อื่น (The Forgiveness of Others Scale: FOO) ของ มัวเกอร์ และคณะ (Mauger et al., 1992) เป็นมาตรวัดห้าข้อที่ตั้งใจที่จะประเมินนิสัยการให้อภัยแก่ผู้อื่น แบบวัด FOO นำเสนอประเด็นของการเอาความแค้นออกใจไป แสดงให้เห็นถึงการแก้แค้น การยึดติด ความขุ่นเคือง และแสวงหาอื่น ๆ สาเหตุที่ทำให้เจ็บ

แบบวัดของ ทัวร์เซนท์ และเวบ (Toussaint & Webb)

ทัวร์เซนท์ และเวบ (Toussaint & Webb, n.d.) พัฒนาแบบวัด The Multidimensional Forgiveness Scale: MFS เป็นชุดที่มีหลายดัชนีของการให้อภัย แบบวัด MFS ประกอบด้วยเจ็ดมาตรย่อยที่รวมฟาสต์ของการให้อภัยตนเอง การให้อภัยผู้อื่น การรู้สึกให้อภัยโดยผู้อื่น การรู้สึกให้อภัยโดยพระเจ้า พระเจ้าให้อภัย การแสวงหาการให้อภัยจากผู้อื่น การแสวงหาการให้อภัยจากพระเจ้า มิติการให้อภัยเหล่านี้ถูกเลือกมาจากการผนวกในการวัดที่มีพื้นฐานจากทฤษฎีเริ่มแรกและการทำงานวิจัยเชิงประจักษ์ที่แสดงให้เห็นว่าคุณลักษณะที่แตกต่างของการให้อภัยที่มีอยู่และจะวัดได้แม่นยำมาก โดยเฉพาะ Enright and The Human Development Study Group (1991) ที่เสนอแนะว่าการให้อภัยที่ยังคงมีอยู่ภายในกลุ่มที่มีจำนวน 3 คือ การให้อภัยที่รวมเข้าไว้ การรับรู้การให้อภัย และการให้อภัยตนเอง ทั้งสามองค์ประกอบ คือการประสานงานที่ยิ่งใหญ่ที่ถูกเขียนเกี่ยวกับการให้อภัยระหว่างบุคคล อย่างไรก็ตามก็มีการพิจารณาอย่างสนใจอย่างเล็กน้อยให้แก่ การรับรู้ การให้อภัย หรือการให้อภัยตนเอง ตามที่ Enright and The Human Development Study Group (1991) มีเพียงบทเดียว (Baue et al., 1992) โดยเฉพาะการอ้างถึงการให้อภัยตนเองและจำนวนเล็กน้อยภายนอกของการติดตามตามศาสนาที่มีการเพ่งเล็งไปที่การให้อภัยของพระเจ้า หรือการแสวงหาการให้อภัยจากผู้อื่น ตนเอง หรือพระเจ้า แบบวัด The MFS ถูกใช้ประโยชน์ในการศึกษาจำนวนมากที่ไม่ได้พิมพ์ไว้ การค้นคว้านำไปสู่การสนับสนุนความตรงเชิงเนื้อหา

(Face Validity) ของข้อคำถาม ขณะที่การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจมีความล้มเหลวอย่างมากมาในการนำเสนอมิติ โดยเฉพาะมิติของตนเองและของพระเจ้าแสดงให้เห็นถึงองค์ประกอบเชิงโครงสร้างที่อ่อนแอ กับสนับสนุนที่ดีกว่ามิติอื่น อย่างไรก็ตามทั้ง ๆ ที่มีองค์ประกอบที่อ่อนแอ แบบวัด The MFS มีการแสดงให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบของบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (Big Five) และฟิสิกส์การเห็นพ้องต้องกันกับการทบทวนเอกสารที่มีอยู่ นี่คือมาตรวัดอื่นที่ทั้งหมดที่แสดงถึงระดับที่เหมาะสมกับความสัมพันธ์ทั้งด้านความน่าชื่นชม (Agreeableness) และด้านอาการทางประสาท (Neuroticism) ข้อจำกัดที่สำคัญของแบบวัด MFS คือการตอบที่บิดเบือนความจริง ที่มันยังคงเหลืออยู่มากมายที่ไม่ได้สำรวจถึงแม้ว่าข้อมูลได้ถูกสะสมจำนวนการศึกษาพบว่ามันน้อยและผลลัพธ์ที่มีอยู่ก็ไม่ได้มีการตีพิมพ์ ดังนั้น ไม่มีการทำซ้ำหรือทำสำเนาใหม่

การวัด

แบบวัด The Multidimensional Forgiveness Scale: MFS ของ ทัวร์เซนต์ และเวบ (Toussaint & Webb, n.d.) ประกอบไปด้วยเจ็ดมาตรวัดย่อย ให้อภัยตนเอง (8 ข้อ) ให้อภัยผู้อื่น (8 ข้อ) การรู้สึกให้อภัยโดยผู้อื่น (9 ข้อ) การรู้สึกให้อภัยโดยพระเจ้า (8 ข้อ) พระเจ้าให้อภัย (5 ข้อ) การแสวงหาการให้อภัยจากผู้อื่น (5 ข้อ) การแสวงหาการให้อภัยจากพระเจ้า (5 ข้อ) ข้อคำถามถูกรับรองโดยมาตรห้าระดับ ไม่เห็นด้วยมากที่สุด ถึงเห็นด้วยมากที่สุด คะแนนสูงแสดงถึงมีความโน้มเอียงให้อภัย

แบบวัดการให้อภัยของ มุลเลต และคณะ (Mullet et al: The Forgiveness

Questionnaire)

มุลเลต และคณะ (Mullet et al., 2003 cited in Suwartono, Prawasti, & Mullet, 2007) ได้สร้างแบบวัดการให้อภัย (The Forgiveness Questionnaire) ขึ้นเพื่อใช้ประเมินการให้อภัยในบริบทของวัฒนธรรมที่หลากหลาย มันมีรากฐานกรอบความคิดร่วมกันของประเทศทางทวีปยุโรปและอเมริกาของการให้อภัย (Wade & Worthington, 2003; Worthington & Wade, 1999) ในโลกตะวันตก เมื่อคนหนึ่งเป็นเหยื่อของการทำความผิดที่ตั้งใจ ความรู้สึกขุ่นเคืองแค้นใจรู้สึกสมเหตุสมผล ความรุนแรงและช่วงเวลาบ่อยครั้งที่ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ความผิด ทศนคติของผู้กระทำความผิด และบุคลิกภาพของเหยื่อ ตอนสุดท้ายของสภาพความขุ่นเคืองแค้นใจสามารถเกิดขึ้นได้หลายรูปแบบ อันที่ค่อนข้างโดยตรงในความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพของเหยื่อและผู้กระทำความผิด และสภาพแวดล้อม รูปแบบที่แตกต่างของตอนสุดท้ายของธรรมชาติความขุ่นเคืองแค้นใจกับการให้อภัย การแก้แค้น หรือ ความใกล้ชิดชนิดอื่น ๆ ความไม่พอใจที่เป็นทางการหรือการลี้ม (Suwartono et al., 2007)

การใช้เทคนิคการวิเคราะห์องค์ประกอบของ มุลเล็ท, ฮอร์บิน, ลอร์โมเน และเจอร์ราด (Mullet, Houdbine, Laumonnire & Girard, 1998) ในปี 1998 (Mullet et al., 2003) แสดงให้เห็น บุคคลมีความเกี่ยวข้องที่ความแตกต่างกับเกี่ยวข้องกับความรุนแรงของความขุ่นเคืองแค้นใจ เป็นพอเพียงที่โดดเด่นในการช่วยระบุแยกองค์ประกอบ ความขุ่นเคืองแค้นใจที่ยาวนาน (Lasting Resentment) องค์ประกอบนี้พ้องกันกับแนวความคิดการไม่ให้อภัยที่ถูกเสนอแนะโดย เวอร์ทิงตัน และเวด (Worthington & Wade, 1999) และเตือนให้นึกถึงอย่างมากของแนวความคิดการครุ่นคิดที่ถูกเสนอแนะโดย คาพรารา (Caprara, 1986) แนวความคิดการหลีกเลี่ยงของผู้กระทำความผิด ที่ถูกใช้โดย แมคคัลลัฟ และฮอยท์ (McCullough & Hoyt, 2002) และแนวคิดของการคงอยู่และ ไม่อยู่ของความคิดทางลบโดย ไรอันท์ และคณะ (Rye et al., 2001)

มุลเล็ท และคณะ (Mullet et al., 1998, 2003) แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของบุคคล ที่มีความรู้สึกไวต่อเหตุการณ์ (Sensitivity to Circumstance)ที่มีความสัมพันธ์ที่เพียงพอที่ช่วยระบุ การแยกองค์ประกอบอื่นๆ เช่น ความรู้สึกไวต่อบุคคลและเหตุการณ์ทางสังคม สุดท้าย มีการแสดง ถึงความแตกต่างของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการตอบสนองการให้อภัยที่มีความโดดเด่นที่เพียงพอที่ ช่วยระบุแยกองค์ประกอบที่สาม ความเต็มใจที่จะให้อภัย (Willingness to forgive) องค์ประกอบนี้ พ้องกับแนวคิดของการกระจายหายไปที่ถูกเสนอแนะโดย คาพรารา (Caprara, 1986) และ แนวความคิดการคงอยู่ของความคิดเชิงบวกโดย ไรอันท์ และคณะ (Rye et al., 2001)

แบบวัด The Forgiveness Scale พัฒนาโดย มุลเล็ทและคณะ และมุลนอซ์และคณะ (Mullet et al., 1998; Muñoz Sastre et al., 2005 cited in Chiamello, Mesnil, Muñoz Sastre, & Mullet, 2008) ได้พัฒนามาตรวัดนิสัยการให้อภัยประกอบไปด้วย 19 ประโยค มีสี่องค์ประกอบ คือ

1. ความโน้มเอียงต่อความขุ่นเคืองที่ยาวนาน (Propensity to Lasting Resentment) เป็นองค์ประกอบของความขุ่นเคืองที่ยาวนาน
2. ความรู้สึกไวต่อสถานการณ์ (Sensitivity to Circumstance) เป็นองค์ประกอบ ของความรู้สึกไวต่อสถานการณ์
3. ความเต็มใจที่จะให้อภัย (Willingness to Forgive) เป็นองค์ประกอบของการให้อภัย
4. ความเต็มใจที่แก้แค้น (Willingness to Avenge) เป็นองค์ประกอบของการแก้แค้น

การประเมินนิสัยการให้อภัยทางอ้อม (Indirect Assessment of Dispositional

Forgiveness)

แบบวัดของ เอสตัน และคณะ (Ashton et al., 1998)

เอสตัน และคณะ (Ashton et al., 1998) ดำเนินการศึกษากับบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (Big Five Personality) ที่ถูกเสนอแนะโดย แมคครี และจอห์น (McCrae & John, 1992) โดยการระบุถึงความสัมพันธ์ของการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่ผู้อื่นและเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่างตอบแทนซึ่งกันและกัน การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่ผู้อื่นถูกรวมว่าอยู่ในการปฏิบัติตัวเพื่อผลประโยชน์ของผู้ให้กำเนิด น่าจะเป็นความสัมพันธ์เพื่อการดำรงอยู่และการสืบพันธุ์เท่ากับว่ามันมาด้วยค่าของตัวเอง การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่างตอบแทนซึ่งกันและกัน ในทางตรงข้าม รูปแบบพื้นฐานของปฏิริยาความร่วมมือกับผู้อื่นมาเป็นเวลานาน ทั้งมีความสัมพันธ์และไม่มีความสัมพันธ์ เอสตันและคณะ เสนอความคิดเห็นว่าการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่างตอบแทนซึ่งกันและกัน จะมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพที่เชื่อมโยงกับแนวโน้มการให้อภัยหรือไปยังการโต้ตอบซึ่งกันและกัน ภายในกรอบโครงงานการให้อภัยและการโต้ตอบกันถูกนำเสนอทั้งในตอนที่ของพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในการเจรจาต่อรอง การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่างตอบแทนซึ่งกันและกันเป็นความสำคัญในความสัมพันธ์เครือญาติ โดยเฉพาะการดำรงอยู่ของเครือญาติมีอิทธิพลตรงในการปกป้องและการดำรงอยู่ อย่างไรก็ตาม เอสตันและคณะ แสดงความคิดเห็นว่ามันอาจมีความสัมพันธ์มากในความสัมพันธ์ที่ไม่ใช่เครือญาติ เมื่อผลลัพธ์ไม่ใช่เนื้อแท้ที่น่าสนใจของบุคคลการเลือกที่จะให้อภัยหรือไม่ให้อภัยเป็นความคิดที่เชื่อมโยงกับบุคลิกลักษณะที่มีการเชื่อมโยงกับการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่างตอบแทนซึ่งกันและกัน สนับสนุนข้อเสนอแนะของเอสตันและคณะที่ว่า การให้อภัยและการไม่ได้ตอบซึ่งกันและกันเข้ากันได้กับการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่างตอบแทนซึ่งกันและกัน

การวัด

แบบวัด The Forgiveness/ Non Retaliation Scale: FNS ของ เอสตันและคณะ (Ashton et al., 1998) เป็นมาตรวัดการรายงานเปิดเผยมาตรวัดแปลงมาจากมาตรวัด Saucier' Big Five Mini-Markers ของ ซอร์เชียร์ (Saucier, 1994) เป็นมาตรวัดที่ขยายการวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (Big Five) แบบวัด The Forgiveness/ Non Retaliation Scale วัดการให้อภัยและวัดการไม่ได้ตอบซึ่งกันและกันกับเปิดเผยคำถามที่สงสัยแนวโน้มที่น่าสงสัยที่ว่าผู้อื่นมีการหลอกลวง กลับกลายเป็นการโกรธผู้อื่นตอบโต้ผู้อื่น และสิ่งที่จะให้อภัยผู้อื่น (Ashton & Lee, 2001)

แบบวัดของ วอคเกอร์ และกอร์สซ (Walker & Gorsuch, 2002)

วอคเกอร์ และกอร์สซ (Walker & Gorsuch, 2002) ประเมินการให้อภัยที่ระดับของบุคลิกภาพ โดยใช้ข้อคำถามที่ประกอบด้วยข้อคำถามที่มาจากแบบวัด The Goldberg International Personality Item Pool (IPIP), 1999 วอคเกอร์ และกอร์สซ ยืนยันที่ต้องการใช้ประโยชน์ในการวิเคราะห์ในระดับที่ละเอียดสู่การขยายความที่มากยิ่งขึ้นภายใต้คุณลักษณะของบุคลิกภาพที่เชื่อมโยงกับการให้อภัยเช่นนิสัย รากฐานของแบบวัด IPIP ถูกใช้ประโยชน์กับความสามารถที่ใช้ประเมินองค์ประกอบกลุ่มกว้าง ๆ เช่น แบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (Big Five) ได้ดี เช่นเดียวกับการวิเคราะห์ในระดับที่ละเอียด ข้อคำถามถูกรวมเข้าไว้ด้วยกันเป็นข้อมูลโดยรวม 16 องค์ประกอบ เหมือนแบบวัดของแคเทล 16 องค์ประกอบ (Cattell's 16-PF) วอคเกอร์ และกอร์สซ มีความแปรปรวนที่อธิบายได้โดยองค์ประกอบแบบวัด IPIP

การวัด

แบบวัดการให้อภัยของ วอคเกอร์ และกอร์สซ ถูกประเมินกับมาตรวัดที่ไม่มีหัวข้อของการให้อภัยที่ปรับมาจาก แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 1997) ภายในกรอบงานของ แมคคัลลัฟ และคณะ การให้อภัยตามสถานการณ์ถูกประเมิน 5 ข้อคำถาม ที่ประกอบด้วย การปรารถนาให้ผู้อื่นได้ดี การไม่เห็นด้วยกับบุคคลอื่น ความคิดชื่นชมบุคคลอื่น การประณามผู้อื่นอย่างรุนแรง และการให้อภัยผู้อื่นโดยทั่วไป วอคเกอร์ และกอร์สซ ปรับข้อคำถามมาจากโครงสร้างการให้อภัยผู้อื่น การรับรู้การให้อภัย และมาตรวัดย่อยการให้อภัยตนเอง ผู้เข้าร่วมถูกสอนให้เลือกได้ตอบขณะที่คิดถึงกับเพื่อนในปัจจุบันและเพื่อนในอดีต คู่รักในปัจจุบันและในอดีต พ่อแม่หรือพ่อแม่บุญธรรม วอคเกอร์ และกอร์สซ (Walker & Gorsuch, 2002) ให้ข้อเสนอว่านิสัยการให้อภัยสามารถที่อ้างอิงไปยัง หลักพื้นฐานของการรวมข้ามข้อคำถามการให้อภัยในสถานการณ์กับคะแนนจำนวนรวมทั้งหมดพิจารณาซึ่งสะท้อนกลับนิสัยการให้อภัย

การวัดการให้อภัยเฉพาะเหตุการณ์ (State Forgiveness)

แบบวัด Enright Forgiveness Inventory (Subkoviak et al., 1995) เป็นมาตรที่ใช้วัดการให้อภัยของบุคคลในสถานการณ์ที่ทำให้ขุนเคืองเฉพาะสถานการณ์ มีข้อกระทง 60 ข้อ เป็นมาตรประมาณค่า 6 ระดับ ตั้งแต่เห็นด้วยอย่างยิ่ง จนถึงไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 1998) พัฒนามาตรวัดการให้อภัยระหว่างบุคคลบนพื้นฐานทฤษฎีแรงจูงใจของบุคคลที่ตอบสนองต่อเหตุการณ์ทางลบตามแนวคิดของ กอตท์แมน (Gottman 1993 cited in McCullough et al., 1998) เมื่อบุคคลต้องเผชิญกับเหตุการณ์ที่ทำให้เสียใจ หรือขุนเคืองใจบุคคลจะมีการตอบสนอง 2 แบบ คือ แก่แค้น และหลีกเลี่ยง มาตรการที่

พัฒนาใช้ชื่อว่า Transgression-Related Interpersonal Motivations Inventory (TRIM) เป็นมาตร
 ประมาณค่า 5 ระดับ มีข้อกระทงทั้งหมด 12 ข้อ แบ่งเป็นด้านการแก้แค้น 5 ข้อ และด้าน
 การหลีกเลี่ยง 7 ข้อ การได้คะแนนในมาตรวัด TRIM ต่ำแสดงถึงการให้อภัยสูง ตลอดระยะเวลา
 10 ปี การให้อภัยมีกรอบความคิดที่เป็นกระบวนการลดแรงงูใจเชิงลบ (เช่น หลีกเลี่ยง และ
 แก้แค้น) ต่อผู้ที่ทำร้าย และรื้อฟื้นแรงงูใจทางบวกไปยังผู้ที่ทำร้าย (McCullough et al., 1997)
 ต่อมา แมคคัลลัฟ และคณะ ได้พัฒนาแบบวัด TRIM-18 (McCullough et al., 1998) ซึ่งประกอบ
 ไปด้วย เจ็ดข้อคำถามของมาตรวัดย่อยของแรงงูใจหลีกเลี่ยงผู้ที่ทำร้าย ห้าข้อคำถามของมาตรวัด
 ย่อยของแรงงูใจที่แสวงหาการแก้แค้นผู้ที่ทำร้าย ทั้งคู่มีความคงที่ภายใน (Internal Consistency)
 ที่สูง ($\alpha \geq .85$) ความคงที่ของการทดสอบซ้ำ (Test-retest) ปานกลาง (8 สัปดาห์ของการทดสอบซ้ำ
 $r = .50$) และมีหลักฐานของความตรงเชิงโครงสร้าง (McCullough et al., 2001, 1998) ข้อคำถาม
 เป็นมาตรประมาณค่าลิเคิร์ต 5 ระดับ (1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง) เมื่อเร็วนี้
 มีการเพิ่มเติมหข้อคำถามของมาตรวัดย่อยสำหรับการวัดแรงงูใจประสานไมตรี ซึ่งมี
 ค่าความเที่ยงที่ดี (McCullough et al., 2003; McCullough & Hoyt, 2002) หข้อคำถามเป็นมาตร
 ประมาณค่าลิเคิร์ต 5 ระดับ เช่นเดียวกับข้อคำถามของแรงงูใจหลีกเลี่ยงและการแก้แค้น
 แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough, Root, & Cohen, 2006) ได้ทำการวิเคราะห์ 18 ข้อคำถามด้วย
 การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) กับ oblique rotation สององค์ประกอบกับค่าไอเกน
 (Eigen Values) ติมากกว่าการสกัดหนึ่งองค์ประกอบและอธิบายความแปรปรวน ของข้อคำถามได้
 65.30% ข้อคำถามการหลีกเลี่ยงมีน้ำหนักที่แข็งแกร่งและเป็นบวกกับองค์ประกอบแรก ข้อคำถาม
 ประสานไมตรี น้ำหนักที่แข็งแกร่งและเป็นลบกับองค์ประกอบ(อธิบายความแปรปรวนของข้อ
 คำถามทั้งหมดได้ 53.10 %) แมคคัลลัฟ และคณะให้ชื่อองค์ประกอบนี้ว่า Avoidance Versus
 Benevolence Motivation (คะแนนสูงบ่งบอกว่ามีแรงงูใจหลีกเลี่ยงสูงและมีแรงงูใจประสาน
 ไมตรีต่ำ) ห้าข้อคำถามของการแก้แค้นน้ำหนักที่แข็งแกร่งและเป็นบวกกับองค์ประกอบที่สอง
 (อธิบายความแปรปรวนของข้อคำถามทั้งหมดได้ 12.10 %) แมคคัลลัฟ และคณะให้ชื่อ
 องค์ประกอบที่สองนี้ว่า Revenge Motivation ความจริงข้อคำถามการหลีกเลี่ยงและการแก้แค้น
 แสดงถึงความแตกต่างชัดเจนแต่องค์ประกอบที่สัมพันธ์กันคือความคงที่ในการศึกษาวิจัยที่ผ่านมา
 ในการใช้ 12-item version of the TRIM (McCullough et al., 1998) ข้อคำถามมีความสัมพันธ์
 Cross-loading ต่ำ

เบอรี่ และคณะ (Berry et al., 2001) พัฒนาการวัดการให้อภัยแบบบรรยายสถานการณ์
 เรียกว่า The Transgression Narrative Test of Forgiveness (TNFT) โดยแบบวัดนี้ให้บุคคล
 จินตนาการให้ตนอยู่ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน 5 สถานการณ์ที่ทำให้ตนรู้สึกถูกทำร้าย

และให้บุคคลประเมินการให้อภัย พบว่า บุคคลที่ไม่ให้อภัยมักจะมีอารมณ์โกรธ วิตกกังวลและมีอารมณ์ทางลบ และการให้อภัยมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับบุคลิกภาพแบบ 5 องค์ประกอบ ด้านความเป็นมิตร

ตัวอย่างมาตรวัดการให้อภัย

1. Measuring Dispositional Forgiveness

- 1.1 The Willingness to Forgive Scale (Hebl & Enright, 1993)
- 1.2 Trait Forgiveness Scale (Berry et al., 2005)
- 1.3 Tendency to Forgiveness Scale (Brown, 2004)
- 1.4 Mansfield-Blair Forgiveness Scale (Karen & Mansfield-Blair)
- 1.5 Transgression Narrative Test of Forgiveness Scale (Berry et al., 2001)
- 1.6 Forgiveness of Other Scale (Mauger et al., 1992)

2. Measuring Forgiveness of an Offender

- 2.1 Enright Forgiveness Inventory (Robert, 1995) an offense-specific
- 2.2 Transgress-Related Interpersonal Motivation Inventory (McCullough, 2001)
- 2.3 Wade Forgiveness Scale (Wade, 1989)

ในการศึกษานี้เป็นการให้อภัยระหว่างบุคคลในเฉพาะเหตุการณ์ (State Forgiveness) วัดการให้อภัยที่การทำผิดเฉพาะ (Offense-specific) โดยประเมินจากมุมมองผู้ให้อภัย จากการรายงานตนเอง (Self-report) ตามแนวคิดทฤษฎีของ แมคคัลลัฟ และคณะ (McCullough et al., 1997) เนื่องจากเข้ากับบริบทของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ เด็กนักเรียน อาชีวศึกษา ที่มีคดีการทะเลาะวิวาท การแก้แค้นกลับภายหลังการถูกผู้อื่นทำร้ายร่างกายหรือจิตใจ โดยการทำร้ายให้บาดเจ็บ หรือการทำให้เสียชีวิต ซึ่งเป็นการจงล้างจงผลาญกันไปมา และจากการศึกษาของ คูกเคื่อน พันธุมนาวัน (2551, หน้า 243) พบว่ามาตรวัดที่นิยมใช้กันอยู่มากมี 2 ด้าน คือ ด้านการหลีกเลี่ยง และการแก้แค้น และจากการศึกษาแบบวัดการให้อภัยที่ใช้ในประเทศเป็นการแปลจากต่างประเทศ แต่ยังไม่มีการศึกษาเพื่อยืนยันว่าแบบวัดมีความเหมาะสมกับบริบทของสังคมไทยจริงหรือไม่ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาแบบวัดการให้อภัยตามแนวคิดของ แมคคัลลัฟ (McCullough et al., 1997) ตามบริบทของสังคมไทยด้วยการใช้เทคนิคเดลฟาย

ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการให้อภัยของนักเรียน ระดับนักเรียน และระดับสาขาวิชา

การวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดปัจจัยเชิงสาเหตุทุกระดับที่ส่งผลต่อการให้อภัยของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดสำนักงาน

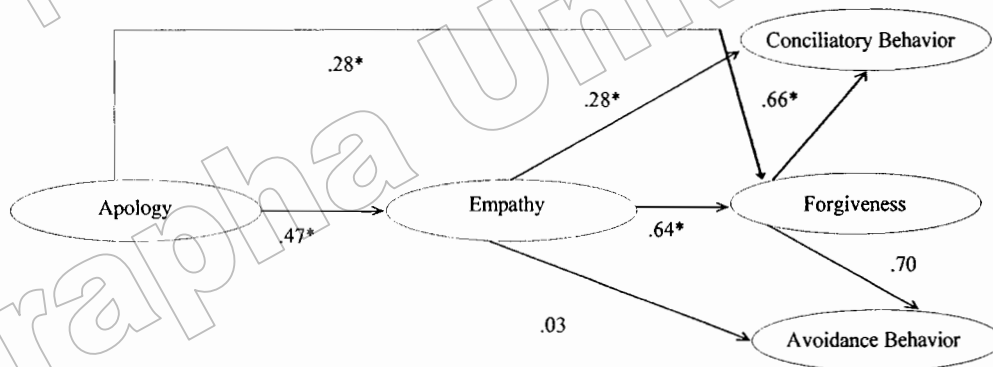
คณะกรรมการอาชีวศึกษา ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และภาคกลาง ด้วยการแบ่งปัจจัยที่ส่งผลออกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับนักเรียน และระดับสาขาวิชา ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับนักเรียนและครู ซึ่งเรียกว่า พหุระดับ (Multi-level) ตามแนวคิดของ สำเริง บุญเรืองรัตน์ (2540, หน้า 227-278) นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542, หน้า 236) ราชนัย บุญธินา (2542, หน้า 22) จึงได้ปัจจัยที่ส่งผลต่อการให้อภัยของนักเรียน ดังนี้

ระดับนักเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าปัจจัยเชิงสาเหตุระดับนักเรียนที่มีอิทธิพลต่อการให้อภัยของนักเรียน ได้แก่ ความเห็นใจเข้าใจผู้อื่น การนับถือศาสนาของนักเรียน บุคลิกภาพด้านความน่าชื่นชม การขอโทษ และการครุ่นคิด ดังนี้

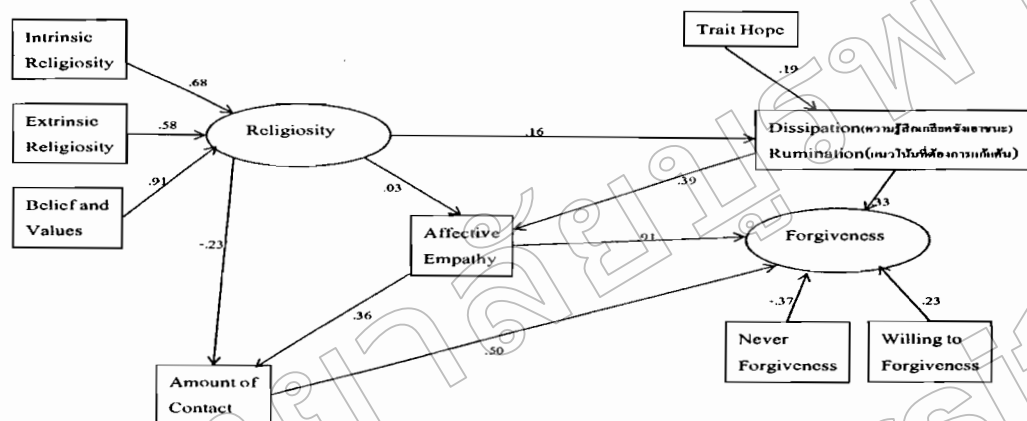
1. ความเห็นใจเข้าใจผู้อื่นและการให้อภัย (Empathy and Forgiveness)

1.1 Interpersonal Forgiving in Close Relationships: II Theoretical Elaboration and Measurement (McCullough et al., 1997)

ภาพที่ 2 โมเดลการให้อภัยระหว่างบุคคลของเพื่อนสนิท

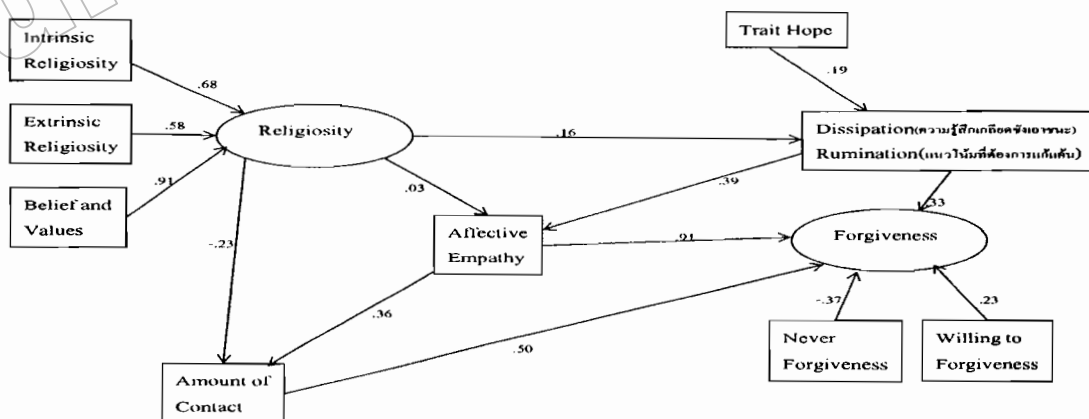
1.2 Forgiveness in Northern Ireland: A Model for Peace in the Midst of the “Troubles”, 2005

ภาพที่ 3 โมเดลการให้อภัยในไอร์แลนด์เหนือ

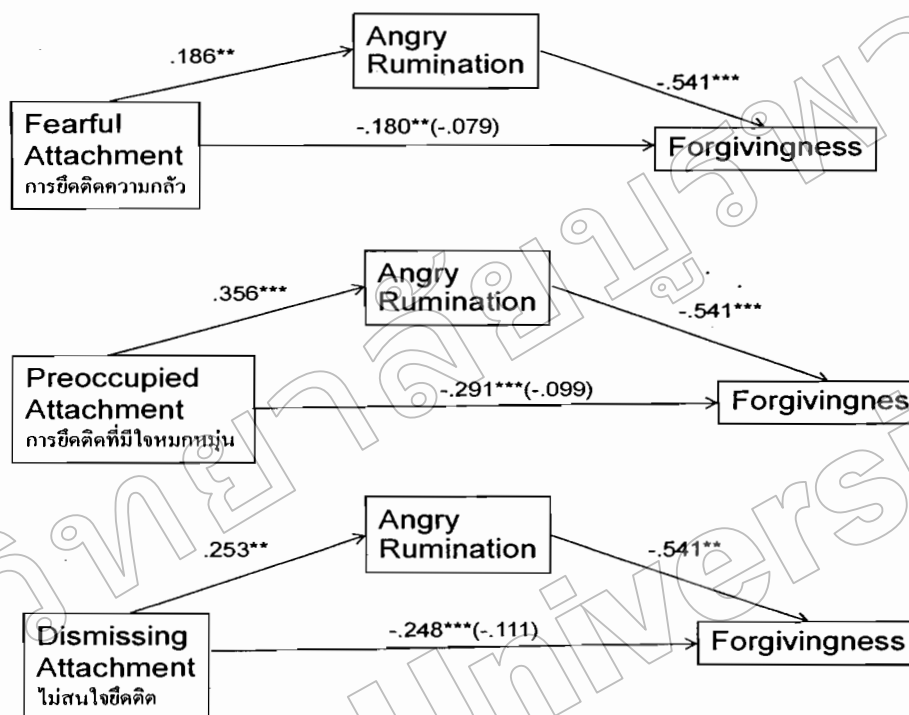
2. การครุ่นคิดและการให้อภัย (Rumination and Forgiveness)

2.1 Forgiveness in Northern Ireland: A Model for Peace in the Midst of the “Troubles” (Scott et al., 2005)

ภาพที่ 4 โมเดลการให้อภัยในไอร์แลนด์เหนือ

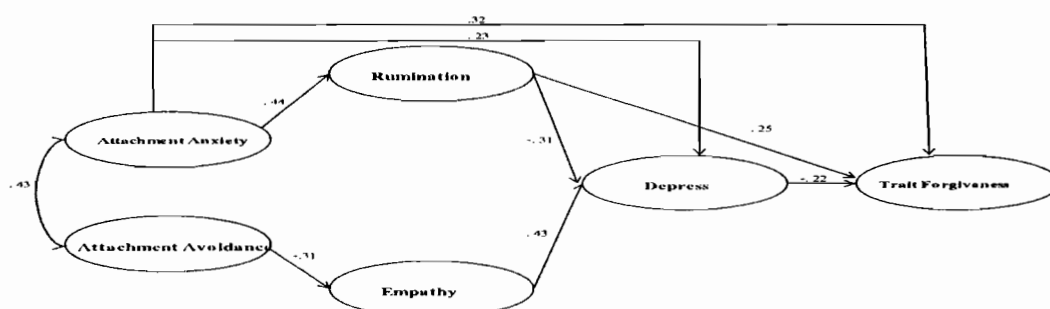
2.2 Attachment and Trait Forgiveness: The Mediating Role of Angry Rumination (Jeni, Kelli, Everret, & Donelson, 2007)

ภาพที่ 5 โมเดลการยึดมั่นและคุณลักษณะของการให้อภัย

2.3 Insecure Attachment and Depressive Symptom: The Mediating role of Rumination, Empathy and Forgiveness (Jeni, Davis, Green, & Worthington, 2009)

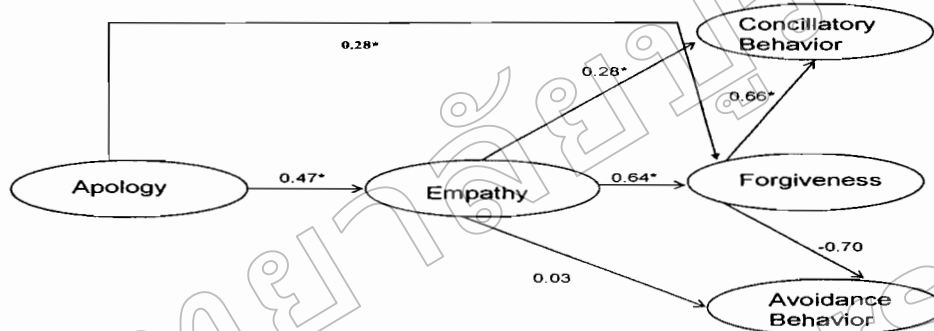
Insecure attachment and depressive symptom: The mediating role of rumination, empathy and forgiveness

ภาพที่ 6 โมเดลการผูกพันกับความไม่ปลอดภัยและอาการซึมเศร้า

3. การขอโทษและการให้อภัย (Apology and Forgiveness)

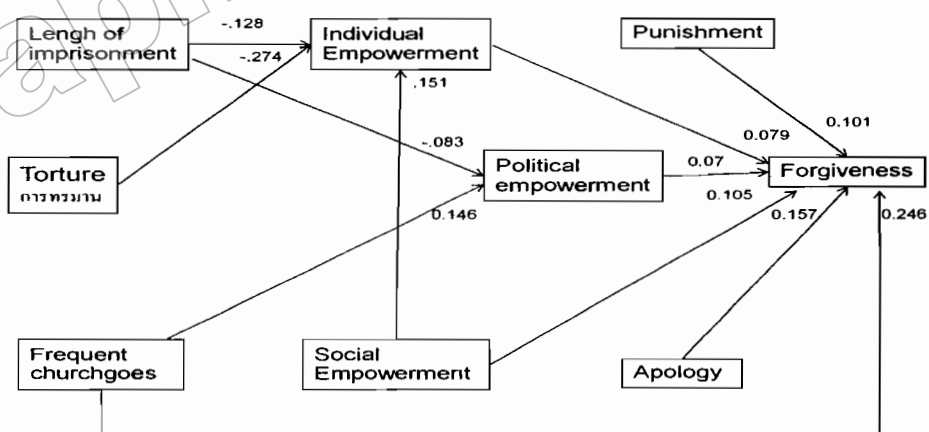
3.1 Interpersonal Forgiving in Close Relationships: II Theoretical Elaboration and Measurement (McCullough et al., 1997)

ภาพที่ 7 โมเดลการให้อภัยระหว่างบุคคลของเพื่อนสนิท

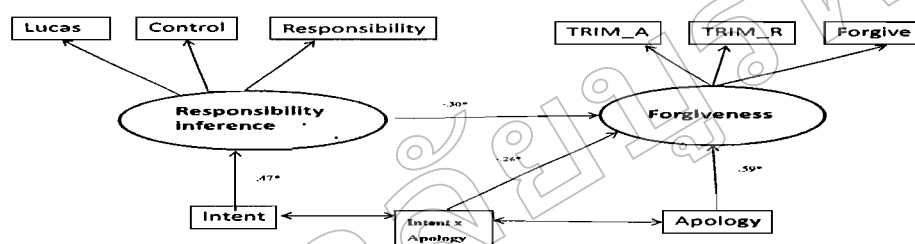
3.2 Forgiveness and Transitional Justice in the Czech Republic (David & Choi,

2006)

ภาพที่ 8 โมเดลการให้อภัยและการเปลี่ยนแปลงความถูกต้องตามกฎหมายในสาธารณรัฐกรีซ

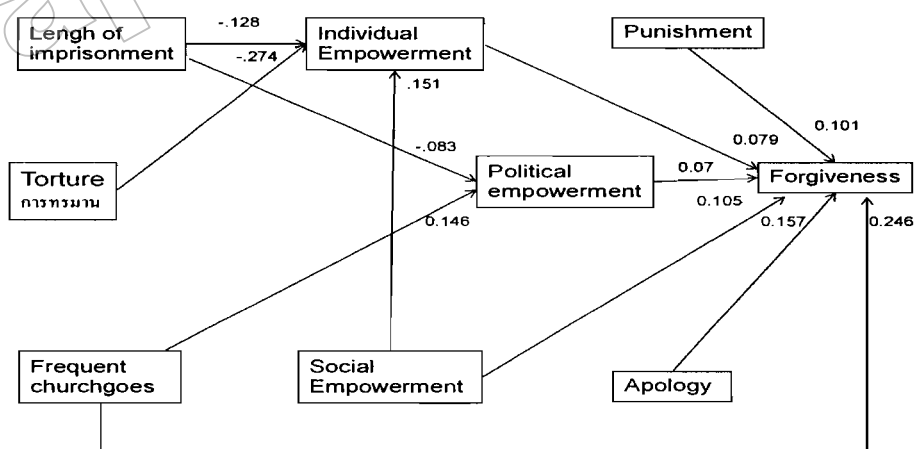
3.3 The Effects of Attributions of Intent and Apology on Forgiveness: When Saying Sorry may not help the Story (Struthers, Eaton, Santelli, Uchiyama, & Shirvani, 2008)

ภาพที่ 9 โมเดลอิทธิพลของคุณลักษณะของเจตนาและการขอโทษต่อการให้อภัย

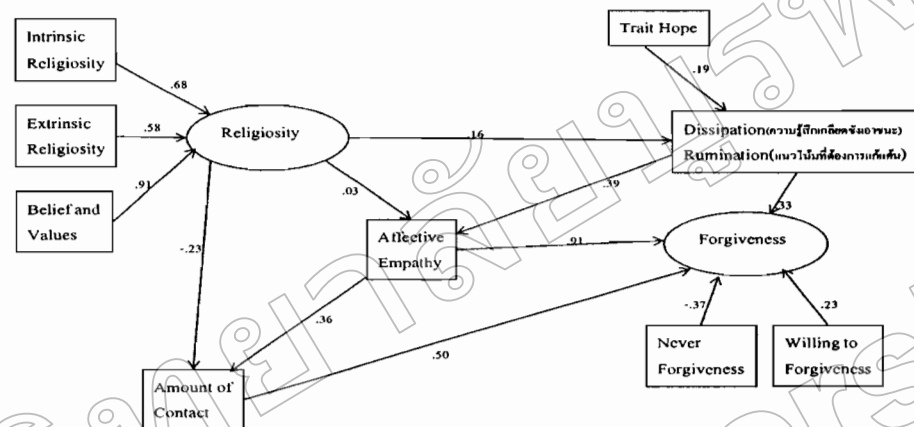
4. การนับถือศาสนาและการให้อภัย (Religiosity: Frequent Churchgoers and Forgiveness)

4.1 Forgiveness and Transitional Justice in the Czech Republic (David & Choi, 2006)

ภาพที่ 10 โมเดลการให้อภัยและการเปลี่ยนแปลงความถูกต้องตามกฎหมายในสาธารณรัฐกรีซ

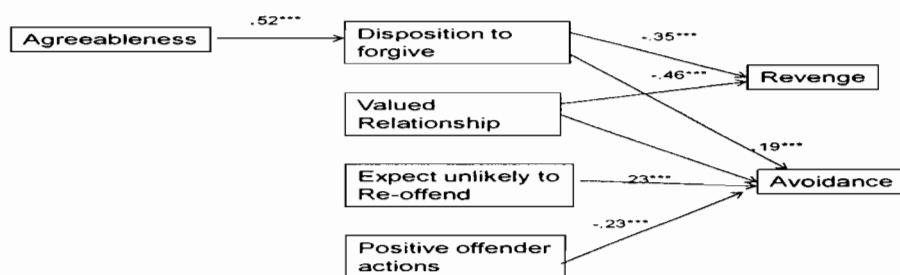
4.2 Forgiveness in Northern Ireland: A Model for Peace in the Midst of the “Troubles” (Moeschberger, Dixon, Niens, & Cairns, 2005)

ภาพที่ 11 โมเดลสถิติภาพและแกนกลางของปัญหาต่อการให้อภัยในไอร์แลนด์เหนือ

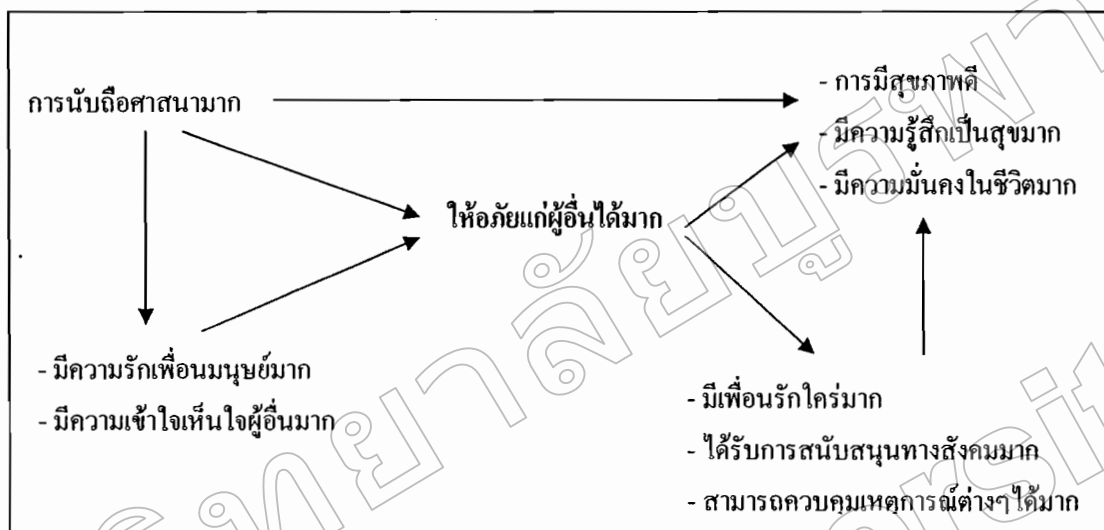
5. บุคลิกภาพด้านความน่าชื่นชมและการให้อภัย (Agreeableness and Forgiveness)

5.1 Paths to Interpersonal Forgiveness: The Roles of Personality, Disposition to forGive and Contextual Factors in Predicting Forgiveness Following a Specific Offence (Koutsos, Wertheim & Kornblum, 2008)

ภาพที่ 12 โมเดลเส้นทางอิทธิพลของการให้อภัยระหว่างบุคคล

6. สาเหตุและผลของการให้อภัยที่สรุปได้จากการวิจัยโดย คุณเดือน พันธุนาวัน (2551, หน้า 49)

ภาพที่ 13 สาเหตุและผลของการให้อภัยที่สรุปได้จากการวิจัยของ คุณเดือน พันธุนาวัน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ส่งผลต่อการให้อภัย สรุปรายละเอียด
ตัวแปรดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ตัวแปรที่ส่งผลต่อการให้อภัย

ตัวแปรที่ศึกษา		ตัวแปรที่ส่งผลต่อการให้อภัย	
		ตัวแปรตาม Forgiveness	
TFS	Disposition to Forgive	Interpersonal Forgiveness	Forgiveness Trait
TFS	The Forgive Others Subscale of the Heartland Forgiveness Scale		Forgiveness Trait
Jeni L Bunette ,Don E Davis, Jeffrey D. Green, Everete L. Worthington Jr., Erin Bradfild (2009)	Peggy Koutsos, Eleanor H.Wertheim, Jenny Kornblum (2007)	Roman David and Susanne Y.P. Choi (2006)	Jeni L. Michael E. McCullough ,Everett L. Worthington,Jr.; Kenneth V.Rachal (1997)
			Scott L. Moeschberger,David N.Dixon ,Ulrike Niens, Ed Cairns (2005)
Agreeableness	✓	✓	
Apology		✓	✓